

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROMANTİK KOMEDİ

"Çarpıcı espriler ve
tutku dolu bir kimya."
-People

CURTIS SITTENFELD

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

BİR KOMEDİ YAZARI, AŞKTAN VAZGEÇTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORDU.
TA Kİ HAYAL GİBİ BİR POP YILDIZI SENARYOYU
BAŞTAN SONA DEĞİŞTİRENE KADAR.

SALLY MILZ, ünlü komedi programı Gece Kuşları'nın metin yazarı. Geçmişindeki kalp kırıklıkları yüzünden aşk arayışını çoktan bırakmış, bunun yerine kariyerine ve bir yere varmayacak ilişkilere razı olmuş durumda.

Mankenlerle yaşadığı ilişkilerle anılan pop yıldızı Noah Brewster programa konuk olunca, onun cazibesi karşısında gözleri kamaşan Sally, aralarında kıvılcımlar uçuşup uçuşmadığını merak etmeye başlar. Ama bu, romantik bir komedi değil; gerçek hayat. Ve gerçek hayatta Noah gibi biri asla Sally gibi biriyle çıkmaz... Öyle değil mi?

CURTIS SITTENFELD, keskin gözlemleri ve karmaşık kadınları kaleme alma konusundaki özel yeteneğiyle bir yandan tüm ezberleri altüst eden aşk mucizesini keşfederken, bir yandan da modern çağın sosyal ritüellerini ve cinsiyet ilişkilerini titizlikle irdeliyor.

♪ artemisyayınları ✕ artemiskitap (ç) artemisyayınları

295,00
TL

“ZEKİCE, SOFİSTİKE VE EĞLENCİLİ BİR ROMAN.” OPRAH DAILY

“ÇARPICI ESPRİLER VE TUTKU DOLU BİR KİMYA.” PEOPLE

“SATURDAY NIGHT LIVE’İN SAHNE ARKASINA GEÇMEK İSTİYORSANIZ BU
KİTAP TAM SİZE GÖRE.” ZIBBY OWENS, GOOD MORNING AMERICA

zm YILIN EN İYİ KİTAPLARINDAN: THE WASHINGTON POST, NPR,
USA TODAY, BUZZFEED, POPSUGAR, HARPER’S BAZAAR, REAL SIMPLE,
SHE READS, NEW YORK POST

Düzenleme
Ny.Ozlem

ARTEMİS YAYINLARI

ROMANTİK KOMEDİ

CURTIS SITTENFELD

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

İngilizceden Çeviren: Yeşim Usta

Sevgili, eğlenceli C.'ye...

ÖNSÖZ

Şubat 2018

Bir yerlerde defalarca okumuştum. Sabah ilk iş, telefonumuza uzanmamamız gerekirmiş. Haber, sosyal medya ve e-postaların tümü, doğal uyanma evrelerini bölerek stres yaratmış. Buna örnek: bir sabah ilk iş, telefonuma uzanıp Danny Horst'la Annabel Lily'nin çıktığını öğrendim. Gelin buna nasıl öfkelendiğimi anlatayım size.

Danny Horst'a ya da Annabel Lily'ye âşık değildim. Ben çoğunlukla bir başımayken, dünyada bir çift daha romantik saadeti buldu diye öfkelenmedim. Hayır, aynı ofisi paylaşmamıza rağmen haberi doğrudan Danny'nin kendisinden duymadığım için de öfkelenmedim. Öfkelenmemin nedeni Annabel Lily'nin göz alıcı, yetenekli, dünyaca ünlü bir film yıldızı; Danny'nin ise özelliksiz, sıkıcı bir adamın teki olmasıydı. Fena bir adam sayılmazdı aslında; o da yetenekliydi. Ama Tanrı aşkına, o bir komedi yazarıydı; *benim* erkek halimdi. Soluk tenli, uykusunu alamamış halde gezen, alaycı biriydi. Belki erkek olduğu, belki de benden on yaş küçük olduğu için insanları memnun etme kaygısı çok daha düşüktü ve çok daha pervasız bir şekilde incelikten uzaktı. Parti sonrası kutlamalarda öyle veya böyle, kafası

bariz güzel oluyordu. Sık sık, içtenlikle sosyal kaygısından ve porno tüketiminden bahsediyordu. *Rogaine** kullanmaya karar verdiğinde saçlarının ne kadar seyredildiğini tam görebilsin diye isteği üzerine telefonuyla kafasının üst kısmının fotoğraflarını çekmiş; ilacı ilk uygulayışında köpüğün eşit sürülüp sürülmediğini kontrol etmiştim. Geçirtilerinin çeşitlemelerine öylesine aşınaydım ki yakın zamanda ne yediğini onlardan çıkarabiliyordum.

Danny benim için küçük bir kardeş gibiydi. Ona bayılıyordum *ve* küçük oğlan kardeş gibi kötü kokuyor, sinirlerimi bozuyordu. Anlaşılan onun bu iğrenç, sinir bozucu davranışları Annabel Lily'nin ilgisine engel olmamıştı. Kız üç hafta önce *Gece Kuşları*'nın konuk sunucusuydu; yozlaşmış bir FBI ajanını canlandırdığı aksiyon serisinin dördüncüsü olan son filminin vizyona girişine denk geliyordu. Açılış monoloğunu üstündeki ince ama kıvrımlı vücudunu öne çıkaran derin yırtmaçlı, tek omuzlu siyah saten kokteyl elbisesiyle yapmıştı; uzun kıvılcık saçlarına eski Hollywood dalgası şekli verilmişti. Annabel güzel, tatlı ve çekiciydi. Espri zamanlamasında çok iyi değilse bile tamamen oyunbazdı ki bu da bir o kadar önemliydi. Skeçlerden birinde dört ayak üstünde sürünüp tüylü bir kostüm giyerek iki devasa protez ön diş takmasını gerektiren dağsıçanını oynaması istenmişti. Aslında bu skeci Danny yazmıştı; yani birbirlerinden ilk kez onun provasını yaparken etkilenmiş olmaları muhtemeldi.

Dağsıçanı kısmı öyle sevimliydi ki ikisini de affedebilirdim. Ne var ki onlar son birkaç yılda *GK*'de bir araya gelen üçüncü çiftti. Şaka yazan -ya da peri masalı dinleyen veya gazetelerin stil bölümü makalelerini okuyan- herkesin bildiği üzere "üç kuralı" diye bir şey vardı. Bizim durumumuzda, programda tanışan iyi

* Saç dökülmesini önlemeye yardımcı saç bakım solüsyonu -çn.

niyetli bir ünlüyle bir *GK* çalışanı arasındaki romantizm akımını oluşturunuyordu bu. Hepsinden önemlisi, kahramanlar iyi niyetli bir *kadın* ünlüyle *erkek* bir çalışandı. Önceki yıl katıldığım bir düğünde Imogen Wagner adlı platin sarısı saçlı Oscar ödüllü İngiliz aktris, Backne Guy karakteriyle tanınan oyuncu Josh Beekman ile evlenmişti. Ondan bir yıl önce de başyazar Elliot Markovitz (1.72 boyunda, kırk yaşında, kauçuk tabanlı baba ayakkabısı giyen patronum) platin albüm sahibi pop şarkıcısı Nicola Dornan (1.77 boyunda, otuz yaşında, BM özel temsilcisi) ile evlenmişti. Öfkemin asıl sebebi buydu: Cinsiyetlerin yerlerini değiştirdiğimizde böyle çiftler hiç var olmayacaktı. Ünlü ve muhteşem bir erkek, sıradan, şapşal, hırpani bir kadına âşık olmayacaktı. Asla. Kadın ne kadar zeki olursa olsun.

Yatakta uzanmış, telefonumun ekranına bakarken (Danny ile Annabel'in çift halinde belirmeleri, önceki gece Annabel'in yirmi dördüncü yaş günü partisinin yapıldığı kulüpte öpüşmeleri ile gerçekleşmişti) öfkem hakkında yazacağımı biliyordum. Hep yaptığım gibi duygularımı komediye dönüştürecek, kendimi bu şekilde tedavi edecektim.

1. BÖLÜM

Nisan 2018

GECE KUŞLARI HAFTALIK PROGRAMI

- Pazartesi 13.00** konuk sunucuyla sunum toplantısı
Salı 17.00 gece boyu sürecek yazma seansının başlangıcı
Çarşamba 12.00 skeçlerin son teslim tarihi
Çarşamba 15.00 teslim edilen skeçlerin masa okuması
Çarşamba 21.00 ön program akışının dahili yayınlanması
Çarşamba gecesi – Cumartesi sabahı provalar, senaryoların gözden geçirilmesi, setlerin kurulması, özel efekt tasarımı; saç, makyaj ve kostümlerin seçilip yaratılması, ön kayıt çekimi
Cumartesi 13.00 programın baştan sona provası
Cumartesi 20.00 canlı seyirci önünde kostümlü prova
Cumartesi 23.30 yeni seyirci önünde canlı program
Pazar 01.30 ilk parti sonrası kutlama

PAZARTESİ, 13.10

O haftaki programın resmi başlangıcını ilan eden toplantıda iki skeç sunmayı planlıyordum. Ancak üç fikrim vardı. (Daha fazlasını yazıp götürebilir ama sadece ikisini sunabilirdiniz.) Bu yüzden hangilerini seçeceğime konuk sunucunun benimkinden önceki sunumlara nasıl tepki gösterdiğine bağlı, doğaçlama karar verecektim. Yaklaşık kırk yazar, oyuncu ve yapımcı; programın yaratıcısı ve genel yönetmeni Nigel Petersen'in on yedinci kattaki ofisine doluşmuştu. Nigel'in on yedinci kattaki ofisi -programın çekildiği stüdyonun bitişiğindeki sekizinci kattaki ofisiyle karıştırılmasın- hem iyi döşenmişti hem de katiyen kırka yakın kişinin toplanacağı bir yer olarak tasarlanmamıştı. Bu çerçevede, Nigel masasının ardında, sunucu ise tekli deri koltukta oturmuştu. Birkaç şanslı çalışan var olan tek kanepede yer kapmış, geri kalan herkes ise duvara yaslanmış ya da yere oturmuştu.

Nigel, her sezon hemen hemen bir kez olduğu gibi o haftanın aynı zamanda konuk müzisyeni olan sunucuyu tanıtarak başladı. Noah Brewster, geçmişte iki kez konuk müzisyen olmuştu fakat bu onun ilk sunuculuğuydu. Sıradan bir şekilde yakışıklı,

içinizi bayan da diyebiliriz pop müzikte uzmanlaşmış ve yirmilerinin başındaki modellerle çıkmasıyla meşhur son derece başarılı bir şarkıcı-söz yazarıydı. Her ne kadar sörfçüye benzese de -delici mavi gözler, dağınık sarı saç ve kirli sakal, kocaman bir sırtı, kaslı vücut- her pazartesi sabahı bize e-postayla gönderilen sunucu biyografisini okurken Washington D.C.’nin banliyölerinden birinde büyüdüğünü öğrenmiştim. Otuz altı yaşındaydı, benimle yaşıtı ve on beş yıldan fazla bir süre önce, ben üniversitedeyken, “Temmuzda Sevişmek” adlı ses getiren parçayı yayınladığından beri ünlüydü. “Temmuzda Sevişmek”, “parlak tenli, dudak büken, ahududu meme uçlu” olarak uzun saçlı bir kızın bekâretini saygılı bir şekilde almasını anlatan bir zafer şarkısıydı. Radyoda bir yıl boyunca o kadar sık çalınan şarkılardan biriydi ki berbat bulmama rağmen sözlerinin tamamını istemeden de olsa biliyordum. Noah Brewster o zamandan beri pek çok ödül kazanmış, yirmi milyondan fazla albüm satmıştı; bu rakamı da sunucu biyografisinden öğrenmiştim. Onuncu albümünün ertesi hafta çıkması tesadüf değildi. Genellikle sunucular, konuk müzisyenler ve onların kombinasyonları ya yeni keşfedilmiş şöhretlerini kutlar ya da eli kulağında eserlerinin tanıtımını yaparlardı.

Nigel onu tanıttıktan sonra Noah Brewster odaya bakıp şöyle söyledi: “Bir müzisyenin komedi ekibine katılmasına izin verdiğiniz için teşekkürler. *GK*’de sunuculuk yapmak, oldum olası hayalimdi. Annemle babam yattıktan sonra şovu izlemek için gizli gizli bodruma inen uyumsuz bir ortaokul çocuğu olduğumdan beri.”

Bize kocaman gülümseyince dişlerinin gerçek mi kaplama mı olduğunu merak ettim. *GK*’de dokuz yıldan sonra yüksek voltajlı ünlülerle etkileşime olabildiğince alışmışım. Yine de

kimin bizzat daha iyi görüldüğünü (çoğu), kimin pislik olduğunu (çoğu değil ama kesinlikle birkaçı), kimin şoke edici derecede sersem olduğunu (popüler bir polisiye filmin başrolü göze çarpıyordu) ve kimin skeçlerde çok iyi, aynı zamanda gecenin bir yarısı takılması çok eğlenceli olduğu için sonsuza dek programda kalmasını isteyeceğinizi keşfetmek oldukça şaşırtıcıydı.

Nigel soluna, yazarlardan birinin ayaklarının dibinde oturduğu yere bakıp “Benji, neden başlamıyorsun?” dedi.

Benji, yakın zamanda anılarını yazan ve *Sevgili Günlük* tarzında fazla kızsalsal hatıralarından bahseden eski FBI direktörü James Comey hakkında bir skeç sundu. Daha sonra Oliver adında bir oyuncu, diğer bir yazar Rohit’le bir fikir üzerinde çalıştığını söyledi. (Bu doğru muydu yoksa Oliver açısından bir mazeret miydi, çarşamba günü skeçler baştan sona okunana dek belli olmayacaktı.) Ardından Lianna adında bir yazar, Noah Brewster’in lise korosundaki çekici heteroseksüel erkek timsalini oynayacağı bir skeç sundu. Sonra Tony adındaki yazar, Noah Brewster’in makam için yarışan, bir siyahi kilisesinde konuk olarak vaaz veren şık, beyaz bir adamı oynayacağı bir skeç sundu. Birlikte en sık çalıştığım iki oyuncudan Henrietta, en sık çalıştığım diğer oyuncu Viv’le köpeklerin internet aramaları hakkında bir skeç yapmak istediklerini söyledi. Altıncı bendim.

“Buna Danny Horst Kuralı demeyi düşünüyorum,” dedim. “Çünkü ilhamını hepimizin haberini aldığına inandığım ofis arkadaşşımdan aldı.” Herkes alkışlayıp bağırıştı. Danny ile Annabel Lily, yedi hafta çıktıktan sonra hafta sonu Annabel’in Instagram hesabındaki eli Danny’nin elinin üstünde, parmağındaki yüzüğü yakın çekimde gösterdiği gönderisiyle açığa çıktığı üzere nişanlan-

mışlardı. Ünlü dedikodu siteleri elmasın tamtur işlemeli zümrüt kesimli bir hale olduğunu dakikasında bildirip yüzüğün maliyetinin 110.000 dolar olduğuna yönelik tahminde bulunmuştu. Yirmili yaşlarımda kısa süreliğine evli olsam da *zümrüt kesim, hale* ya da *tamtur işleme* ne demek, hiç fikrim yoktu. Eski kocamla ikimiz de sade altın alyanslardan takmıştık.

Tezahürat sona erince solumda yerde oturan Danny, “Herkesi teşekkürler. Ve evet, Bay Annabel Lily olacağım için aşırı heyecanlıyım,” dedi. Bir tezahürat tufanı daha duyuldu ve Danny ekledi: “Merak ediyorsanız, Sally kariyerini ilerletmek için beni sömüreceğine dair uyarılmıştı.”

“Danny’yi *birlikte* yazmaya ikna etmeye çalışıyorum,” dedim. “Fakat şimdilik bu konuya ara verelim. Her neyse, kusura bakma Danny, seni gerçekten seviyorum ama *GK*’deki erkeklerin konumlarının üstündeki kişilerle çıktığı ancak kadınların bunu hiç yapmadığı bir fenomen üzerine yazmak istiyorum.”

Geniş çapta kahkaha duyuldu. Ne var ki sunum toplantısındaki kahkahalar can alıcı noktalarınızı çok erken ele verdiğinizi gösterebilirdi. Kimileri bu nedenle sadece yemlerini sunarlardı fakat ben bir başkasının benzer bir şey düşünmesi ihtimaline karşı gerçek fikirlerime sahip çıkmak için onları paylaşma riskini göze almıştım. Zaten skeçlerin kaderinin nihai belirleyicisi, şaşırtıcıdır ki hiçbir zaman kahkaha değil, Nigel’in anlık hevesleriydi. Çarşamba günkü okuma için gönderilecek kırk kadar senaryodan yaklaşık on iki skeç, cumartesi günkü kostümlü prova ve yalnızca sekizi canlı programa katılacaktı. Sunucuların yer aldığı skeçlerin sona kalma şansı daha yüksekti. Ancak bunun da ötesinde Nigel’in neye karar vereceğini kestirmek imkânsızdı. O anda ofisinde bulunan oyuncu ve yazarlar dahil hepimizin kalbi pek çok kez kırılmıştı.

“Açıkçası Danny’nin skeçte bir şekilde yer alması gerekiyor,” diye ekledim, “ya kendisi ya da bir başkası olarak. Ve Noah, bir şekilde kuralı çiğnediği için tutuklanan bir adam olsan güzel olabilir. Mesela gerçek hayatta olduklarından daha az göz alıcı görünmek için makyaj yapmış Henrietta ya da Viv’le çıkıyor olsan.” Henrietta ve Viv’le yakın olsam da onlara torpil geçmiyordum. İkisi de hakikaten göz alıcıydı ki bu kadın komedyenler için olağandışı sayılmazdı. Ayrıca ikisi de o kadar komikti ki komiklikleri çoğu zaman güzelliklerini gölgeliyordu. Kadın komedyenler için bu da olağandışı değildi.

“Anladığım kadarıyla...” dedi Noah Brewster ve yüzündeki şaşkınlık onun boş kafalı çıkıp çıkmayacağını merak etmeme neden oldu. Daha önce onunla hiç konuşmamıştım. İlk konuk müzisyenliği ben programda çalışmadan önceydi, ikincisindeyse onunla etkileşime geçmek için herhangi bir nedenim olmamıştı. Konuk müzisyenler ara ara skeçlerde çıkıyordu. Başka bir meşguliyetiniz yoksa perşembe öğleden sonra şarkılarının provasını yapmalarını izleyebilirdiniz fakat bu, tanışacağınız anlamına gelmiyordu. “Bu skeçte,” dedi, “çıktığım bir kadından çok daha iyi görüldüğüm için kanuna karşı mı gelmiş olacağım?”

Kıkırdayanlar oldu ve Jeremiah adında bir yazar, “Öyle ki kefaletini ödeyip seni çıkarmak imkansız olurdu.” dedi.

Noah bana bakıp, “Hayır, sahiden soruyorum,” derken ifadesi hoştu.

“Eh, evet,” dedim. “Temelde.” Sırtımı Nigel’in ofisinin batı duvarına vermiş, Noah’dan yaklaşık üç metre uzakta oturdum. İş arkadaşlarımdan çoğu aramızdaydı.

Noah’nın sesi şunları söylerken hâlâ neşeli ve diplomatikti: “Sunucunun başkalarıyla alay etmek yerine kendisiyle dalga geçmesinin hep daha iyi olduğunu düşünmüşümdür. Bu yüzden geri çevirme taraftarıyım.”

Kendinle dalga geçmenin samimiyet kazandırdığı yanlış değildi. Fakat herhangi bir skece katılmak istemediğini bu kadar erken ve uluorta dile getirmesi hem lüzumsuz hem de sinir bozucuydu. Nigel sunuculara daima veto yetkisi veriyordu. Doğrusu o kadar sinirlenmiştim ki Noah Brewster'a hakaret olup olmadığını düşünerek ikilemde kaldığım skeci, ikinci fikrim olarak sunmaya karar verdim.

“Tabii, anlıyorum,” dedim onunki kadar diplomatik olmasını amaçladığım bir ses tonuyla. İhtiyatlı davranmam gerektiğini biliyordum. “Kendinle sahiden dalga geçmek istiyorsan sana iyi haberlerim var. Bir sonraki fikrim şu: Pek tabii tonlarca hayranın var ve seni sevmelerinin nedenlerinden biri müziğinin çok romantik olması. Romantizmle bayağılık ayrılmaz ikili olduğu için, peynirciyi^{*} canlandırdığın, sattığın peynirlerin şarkılarına karşılık geldiği bir skeç hayal ediyorum. Böylece müşterilerden birine biraz Brie gösterip şöyle diyebilirsin: ‘Leziz ahududu dokunuşlarıyla ipeksi bir tadı var, temmuzda sevişmek için mükemmel.’ Ya da ‘Bu gravyerin tuzlu tadı Lighthouse Plajı’ndaki esintileri anımsatıyor.’”

“Bu kadifemsi tat yavaşça içime işliyor,” dedi Danny. Ne tuhaftır ki, bir başkasının fikriniz üzerine şaka yapması, doğrudan bir iltifattan daha büyük övgüydü.

Noah hakarete uğramış görünmüyordu. Ne var ki eğlenmektense afallamış gibiydi. “Yani şarap tarif eder gibi ama peynir için, öyle mi?”

“Üzerine düşünebilirsin,” dedim. Üçüncü hikâyem, okunması için teslim edeceğim ancak iki sunum sınırı nedeniyle bu toplantıda bahsedemeyeceğim fikir, Noah’nın Çenesi Düşük’te

* İngilizcede “cheesy” kelimesinin gerçek anlamı peynirle ilişkiliyken mecazen “ucuz, dandik, bayığı” anlamlarına geliyor –çn.

konuk jüri üyesi olmasıydı. Çenesi Düşük, *GK* ile aynı ağda yayınlanan ancak Los Angeles'ta çekilen şarkı yarışması programı *Amerikan Ciğerleri*'ne dayanarak yazdığım sürekli bir skeçti. Yarışmacıları hazırlayan üç ünlü müzisyen jüri üyesini içeriyordu. Parodisini yaptığım kısım -doğrudan gerçek hayattan almıştım- iki erkeğin, yarışmacılara geribildirim yaparken kadın jüri üyesinin fazla konuştuğunu söyleyerek çok zaman harcaması değil; aynı zamanda erkeklerin kadına çok konuştuğunu söylemek için onun konuşurken harcadığından çok daha fazla zaman harcamasıydı. Gerçek programda beni en rahatsız eden şey, kadının jüri üyesinin suçlamayı çürütmek yerine iyi huylu bir şekilde, "Millet, farkındayım! Ne diyebilirim ki? Çenesi düşüğün tekiyim," diye yanıt vermesiydi.

"Teşekkür ederim Sally," dedi Nigel. Yanımdaki yazara doğru başıyla işaret ederek, "Patrick?" dedi. Patrick, Trump'ın diş dolgusu yapmak için altın klozetini eritmesi fikrinden yola çıkarken Noah Brewster'ın Patrick'i izlerkenki sıradan yakışıklı sörfçü yüzünü izledim. Ve neredeyse üç saat boyunca ara ara Noah'nın yüzünü izlemeye devam ettim çünkü sunum toplantıları bu uzunluktaydı.

Nigel, bizi serbest bırakmadan önce tüm sunuculara sorduğu gibi Noah'ya da kendine ait skeç fikri olup olmadığını sordu. Bu noktaya kadar Noah'nın aslında boş kafalı olmadığı sonucuna varmıştım. Sık sık gülümsemiş, kahkaha atmıştı ama bazı sunucuların yaptığı gibi komik olduğunu kanıtlamak için fazla çabalar görünmüyordu. Ve açıklama istekleri öylesine kendinden emin görünmeye başlamıştı ki Danny Horst Kuralı sunuma verdiği yanıtı dolaylı geçmeyen kızgınlığıma rağmen saygı duydum. Noah, bir kez daha odaya bakıp "Tüm bunları duymak beni önümüzdeki hafta için daha da heyecanlandırdı.

Biraz korkuttu ama çoğunlukla heyecanlandırdı. Fikirlerinize uymaya can atıyorum. Öyle büyük bir listem yok. Üzerinde kafa yorduğum, bir nevi kendim yazmaya çalıştığım bir fikrim olduğunu itiraf ediyorum. Gün ışığına çıkıp çıkmayacağına masa okumasından önce karar vermem gerekecek. Sizin skeçlerinize gelince de hepsine varım,” dedi.

Senden daha az çekici bir kadınla çıkıyormuş gibi davranmak dışında hepsine demek istiyorsun, diye düşündüm. Onun bu hoşnutsuzluğunun bir şekilde gerçek hayatta pek çok modelle çıkmış olmasına bağlı olup olmadığını merak ediyordum. O sırada uzun, alçak bir geçirme duyup kahvaltılık böreklerin zararlı bir versiyonunun nahoş kokusunu aldım. Başımı Danny’ye çevirdim, dudaklarını büküp gözlerini gülünç bir biçimde -sanki *tüh!* der gibi- açınca kaşlarımı çattım. Geçirmek hayatın bir parçasıydı, evet ama üç saatlik bir toplantının son otuz saniyesinde kendini tutamaz mıydı?

Danny ile aramızda oturan yazar Patrick bana doğru eğildi. “Sendin, değil mi?” diye mırıldandı.

PAZARTESİ, 16.47

Danny bir kutu Red Bull’la ofisimize girdiğinde e-postaları yanıtlıyordum. “Hey, Fıkırdak,” dedi sandalyesine oturup arkasına yaslanarak tekerlekleri bana doğru yuvarlarken. Oda öyle dardı ki kanepeyi sığdırmanın tek yolu, ikimizin masasını da aynı duvara yaslamaktı. Bilgisayar ekranımı işaret edip “Müthiş Amerikan senaryosu nasıl gidiyor?” dedi.

“Keşke,” dedim. “Temsilcime,” -parmaklarımla tırnak işareti yaptım- *“organik sabun şirketi için mizahi bir kısa animasyon filmi yazmak istemediğimi söylüyorum.”*

“Ne kadar veriyorlar? Belki ben organik sabun şirketi için mizahi bir kısa animasyon filmi yazmak isterim.”

“On bin fakat genital bölge temizliği kötü bir şey, organik kısmının da saçmalık olduğunu düşünüyorum. Vajinan kendi kendini temizleyen bir organ.”

“Belki de *senin* vajinan kendi kendini temizleyen bir organdır. Ama evet, on bin hiçbir şey değil. Ben altı haneli rakamların altına satmıyorum.” Danny’nin benim kazandığıma yakın kazandığından şüpheleniyordum. *GK*’nin eleştirel program-ıçinde-programı Haber Servisi’nin şu ana kadarki en genç sunucusu olarak işe alınmış, skeç yazmış, ara sıra da başka skeçlerde yer almıştı. İkinci yılındaki skeç yazan bir oyuncu, ekranda hiç görünmeyen dokuzuncu yılındaki bir yazarla muhtemelen aynı miktarı kazanıyor demekti bu. Şu anda bu bölüm başına 12.000 dolar, yılda 252.000 dolardı. Haftada birkaç gece sabahladığınız bir televizyon işi için pek büyük bir miktar değildi. Söz gelimi bir dördüncü sınıf öğretmenin maaşıyla karşılaştırıldığında ayıptı. Danny henüz *GK*’de benim kazandığımdan fazla kazanmamış olsa da yakın zamanda filmlerde oynamaya başlamıştı. Bense yaz tatillerimi roman okuyup seyahat etmek gibi çok daha az kârlı etkinliklerle geçiriyordum.

“Pekâlâ, tavsiyene ihtiyacım var,” dedi Danny. “Annabel kafayı üşüttü çünkü burçlarımızın uyumsuz olduğunu öğrendi. Belly Balık, ben Yay’ım.”

“Aman Tanrım,” dedim. “Bu kadar uzun sürdürmenize dahi inanamıyorum.”

“Sana saçma gelmesini anlıyorum ama bu işi çok ciddiye alıyor.”

“Senin doğum gününün ne zaman olduğunu bugüne dek bilmiyor muydu?”

“Dün astroloğuyla seansı vardı, aramızdaki bağ hakiki olsa da iletişim tarzlarımızın uyumsuz olduğunu, iyileşme yolculuğunda onunla yürüyecek kişinin ben olmadığımı söylemiş.”

Dudağımı ısırdım. Danny ekledi: “Sorun değil, gülebilirsin. Yine de onu acayip seviyorum.”

“*Senin iyileşme yolculuğun ne olacak?*”

Danny çekingen bir yüz ifadesi takındı. “Ben tamamen iyileştim, Fıkırdak.”

İlişkilerine içerlememe ve az önce sunduğum skece rağmen Danny’nin Annabel’e olan dizginlenemeyen aşkını tatlı buluyordum. Samimiyetleri, doğallıkları, katıksız iyimserlikleri o kadar yanlıştır, o kadar başarısızlığa mahkûm görünüyordu ki benim gibi bir kötümser dahil herkes nasıl onları desteklemesindi? Yedi haftanın ardından nişanlanmaları, çarpıcı ve aleni aşk ilânlarının yalnızca sonuncusuydu. Bir haftalık beraberliklerinin ardından Eyfel Kulesi’nin önünde öpüşüp koklaşmak için Paris’e gitmiş, iki hafta sonra ise dillerine benzer piercing’ler yaptırmışlar; tüm bunlar sosyal medyada belgelenmiş, sonrasında ünlü gazeteciler tarafından aralıksız anlatılmıştı.

Danny’nin duygusal açıklığı beni Z kuşağı, erkekler, hatta belki ikisi için de umutlandırıyordu. Bir buçuk yıl önce Viv’le paylaştığım ofisten o zamanlar *GK*’de yeni olan Danny ile paylaşacağım ofise taşınacağımı öğrendiğimde pek de sevinmemiştim. Şakanın ne olduğunu her zaman tam anlayamadığım için bana kendimi son derece yaşlı hissettirecek kadar ironilerle dolu bir stand-up komedyeni olarak başarıya ulaşan Danny ile bu yakınlığa hevesli değildim. Buna bağlı, belki daha da rahatsız edicisi, ofis değişikliğinin bana bir mesaj verme amacı taşıyıp taşımadığını merak etmiştim. *GK*’yle Nigel bilhassa imalarıyla bilinirler, insanlar genelde işe alınacaklarını ya da kovulacaklarını tam

olarak bilmezlerdi. Beni yirmi dört yaşındaki yeni biriyle beraber bir ofise koymak, ayrılmamı söylemeden çıkışı göstermenin bir yolu olabilir miydi? Danny, Haber Masası'nın Roy ve Hank adındaki özel yazarlarının ofisinde çok çalıştığı ve kısa sürede en göze çarpan yeni üyelerden biri haline geldiği için 2016 sezonunun ilk birkaç haftası pek konuşmamıştık. Daha sonra, sezonun başlamasına beş hafta kala, seçim gecesi idi. Salı günüydü, dolayısıyla ofisteydik, görünürde yazıyorduk ama kimse doğru düzgün iş yapmıyordu. 23.30 civarında başta Florida, hemen ardından Kuzey Karolina ve Ohio'nun sonuçları Trump doğrultusunda çıkıp Wisconsin ve Pennsylvania'nın vaziyetleri kötü görüldüğünde Danny ile aynı anda karşıt yönlerden ofisimize yürüyorduk. Birbirimize birkaç metrelik mesafede yaklaştık, göz göze gelince ikimiz de ağlamaya başlayıp birbirimizin kollarına atıldık. Trump göreve geçip demokrasimiz çökmeye başladıktan kısa süre sonra Danny bana Fıkırdak demeye başlamıştı. Bu, komedyenlerle yatan kadınlar için söylenen *fıkırdayan sürtük* ifadesinin kısaltmasıydı, Danny'ye bir kez bile bir komedyenle yatmadığımı söylediğimde bana bu adı takmıştı.

Tüm bunların üzerinden neredeyse on sekiz ay geçtikten sonra ona şunları söyledim: “Belki de Annabel’in sadece astroloğun söylediğini sindirmek için bir iki güne ihtiyacı vardır. Bence hazırlıksız yakalandı, o kadar da büyütülecek bir şey olmadığını anlayacaktır.”

Danny, “Keşke burçlarımızı değiştirebilseydik,” dedi. “Onun için kesinlikle Akrep’e geçerdim.”

“Kendine geleceğini düşünüyorum,” dedim.

Başıyla bilgisayar ekranımı işaret etti. “Benimkinin temizliğe ihtiyacı olduğunu düşünmen çok aşağılayıcı. Oral esnasında çiçek gibi kokmamalı.” Sırıttı. “Sana on binlik fatura keseceğim.”

PAZARTESİ, 19.32

Pazartesi, *GK*deki haftalık çalışmanın biraz olsun normal bir saatte eve geldiğim tek günüydü. O günleri program varsa -programlar genellikle ekimden mayısa dek üç hafta art arda yayınlanır, ardından iki üç hafta ara verirdik- önceki haftayı üstümden atmak ve kendimi bir sonraki haftaya hazırlamak için kullanmaya çalışırdım. Şehir merkezindeki *GK* ofislerinden Yukarı Batı Yakası'ndaki daireme kırk dakika yürümüş, binamın yakınlarından Tayland yemeği almıştım. Mutfak tezgâhımda oturmuş, yetmiş dokuz yaşındaki üvey babam Jerry ile hoparlörden konuşurken plastik kabından, kızartılmış erişte yiyordum. Annem üç yıl önce ölmüştü. Jerry de, ben de ifade edemeyeceğimiz şekilde mahvolmuştuk. Cenazeden dört ay sonra Jerry'yi Sugar adında bir beagle köpek almaya ikna etmiştim. Ona öyle çok mutluluk getirmişti ki onun hayatındaki varlığını en büyük zaferim olarak görüyordum. Dahası bize pazar ya da pazartesi hislerimiz yerine konuşacak bir şeyler vermişti.

"Bugün tırnaklarını kestirirken çok uslu bir kızdı," dedi Jerry neşeyle, sonra sesini fısıltı seviyesinde alçaltıp -muhtemelen Sugar yakınlarda olduğu için onu gücendirmek istemediğinden- "Aslında değildi. Çok fazla kımıldayınca onu tutmak için iki görevli gerekti," dedi.

"Peki mızırdandı mı?"

"Bebek gibi," dedi. Jerry ile Sugar, Kansas City'de, büyüdüğüm evde yaşıyorlardı. Yılda iki kez ziyarete gitmeye çalışıyordum fakat annemin ölümünden beri Şükran Günü'ne ya da Noel'e gidecek gücü kendimde bulamıyordum. Ya New York'ta kalıyor ya çok uzaklara yolculuk ediyordum. Bir kere-

sinde Viv’le Seyşeller’e, bir kez Viv’le, bir kez de Henrietta’yla Mexico City’ye gitmişim. Jerry ise tatillerini kız kardeşiyle geçirirdi.

“Bu haftaki sunucunuzun aynı zamanda konuk müzisyen olduğunu gördüm,” dedi Jerry. “Kulağıma müthiş yorucu geliyor.” Pazarları öğleden sonra annemle programın muhasebesini yapardık. Yokluğunda Jerry pazarları öğleden sonra geribildirimlerini paylaştığı resmi dille yazılmış iki paragrafı e-postayla göndermeye başlamıştı. Bu dürtüdeki nezaket, Jerry’nin Sugar’ın maskaralıklarını takdir etmek dışında pek mizah anlayışına sahip olmadığı; *GK*’nin eleştirdiği popüler kültür fenomenlerinin veya kişilerinin hemen hemen hiçbirine aşina olmadığı gerçeğini neredeyse telafi ediyordu. Her ne kadar annemle iki defa stüdyo seyircisi arasında yer aldıysa da ben yazmasaydım hayatta televizyonda bile izlemezdi.

“Noah Brewster’ın şarkılarını muhtemelen restoranda ya da mağazada çalarken duymuşsundur,” dedim. “Sunuculuk yapıp konuk müzisyen olmak *gerçekten* yorucu olmalı fakat yeni albümünün tanıtımını yapacak.”

“Sana söylemem gerekiyordu,” dedi Jerry. “Hy-Vee’de Bayan Macklin’e rastladım, selamını iletmemi istedi. Amy’nin bir bebeği daha olmuş, galiba üçüncü.”

Bayan Macklin de kim? diye düşündüm. *Kim bu Amy?* Sonra öğrenci gazetesinde birlikte çalıştığım Amy Macklin adındaki lise arkadaşımı hatırladım. (Muhabir değil, editördüm çünkü muhabirlik o zamanlar beceremeyeceğim şekilde diğer insanlarla etkileşim kurmayı gerektiriyordu.) “Aferin Amy’ye,” dedim. Üçüncü bir çocuk, Amy’nin durumunu kıskanmaktansa kendi durumuma minnettar olmamı sağladı. Jerry geçen cuma kız kardeşi ve onun kocasıyla yemek yediği, benim beğeneceğimi dü-

şündüğü nohutlu, ıspanaklı bir yemeğin bulunduğu tapas restoranını anlattı. (Nohutla özel bir ilişkim olduğunu düşünmesem de Jerry'nin öyle olduğuna dair inancı, onda kaldığım zamanlarda sık sık humus almamdan kaynaklanıyordu.) Sonra Sugar'a döndük. Yandaki eve bir ay önce iki kızı olan bir aile taşınmıştı. Sugar, Jerry'nin arka bahçesinde yüzü diğer eve dönük oturup kız kardeşleri çağırır gibi havlamaya başlamış. "Ne kadar sevimli olduğunun söylenmesi hoşuna gidiyor olmalı," dedi Jerry.

"Kimin gitmez ki?" dedim. Jerry güldü.

"Pekâlâ," dedi. "Metroda dikkatli ol canım." Konuşmalarımızı hep böyle bitirirdi.

Telefonu kapatınca artanları buzdolabına koyup duş aldım. Hâlâ yaklaşık on yıl önce New York'a geldiğimde taşındığım altmış beş metrekarelik dairede yaşıyordum. Tek farkla; ilk iki yıl gerçek yatak odasında uyuyan bir ev arkadaşım vardı, bense oturma odasının üstündeki, tavanın yataktan bir buçuk metre yüksekte olduğu kalitesiz bir çatı katında uyuyordum. Geriye dönüp bakınca kendim olduğum için mi, boşanmama alışmaya çalıştığım için mi, yoksa sadece boş yer olmadığı için mi seks yapmadığımı söylemek zordu.

Duştan çıkınca uyurken giydiğim salaş tişörtü giydim, dişlerimi fırçaladım. Bacaklarıma ucuz, yüzüme pahalı losyon sürdüm. Banyo zemininde bıraktığım kot pantolonun cebinden telefonumu çıkarıp yatağa girdim. Üçü Viv'den gelen dört mesajım vardı.

İlki: *Hâlâ zombiye benziyorum*

İkincisi: *Akşam yemeğini atlamalı mıyım sence?*

Üçüncüsü sağ gözünün yakın çekim fotoğrafıydı. Beyazında gözbebeğinden az daha büyük, kenarı bulanık kırmızı bir nokta vardı. Geçen cumartesi Gregor isimli bir oyuncu, canlı prog-

ram esnasındaki bir skeçte, bir bu eksikken, Viv'in göğsüne hafifçe çarpması amaçlanan, nasıl olduysa gözüne çarpan bir fırın eldiveni atmıştı. Programdan sonra makyajını çıkarırken kızarıklığı fark etmişti ama acıımıyordu, üstelik 1a pazar sabahına dek süren parti sonrası kutlamalara katılmıştı. Kızarıklık pazar-tesiye dek geçmeyince GK'nin set hemşiresine görünmüş, o da ne olur ne olmaz diye Viv'e göz doktorundan randevu almasını önermişti.

Cevap yazdım: *Bütün yüzünü görebileceğim bir fotoğraf çek*

Birkaç saniye sonra Viv'in bütün ve çok şirin yüzünün, şu anda gülümsemeyen ve dalgın görünen, iki kaşının da kalktığı başka bir fotoğrafı geldi. Viv siyahiydi, otuz bir yaşındaydı; benden beş yaş küçüktü. Otuz iki yaşındaki beyaz Henrietta'yla botos ve kimyasal peeling gibi yaşlanma karşıtı önlemlere başvurduklarını biliyordum. Viv aynı zamanda soyunma odasındaki aynadaki yansımasıyla konuşup zevkle "Çatlamazlar Siyahlar" ifadesini söyleyen, yaşını göstermeyen orta yaşlı bir televizyon sunucusunu canlandırdığı bir skeçte oynamıştı.

O kadar da kötü görünmüyor, yazdım. Ben olsam, akşam yemeğine moduma göre karar verirdim.

Hâlâ acımıyor, diye yanıtladı Viv. Fakat

Kıvrık parmaklarını uzatmış yeşil tenli kadın zombi emoji-sini gönderdi.

Hayır iyi görünüyorsun, yazdım.

Yani harika görünüyorsun demek istedim!

Bence akşam yemeğine gidip gitmemende sakınca yok ama sırf birileri hatırına ekmen gereksiz.

Nigel her pazartesi gecesi saat on bir civarında o haftanın sunucusuyla ekipten birkaç kişiyi şık bir restorana yemeğe götürürdü. Yazarlardan sadece başyazar katılırdı. Aslında bunu

umursamazdım çünkü dokuz yılın ardından hâlâ Nigel’la uzun süreli karşılaşmalardansa kısa süreli olanlarda daha rahattım. GK’nin içindeki ve dışındaki pek çok kişi, 1981’de programı yaratıp o zamandan bu yana yapımcılığını üstlenen adamı saplantı haline getirmişti. 1947’de Oklahoma City’de Norman Piekarski adıyla doğan Nigel Petersen, hiç şüphesiz yirmi ila yirmi birinci yüzyıl Amerika’sının komedi krallarından biriydi ve babanızla ilişkinizin Nigel’la olan ya da olduğunu düşündüğünüz ilişkinizde sık sık ortaya çıktığı söylenirdi. Fakat ne zamandır sessizce becerikli olmanın, doğrudan yaltaklanmaya çalışmaktan daha çok işime yarayacağına inanıyordum. İlk yılım boyunca adımı bildiğinden bile emin değildim. Derken sezon finalinin ardından düzenlenen parti sonrası kutlamada şaşırtıcı derecede yumuşak ve ılımlı sesiyle şöyle demişti: “Okul gezisi skeci çok komikti, Sally.” Bu altı kelime muhtemelen hayatımda aldığım en büyük iltifatı; baba kompleksim olduğunun zaten farkında olmasaydım bu durum baba kompleksim olduğunu ortaya çıkarabilirdi. Ertesi yıl daha fazla etkileşime geçtik çünkü yayında çok daha fazla skecim vardı. Yine de sadece skeçler üstüne notlarını iletirken konuşuyorduk. Yıllık rasgele gelişen konuşmamız, Kansas City’deki bir barbekü restoranında, hazırladığım bir skece öncekine benzer kısalıkta iltifat edince geldi. Sadece teşekkür etmekle kalmayıp devamında şöyle demeye cüret ettim: “Oklahomalı olduğunuzu biliyorum. Sizce orası Orta Batı mı yoksa Güney mi?”

Yine o yumuşak ve ılımlı sesiyle, “Nüfus sayımına göre Güney,” dedi. 2010-2011 sezonunda öyleydi.

Göz dr. randevusu aldın mı, yazdım Viv’e.

Yarın sabah 11’de, yazdı.

Ah harika, diye yanıtladım.

Git bu gece!

İyi eğlenceler!

Göz kırpma emojiyle yanıt verdi. Ben de duştayken gelen diğer mesajı açtım. Son sekiz aydır arada sırada takıldığım Gene'dendi: *Hey Sally nasıl gidiyor?*

Aklıma onu davet etmek geldi -saat daha dokuz olmamıştı, saçımla bedenimin kalanını daha yeni yıkamıştım- ama sonra erken uyumayı tercih edeceğimi düşündüm. Programın olduğu haftalarda Gene'i hemen hemen hiç görmezdim. Çarşamba canlı yayında hiç skecimin olmayacağını öğrensem bile perşembe saat dokuz-ona kadar süren yeniden yazımlara katılmam bekleniyordu. Tüm bunlar zihinsel olarak öyle tüketiciydi ki kendimi GK'nin ritimlerine bırakmayı daha kolay buluyordum. Belki de Amerika'da eşi ve çocuğu olanların yalnız azınlıkta olduğu değil, aynı zamanda belli belirsiz bir acımayla bakıldığı tek işyeriydi burası; çünkü bir insan nasıl olur da bunu idare edebilirdi?

Ayrıca, oldukça iyi seks yapsak da Gene'den o kadar da hoşlanmamıştım. Kendisinin gittiği Florida Üniversitesi İşletme Fakültesinin ülkedeki ilk on beş arasında yer aldığını başından belirten bir finans analistiydi. Florida Üniversitesi İşletme Fakültesinin sıralamasını daha önce hiç merak etmemiş olsam da bu beni araştırmaya, iddianın yaklaşık on sıra yanlış olduğunu öğrenmeme neden olmuştu. Daha da endişe vericisi, bir keresinde migreni yüzünden devamlı hastalık izni alan bir iş arkadaşını aşağılayarak *kar tanesi** kelimesini kullanmasıydı. Bu ifadeyi apolitik bir şekilde dile getirmiş olma ihtimali olsa da besbelli kastettiği anlam pek iyi sayılmazdı. Yanlışını yüzüne vurmamıştım çünkü bunun başka bir cinsel çıkış noktası bul-

* Siyasi bir hakaret olarak *kar tanesi*, genellikle sağ görüşlüler tarafından sol görüşlülere hakaret etmek için kullanılır. ABD'deki alternatif sağın, çoğu liberali ve Donald Trump'ı protesto edenleri aşağılayıcı bir şekilde "kar taneleri" olarak tanımladığı ifade edilir. -çn.

mamı gerektirmesinden korkuyordum. Bu da bir tanışma uygulamasına yeniden abone olup daireme gidersek beni muhtemelen öldürmeyecek olanı saptamak için yeterince barda yeterince yabancıyla tanışmam gerektiği anlamına gelirdi.

İşin iyi tarafı, Gene cinayete meyilli değildi ama sevimli de sayılmazdı. Orta boylu ve yapılıydı, kahverengi saçlıydı. Öyle genel bir tipi vardı ki ofisteki herhangi bir *GK* skecinin setinde figüranlık yapabilirdi. Nasıl uçakta yanma oturduğunuz kişiye karşı çıkamazsanız ona da karşı çıkamazdınız. Uçak koltuğu arkadaşından farklı olarak tüm yaptığımız birbirimizi tahrik etmekte. Bunun devam ettiği aylarda bana tam iki soru sormuştu. İlki, tereyağlı kahveyi denemiş miydim (hayır); ikincisi, Rockaway Plajı'na hiç gitmiş miydim (yine hayır).

Gene'den öncekilerin hiçbiri özellikle meraklı değildi ama sahte bir iş uydurtacak kadar soru sorarlardı. Gene'le hiç gerekmemişti bu. "Çıktığım" diğer erkeklere tıbbi cihaz şirketinin haber bülteninde yazar olduğumu söylemiştim, *GK*'den önceki işlerimden biriydi. Genelde pek yalancı olmasam da gerçek işverenimden bahsedersen takıldığım erkeklerin aşırı ilgilenmelerinden korkuyordum. En iyi ihtimalle yalnızca canlı programa bilet isterlerdi ancak en kötü ihtimalle doğaçlama oyuncusu olmaya can atarlardı. Ya da belki en kötü ihtimal, beni istemeyeceğim şekilde tanımalardı. Ben bile kişiliğimin (ortalama zekâya ve çekiciliğe sahip ılımlı bir kadın) veya senaryolarımın (cinsiyetçilik ve bedensel işlevlerle ilgili kasten öfkeli skeçler) gerçek benliğimi yansıtıp yansıtmadığından (veya benim ya da başkalarının gerçek bir benliği olup olmadığından) emin değildim. Ancak yazılarımın çoğunun bu gerilimden veya bütünleşme eksikliğinden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Skeçlerimin altında yatan algının görünmez olmamdan ya da hiç değilse ha-

fife alınmamdan ileri geldiğine inanıyordum; olduğumdan daha iyi biri sanılmak da dahildi buna. Çocukluğumdan bu yana sık sık kendimi bir casus ya da antropolog gibi hissetmiştim; GKdekilerin gerçekte kim olduğumu bilmelerinden memnundum çünkü onlar da özlerinde casus, antropolog ve tuhaf tiplerdi.

Gene ile yaptığım anlaşmayı bir dizi erkekle yapmış, bir öncekini can sıkıcı üç ayın sonunda evli bir baba olduğunu fark edince sonlandırmıştım. (Hep birinin metresi olmanın ödün verici ama heyecan dolu bir his olacağını düşünürdüm fakat farkında olmadan adamın okul öncesi çağındaki çocuklarından soğuk algınlığı kapıp durmuştum.) Bazen Viv ve Henrietta'yla karadul gibi bir kariyer kadını olma konusunda şakalaşsam da Gene ya da ondan öncekilere daha fazla şans vermiş olsaydım gene de daha derin bağlar kuramayacağımdan emindim. Onlarla yemeğe çıksaydım ya da Governors Adası'nda dolaşsaydım, giyinik ve ayık takılmamız gerekseydi, derhal her şeyi sonlandırırdım.

Bu hafta meşgulüm, haftaya salı ya da çarşambaya ne dersin? yazıyordum ama daha göndermeden, muhtemelen yaklaşan cevabımın üç noktasını gören Gene'den başka bir mesaj daha geldi; penis resmiydi. Sadece bir kere ziyaret ettiğim Queens'teki dairesinde görünüyordu.

Göbeğinden aşağısının çekildiği fotoğraf onu gri çarşafın üzerinde yatarken gösteriyordu. Üstünde gömlek yoktu, lacivert fileli spor şortunu sağ uyluğunun içine doğru çekmişti, böylece buruşuk topları dışarı fırlamış, damarlı ereksiyonu sola, yukarıya yatmıştı. İlişkimizin doğası göz önünde tutulursa böyle bir fotoğraf sınırların dışında ya da gönderdiği ilk fotoğraftan pek uzak değildi. Ancak istenen etkinin tam tersini yarattığını ifade etmenin bir yolunu bulamamıştım. Aslında etrafta görünen

kişisel ayrıntılar (fileli şort, gri çarşaf, arka plandaki komodinin üstünde gözümün seçtiği karpuz aromalı antiasitlerle dolu plastik kutu, milyarderlerin liderlik ilkeleriyle ilgili bir kitap) garip biçimde dokunaklı ve yabancılaştırıcıydı. Bana genelde rahatsız olmadığım bir gerçeği hatırlatıyorlardı; Gene'in penisinin neye benzediğini biliyor ama onu hemen hemen hiç tanımıyordum.

Bu hafta meşgulüm, haftaya salı ya da çarşambaya ne dersin? yazısını silip *Vay!!* yazdım.

Şu anda, yazdı. Seni düşünüyorum

Gurur verici! diye yanıtladım.

Göndersene bir tane? yazdı.

Arkadaşlarla akşam yemeğindeyim, yazdım ben de. Sonra ekledim: Maalesef önümüzdeki birkaç hafta meşgulüm ama umarım iyisindir

Kısa süre sonra elimde telefonumla uyuyakaldım. Ertesi sabah uyanır uyanmaz ilk iş ona bakmak daha iyiydi.

SALI, 12.10

GK'nin ofisleri ve stüdyosu ağıımızdaki birçok diğer ofis ve stüdyoyla birlikte 66 denilen ikonik bir binada bulunuyordu. Altmış altı katlı bina 1933'te tamamlandığında bu sayı daha kayda değerdi. Öğleden hemen sonra oraya yürürken önümüzdeki yirmi dört saat dışarı adım atmayacağımı biliyordum.

Tahmin ettiğim üzere on yedinci kattaki yazarlar salonunda hiç kimse yoktu. Masama oturup kulaklığımı taktım. Köpek osuruğu, tampon ya da Kanun IX* gibi şeyler hakkında skeç yazarken daima klasik müzik dinlerdim; genellikle Haydn ve Schubert. İki buçuk saat boyunca ayağa kalkmadan,

* Eğitimde cinsiyet ayrımcılığını yasaklayan federal kanun maddesi –çn.

kulaklıklarımı çıkarmadan çalıştım. Bu şekilde Danny Horst Kuralı skecinin kaba taslağını (dokuz sayfa), ardından Çenesi Düşük'ün kaba taslağını (on sayfa) oluşturdum. İlk başlarda şaka bulmaktansa iskeleti yerine oturtmaya odaklanırdım.

GK efsanelerinden biri, programın büyük kısmının salı 17.00 ile, skeçlerin öğleye yetişmesi gerektiğinden, çarşamba 11.59 arasında yazıldığıydı. Efsanelerden bir diğeri ise ilk yıllarda *GK*'nin yaratıcılığının kokainden beslendiğiydi. Bu söylentilerin ikisi de aslında doğru olsa da şahsen ben hayatımda hiç kokain kullanmamış, yazılarımin çoğunu bir gecede yazmamıştım. Gece boyu ofiste kalırdım ama ekiple fikirleri üzerinde çalıştığım ve kalmamanın münasebetsizlik olduğu düşünöldüğü içindi. Çarşamba günleri 11.55'te kendimi sık sık gözden geçirme yaparken bulurdum. Fakat ilk taslakları gün içinde çok daha iyi ve hızlı yazardım. Bazen gececi kültü bir yana, iş arkadaşlarımin çoğunun da öyle olup olmadığını merak ederdim.

İlk yılımda belli bir noktada gece boyu süren yazma seanslarının skeçlerden farklı olarak geniş çapta performansla yönelik olduğunu fark etmiştim. Bazen bir skeci yazmak gerçekten altı saat sürüyordu ama çok daha sık olarak insanlar beş saat vakit öldürdükten sonra kırk dakikada skeç yazıyorlardı. Salıdan çarşambaya geçerken bir yerden sonra yazarlar salonunda birilerinin aylaklık ettiğini görme ihtimaliniz yüksekti. *GK*'nin yazar kadrosunun dörtte üçü hâlâ erkekti; güreşir, bahis oynar, çöp kutusuna işerlerdi. Yazarlardan ve oyuncularından bazıları gece yarısından önce komedi kulübüne sahne hazırlamaya gider; güreşmek, bahis oynamak, çöp kutusuna işemek için döner, sonra yazmaya başlarlardı. Ne var ki bugünlerde işyerinde ağır uyuşturucu kullanan tek ekip üyesinden haberim vardı. İş arkadaşlarımin çok daha fazlası Fitbit saat takıyor, lahana suyu

içiyor, mesai saatleri dışında meditasyon yapıyor; yani en azından öyle söylüyorlardı.

Doğuştan gece kuşu olanın Nigel'in ta kendisi olduğu apaçıktı. Başlangıçta belirlediği program mantıken çılgınca görünse de bunca zaman sonra, çalışıyorsa kurcalama mantığıyla meşrulaştırılıyordu. Ülkenin kolektif bilincine yerleşen, sevilen karakterlerin ve meşhur sözlerin ortaya çıkmasını sağlayan pek çok skeç, hakikaten de sabah bir, üç ya da dört buçukta yazılmıştı. Sahiden şanslıysanız salı sadece bir başlangıçtı. Skeçlerinizden biri ya da birkaçı masa okumasından geçtiyse cumartesiye kadar olan gecelerin birinde ya da tamamında geç saatlere dek uyanık kalıp yeniden yazabilir, prova yapabilir, ön bant çekimini yönetebildiniz. Muhtemelen cumartesi de bütün gece uyanık kalır; skeciniz son dakikada kesilip umutsuzluğa kapıldığınız için ya da skeciniz yayına girip fiyaskoyla sonuçlandığında umutsuzluğa kapıldığınız için ya da skeciniz yayınlanıp kırıp geçirince çok neşelendiğiniz için parti sonrası kutlamalarda derdinizi paylaşır ya da kutlama yapardınız.

Programa katılmadan önce standart uyuma ve uyanma saatlerim vardı. Ancak *GK* resmen biyolojimi üç vardiyalı bir fabrika çalışanı -çok daha iyi maaş alan hali- ya da bir acil servis doktoru -kimsenin hayatını kurtarmayan hali- gibi yeniden yapılandırmıştı. Çoğu kişinin salı 17.00 civarında ofise gelmesi, akşam yemeği siparişlerimizi 21.00 civarında vermemiz artık bana normal geliyordu. Akşam yemeğinden önceki ve sonraki saatleri ekiptekilerle, genelde Viv ve Henrietta'yla, geliştirdikleri skeçler üzerine çalışarak geçirirdim. Saat bir iki civarında ofisimdeki kanepeye uzanır, gözlerimin üstüne bir tişört koyup kulaklarıma kulak tıkacı takardım. Salondaki kaos nedeniyle uyandığım zamanlar dışında yaklaşık beş saat uyuklardım. *GK* standartları-

na göre alenen çöküştü bu. Telefonumun alarmini altıda ya da yedide çalacak şekilde ayarlayıp kadınlar tuvaletinde dişlerimi fırçalardım. Nigel'in ofisindeki özel banyoda iş arkadaşlarımdan bazılarının o eve gittikten sonra kullandığı bir duşakabin vardı ama bende o cüret ve hırs yoktu. En fazla masamın çekmecesinde bir bakım çantası bulunduruyordum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra kahve içip enerji barı yer, düzelti için yeniden masamın başına geçerdim. Bu noktada pek çok kişi hâlâ uyanık, hatta hiç uyumamış olurdu ve genellikle etrafa yarı ölü bir bitkinlik yayarlardı. Ancak bazen de ilkokulda pijama partisinde gece boyu uyanık kalan çocukları anımsatan acayip bir dostluk sergilerlerdi. Birkaç saatliğine skeçlerimi gözden geçirir, herkes gibi son dakikada teslim eder, üçteki okumaya dönmeden önce huzur içinde kaka yapıp duş almak için birkaç saatliğine eve giderdim.

Tam da o öğleden sonra hâlâ şekil vermem gereken bir Peynirci taslağı vardı ama kahve almaya karar verdim (ofis mutfağından değil, 66'nın lobisindeki bir yerden aldığım hakiki kahve).

Sırada beklerken Viv'e mesaj attım: *Doktor rıdvın nasıldı?*

Yani, diye cevap verdi hemen.

İlginç hikâye

Her zamanki doktoruma görünmedim

Başka birine göründüm

O da

Üç ateş emoji ekledi.

Ardından kırklarının başında görünen, içtenlikle gülümseyen, açık tenli ya da melez; beyaz gömlek ve laboratuvar önlüğü giymiş sarı kravatlı bir adamın besbelli göz kliniğinin internet sitesinden alınmış ekran görüntüsü geldi. Fotoğrafın yanında şu sözler vardı:

Theodore P. Elman

Sertifika: Amerika Oftalmoloji Kurulu

Eğitim: Tıp Doktorası, Perelman Tıp Fakültesi, Pennsylvania Üniversitesi

Uzmanlık Alanı: Kapsamlı Oftalmoloji

Viv'den bir mesaj daha: *Tamam burada biraz orta yaşlı ahmağın tekine benziyor ama güven bana*

Aramızda çılgın bir kimya vardı

Sorularım olursa diye e-postasını kartvizitine yazdı

Ama beni dışarıya davet edemez değil mi?

Yasa dışı olur çünkü

Dur bakalım gözüün nasıl? yazdım.

Üstüne: *Yasa dışı olduğunu sanmıyorum ama profesyonel olmayabilir?*

Çocuk doktoru olan üniversitedeki oda arkadaşıma sormamı ister misin?

Viv: *Subkonjonktival kanamam var*

İğrençliği bir yana o kadar da ciddi değil

1-2 haftada kendi kendine iyileşirmiş

Ben: *Ah güzel*

Çılgın bir kimya olduysa o kadar da iğrenç görünmüyorsun demektir

Alyansı var mıydı

Viv: *Hayır*

Ben: *Senin kim olduğunu biliyor muydu*

Viv: *Belli değil*

Kimya olduğunu düşünüyorsam kimya var mıdır?

Ben: *Evet*

Viv: *Ya sadece bende olduysa kimya?*

Ben: *Kimyanın böyle işlemediğine bayağı eminim*

Ofise ne zaman gidiyorsun

Viv: 4.30?

Olur da aşk doktoru bu hafta izlerse diye beni ateşli ve komik gösterecek birkaç skeç yazar mısın

Ben: *Hımm Danny Kuralı skecindeki seksi olmayan kadın rolünü sana değil Henri'ye mi versem*

Viv: *Ben ben ben ben ben*

Viv: *Rolün kötüsü olmaz*

SALI, 22.08

Viv ve Henrietta'yla akşam yemeği siparişimizden kalan yiyecekleri -bu gece Yunan yemeği- şimdilerde paylaştıkları ofise getirmiştik. Ben Henrietta'nın bilgisayarının başına oturdum. Viv kendi masasına, Henrietta da yere oturdu. Köpeklerin internet aramalarıyla ilgili bir fikir üzerinde çalışıyorduk. Önce skeçte gerçek köpeklerin mi yoksa Henrietta'yla Viv'in köpek kostümüyle mi yer alması gerektiğini tartıştık. (Oyuncular her zaman, hiç şaşmaksızın daha fazla yayın süresi almaya çalıştıkları için hemen ikincisini seçtik.) Ardından skecin nerede geçmesi gerektiğini tartıştık. (Bir halk kütüphanesindeki bilgisayar kümesi. Açılış çekimi olsa da kütüphanenin New York Beşinci Cadde'de, önünde aslan heykelleri olan ünlü Ana Şube binası mı; Kansas City'deki genel bir banliyö kütüphanesi mi, yoksa Viv'in memleketi Jacksonville, Florida'daki genel bir banliyö kütüphanesi mi olması gerektiği konusunda tıkanık.) Derken köpeklerin cinsi konusunda *iyice* tıkanık. Üvey babamla Sugar'a sadakatimden dolayı hiç değilse birinin beagle olmasını istiyordum. Viv birinin çok büyük, diğerinin çok küçük olmasının iyi olacağını söyledi. Henrietta ise Al-

man çoban köpeği hariç tüm büyük köpeklerle razı olduğunu çünkü üçüncü sınıftayken komşusunun Alman çoban köpeğinin kendisini ısırıldığını söyledi. Kırk dakika sonra St. Bernard ve Chihuahua'da karar kıldık; neticede Chihuahua'ların beagle'lardan komik olduğunu kabul ettim. New York Ana Şube'nin önündeki aslanlar St. Bernard'ın görünümünü bastırabileceğinden ya da gölgeleyebileceğinden açılış çekimi için Florida'daki mekânı seçmeye karar verdik. Böylece işin eğlenceli tarafına, yani internet araması ifadelerine geldik.

Ağzı sığır kebabıyla dolu Viv, "Evlatlık mıyım?" dedi.

Ağzım spanakopita ile dolu, "Uslu bir kız mıyım?" dedim.

Ağzı falafelle dolu Henrietta, "Beş yaşında mıyım yoksa otuz beş mi?" dedi.

"Gök gürültüsü neden korkutucu?" dedim.

"Göze batmayan kasık koklama teknikleri," dedi Henrietta.

"Bölgede ucuz manikür-pedikür," dedi Viv. "Ah, bir de en hesaplı sürücüsüz araba."

"Yakınımdaki en iyi hamburgerler," dedim.

"Halitozis* nedir?" dedi Henrietta.

"Halitozis, ne yapmalı?" dedim.

"İnsanlar nereye işer?" dedi Viv.

"Taco Bell Chihuahua** erkek mi, dişi mi?" dedim.

"Target bull terrier*** evli mi?" dedi Viv.

"Lassie**** estetik ameliyatı," dedi Henrietta.

"Komik kedi videoları," dedim.

"Corgiler YouTube'da kendilerini rezil ediyor," dedi Viv.

"YouTube küçük köpek büyüğü korkutup kaçırıyor," dedim.

* Ağız kokusu —çn.

** Taco Bell markasının maskotu —çn.

*** Target markasının maskotu —çn.

**** Lassie adındaki köpeğin maceralarını anlatan 1954 yapımı televizyon dizisi —çn.

“İki kanişle bir corgi çiftleşme,” dedi Henrietta.

“Kuyruğuma ağda yapmak,” dedim.

“Kuyruğum normal boyutta mı?” dedi Viv.

Hepimiz aralıklarla gülüyor olsak da Henrietta’nın, “Ev kredimi yeniden yapılandırma,” demesi beni öyle güldürdü ki yazmayı bırakmak zorunda kaldım. *GK*’de bu anın defalarca hem içinde hem dışında bulunmuştum. (Bir salı gecesi iş arkadaşlarımla şen kahkahalar atarken ya da diğer ofislerdeki yazar ve oyuncuların bensiz şen kahkahalar attıklarını duyduğumda.) Kendimi toparlayınca, “Kravat nasıl bağlanır?” dedim.

“Bitcoin nedir?” dedi Viv.

Hepimiz yeniden gülmeye başlamıştık ki açık kapıdan köpükten bir futbol topu fırladı. Birisi -yazar Rohit olduğunu anında anladım- “Sinsice sevinmeyi bırakın sizi iblisler!” diye bağırdı.

SALI, 23.29

Utanmadan Danny’den bana Danny Horst Kuralı skecimdeki rolü için diyalog vermesini istemeyi planlıyordum. Ofisimize girdiğimde kanepeye yayılmış, telefonunu önünde tutuyordu. Annabel’inkine benzettiğim bir kadın sesi geliyordu telefondan.

Danny bana bakıp “Hey, Fıkırdak,” dedi. Ekranı göremesem de, “Selam, Sally,” dedi Annabel.

“Selam, Annabel,” diye cevap verdim.

Görünüşe göre kaldıkları yerden devam eden Annabel, Danny’ye, “Ama birine iltifat etmek istiyorsan seksi görüldüğünü söylersin. Bedenlerini olumlamaya çalışarak ne kadar etkilendiğini söylersen, ‘Şişman olmana rağmen kendine bu kadar güveniyor olman harika,’ demektir,” dedi.

“Bebeğim, sen gelmiş geçmiş en seksi kızsın,” dedi Danny. “Çok fazla anlam yüklüyorsun.” Cıvıldaayan sesine bakarak astrolojik uyumsuzlukları konusunda evvelki günkü endişelerinin çözüldüğünü varsaydım.

“İşin kötüsü,” dedi Annabel, “eleştirilmek canımın donut çekmesine neden oluyor.”

“Yüz tane de donut yesen şu anki kadar seksi olursun.”

Masama otururken kulaklığımı takmayı hem istiyor hem de istemiyordum. Annabel son yedi hafta içinde, temsilcisi olduğu lüks giyim markasının amiral mağazasının açılışı için Tokyo’da bulunduğu zaman haricindeki tüm canlı programlara ekibiyle beraber katılmıştı. Annabel program sırasında ofisimizde değil; ya Danny’nin soyunma odasında ya da statüsüne yakışır biçimde Nigel’la takılırdı. Nigel’in hem Budavari bir tavrı vardı *hem de* kuşaklararası bir ünlü mega-geyikçisiydi. Stüdyodan herhangi bir gün dünyanın en ünlü gruplarından birinin yetmişlik rock-çısı eşliğinde geçmesi, yükselen bir genç yıldız adayıyla geçmesi kadar olasıydı.

“Neden böylesine kaltak olmak zorunda, anlamıyorum,” diyordu Annabel. “Birlikte Altın Küre’de sunuculuk yaptıktan sonra aramızdaki husumetin bittiğini sanmıştım.”

Danny sesini alçalttı ama yine de benden yaklaşık bir metre ötede oturduğu için söylediği her kelimeyi rahatlıkla duyabiliyordum. “Ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun?” diye mırıldandı. “O kadar mükemmelsin ki sana bakarken bile sertleşiyorum. Denesem bile ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum.”

Henüz kulaklık takmadığımı fark etmemiş miydi, yoksa umursamıyor muydu? İkincisinden şüpheleniyordum. *GK*’de her gün, genellikle kamera önünde, bugünkü Beyaz Saray dışında herhangi bir işyerinde cinsel taciz suçu teşkil edebilecek şeyler söyleniyordu.

Annabel, “Şimdi donut yemek yerine koşu bandına çıkıyorum,” dedi. “Eğimi yüzde on beşe çıkaracağım. Hadi bu bedeni ayıpla, seni kaltak.”

“Bunun yerine gelip seni iyice becerip ne kadar güzel olduğunu söylesem?”

Annabel bir süre duraklayıp çok daha yumuşak bir sesle, “Evet?” dedi.

“Çok güzel,” dedi Danny. “Çok, çok, çok güzel.”

“Mickey’yi göndereyim mi seni alması için?” Bu şoförü ya da korumasıydı, belki ikisi birden.

“Uber’e binersem daha hızlı olur.”

“Şimdi duşa gireceğim.”

“Duş alma. Hiçbir şey yapma. Şimdi kapatıp yola çıkıyorum. Uber’den ararım. Seni acayip çok seviyorum bebeğim.”

“Çabuk ol bebeğim.”

“Lütfen burada otuz bir çekersen kanepede çekme. Senden tek isteğim bu,” dediğimde çoktan ayağa kalkmış, kapıdan çıkmak üzereydi.

Danny duraklayıp sırtı bana dönükken omzunun üzerinden baktı. Bu da gerçekten sertleşip sertleşmediğini bilmeme gerek kalmaması gibi bir avantaj sağlamıştı: “Burada hayatta otuz bir çekmem.” Sırıttı. “Soyunma odam bunun için var.”

ÇARŞAMBA, 01.14

Birinin adımı söylediğini duydum ama başlarda öyle derin uyuyordum ki sesi rüyama dahil ettim. Temizlik görevlisi Bernard’ın çöp kutumu boşaltmaya geldiğini sanıp anlamsızca, “Yumuşakçaları bırakabilirsin,” diye mırıldandım. Bir elin omzuma hafifçe vurduğunu hissettim ve o kişi, “Sally, kusura

bakma rahatsız ediyorum,” deyince -*GK*’de pek söylenen bir söz değildi- tişörtü gözlerimden, kulak tıkaçlarını kulaklarımdan çıkardım. Doğrulup “Ne istiyorsun?” dedim.

Kanepenin üzerine öyle bir açıyla eğilmişti ki doğrulmamla yüzlerimiz birbirine birkaç santimlik mesafedeyken Noah Brewster’ı gördüm. “Kusura bakma,” dedi tekrar. Uyku sersemliğiyle bile, Noah’nın biraz rahatsız hissettiğini fark ettim. O sıradan sörfçü yakışıklılığıyla elbette. Ben gecenin bir yarısı ofiste rastgele kişiler tarafından uyandırılmaya alışık olsam da, o, insanları bu şekilde uyandırmaya alışık olmayabilirdi.

“Yok, sorun değil,” dedim. “Ne istiyordun?”

“Şey, Bob O’Leary dedi ki... Sana biraz müsaade edeyim mi? Daha sonra gelebilirim.”

“Şimdi iyi.” Uykumda salyalarım akmış olabilir diye elimin tersiyle ağzımı sildim, hissediyordum da aktığını.

“Bob, üzerinde çalıştığım skeç konusunda yardımcı olabilecek en iyi kişinin sen olduğunu söyledi.” Bob O’Leary, *GK*’de uzun zamandır denetleyici yapımcıydı. En başından beri orada bulunan, halkın nazarında neredeyse hiç tanınmamasına rağmen programın devam etmesini sağlayan pek çok sihirbazdan biriydi. Noah artık bana doğru eğilmiyor, dimdik duruyordu. O anda elinde birkaç kâğıt olduğunu fark ettim.

Onları işaret ettim. “Skeç bu mu?”

“Cidden, biraz müsaade istersen...”

“Şimdi okuyacağım.” Kolumu uzattım. Senaryoyu bana verince ayaklarımı kanepeden aşağı sallandırdım. Kanepenin diğer ucunu işaret ettim. “Oturabilirsin. Sunum toplantısında bahsettiğin fikir bu muydu?”

Otururken başını salladı. “Ne olduğunu söyleyeyim mi yoksa okuman için müsaade mi edeyim?”

“Müsaade et, okuyayım.”

Mavi bir tükenmez kalem ve üzerine not almak için pencere kenarındaki *The Atlantic*’in iki ay önceki sayısını aldım. Skeci okumaya başladım. Birkaç santim ötemde telefonunda gezinen Noah Brewster’in belli belirsiz farkındaydım. Koskoca ünlüyü bekletmekten ötürü stres emaresi hissetmediğimi iddia etmek yalan olurdu. İlk iki yılmda denk geldiğim Elise adındaki yazarın gözlemini hâlâ sık sık hatırlıyordum: Biz ünlü olmayan kimseler, ünlülerle konuştuğumuzda görüşme bir an önce bitsin de ünlü olmayan arkadaşlarımıza anlatalım isterdik. Ancak Noah Brewster’ı onun iyiliği için beklettiğimi bilmek, stresimi büyük ölçüde dengeliyordu. *GK*’nin her bir bölümünün öncelikli amacı eğlendirmek ve sunucunun iyi görünmesini sağlamaktı. Sahiden komik ya da sempatik bir sunucu kamuoyu açısından senelerce fayda sağlayabilirdi.

Skeç yedi sayfaydı. Dans stüdyosunda geçiyor; iki plak şirketi yöneticisi, bir menajer, bir müdür, bir kameraman eşliğinde koreografla buluşan bir müzisyeni anlatıyordu. Koreograf “Kollarınızla gökkuşağı yaptığınızda arkada oturan insanlar tutkunuzu hissedecek,” ve “Geriye gidiş kalbinizdeki şarkının, kapanışını yapacak,” gibi şeyler söylüyordu. İsimsiz müzisyense, “Ama ben şarkıcı-söz yazarıyım. Cirque du Soleil üyesi değilim,” gibi cevaplar veriyordu. Okurken geçen on dakika içinde senaryonun birkaç yerini işaretledim. Ancak bir oyuncunun ya da yazar arkadaşımın çalışmasına davranacağımdan daha nazik davrandım. Üçüncü sayfanın hemen hemen üçte ikisi bir şey ifade etmiyordu, kolayca çıkarılabilirdi ancak o bölümün üzerine mavi bir çizgi çekmek yerine sayfanın kenarına bir soru işareti koydum. Dördüncü sayfada koreograf, müzisyene gösterisine panter dahil etmeyi düşünüp düşünmediğini sorduğunda kahkahalarla güldüm.

Okumayı tamamladıktan sonra Noah Brewster'la göz göze gelince, "Bu, kişisel deneyime mi dayanıyor?" diye sordum.

"Epey geçti üstünden ama sahnelerde ilk kez çalmaya başladığımda plak şirketi bir sürü saçma önerisi olan bir koreografa çalışmamı istemişti. Fikirleri görsel bakımdan, sahnelerin büyüklüğü açısından mantıklıydı ancak gerçekten erkek müzik grubu çılgınlığından etkilenmişlerdi ve şahsen bana hiç uymuyorlardı. Tüm o melodramatik el kol hareketleri ve duruşlar..."

"Senaryon aslında gayet iyi durumda fakat biraz daha daraltılabileceğini düşünüyorum. Kendin üzerinde çalışman için geribildirim vermemi mi istersin, yoksa şimdi birlikte mi gözden geçirelim?"

"Gözden geçirme konusunda yardımını isterim. Bob senin yapı dehası olduğunu söyledi."

"Hah," dedim. "Bunun komik olmaktan ziyade çalışkan olmanın örtmecesi olduğuna eminim. Az önce okuduğum versiyonu bana e-postayla gönderebilir misin?" Ayağa kalkıp masalara doğru ilerledim, Danny'nin sandalyesini benimkinin yanına çektim.

Ben kendi sandalyeme otururken Noah da Danny'ninkine oturdu. Telefonuna tıklarken, "E-posta adresin ne?" dedi.

Ona adresimi verip "Ne zamandır üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Bugün başlamışım gibi davranmak istiyorum ama en az birkaç haftası var. Sunuculuk yapacağıma dair onayı ne zaman aldıysam."

"Hazırlık yapmakta utanılacak bir şey yok. Tabii burada pek çok şey anlık gerçekleşiyor. Ancak bazen büyük ses getiren bir skeç, yazarın bütün bir sezon boyunca haftalarca sunduğu bir şey de olabiliyor." Monitörü canlandırmak için klavyemdeki dönüş

tuşuna basınca açık e-posta hesabım belirdi. Gelen kutusunun en üstünde üvey babamın *Günlük Nohut Tüketimi, Baklagiller Kötü Kolesterolü Düşürüyor* konu başlığıyla ilettiği makale vardı. Onun hemen altında Henrietta'nın, birlikte yazmamızı istediği skece dair bağlantılarla dolu e-postası vardı. Konu başlığı ise *Kaçık evanjelist anne influencerlar*'dı. Gelen kutumu Noah'ya açmak tuhaf bir şekilde mahrem hissettirse de bilgisayar monitörünün arkasındaki duvar beni daha da mahcup etti. Oraya iki fotoğraf yapıştırmıştım. İlkinde, Aralık 2015'te Hillary Clinton ile ikimiz, GK'deki soyunma odasıdaydık. O, yazdığım skeçte oynamadan önce çekilmişti. Diğeri ise 1982'nin başlarında, annemin kucağındaki bebeklik fotoğrafımdı. Annemde sarı bluz üstüne düğmesiz bir kot yelek, bende de sarı tulum vardı. Fotoğrafların arasına iki sütunlu, buruşuk bir fotokopi kâğıdı yapıştırmıştım. İlk sütunda benim el yazımla *ereksiyon, taşak, sik, yarak, sakso, çiş banyosu, erkeklik, mastürbasyon, emmek, çük, otuz bir* kelimeleri vardı. Diğer sütunda *am, meme, göğüs, yalamak, meme ucu, parmaklamak, kıllı vajina, vajina, vulva, pembe, ıslak, fortlama, serviks, yumruk* kelimeleri bulunuyordu. *Pembe'nin* yanında üç, *serviks'in* yanında sekiz ünlem içeren parantezler vardı. Noah'nın e-postası gelen kutumda belirince dosyayı indirip açtım. Bunlardan hiç bahsetmedi.

“Eklentin bana CYBE* bulaştırmaz, değil mi?” dedim.

Güldü. “Umarım.”

“Pekâlâ.” Masamın üstünde, monitörle klavye arasındaki boşlukta öğleden kalma neredeyse boşalmış kahve fincanımla yaklaşık iki düzine saç lastiği vardı. Lastiklerden birini alıp saçımı topuz yaptım. “Aslında ihtiyacın olan tüm malzemelere sahipsin ama tam olarak doğru sırada değiller. Yer yer ince-

* Cinsel Yolla Bulaşan Enfeksiyon –çn.

likli, yine de skeç fizikselliği nedeniyle daha şamatalı olabilir. Mantıklı geliyor mu?”

“Evet.”

“Ayrıca dans stüdyosunda geçmesinin gerçekçi olduğuna eminim ama seyircinin kafasını karıştırır. Müzisyenin sahne aldığı stadyumda geçmeli. Netlik adına mekânı ve zamanı daraltmış olursun.”

“Anladım.”

“Netlik açısından bir şey daha var ki bir taşla birkaç kuş vurur; tarih ve yer belirten bir başlık kartonuyla başlayabiliriz. Dur, müzisyen apaçık senin genç halin olsa? Kostümdekiler iki binli yılların başına ait harika kıyafetler bulabilir? Yani başlık kartonunda *Madison Square Garden, Mayıs 2001* ya da ilk albümünün patladığı tarih yazsın; ne zamandı?”

“Albüm Mayıs 2001’de çıktı.”

Madison Square Garden’ı çoktan yazmıştım, ona baktım. “Belgeyi sana e-postayla yollayacağım. Beğenmediğin ifadeleri değiştirebilirsin elbette.”

“Devam et. Lütfen.”

Mayıs 2001’i ekledim. “Diğer karakterler sana isminle hitap edecek, böylece seyirci senin kim olduğunu hemen anlayacak. Ancak diğer mesele de çok fazla karakter olması. Sence burada seninle koreograf dışında amaca hizmet eden biri var mı?”

“Plak şirketi yöneticilerinin orada olması önemli değil mi? Bunların yukarıdan gelen talimatlar olduğunu; müzisyenin, yani benim, bunları başımdan savamayacağımı göstermek için?”

“Doğru. Hatta belki bunu göstermeliyiz.” Şu anda ilk replik koreograftandı: “Sana sahnedeki dans hareketlerini canlandıracak bazı fikirler vermek istiyorum,” diyordu. Onun üstüne *Noah, seni buraya çağırdık çünkü plak şirketinden canlı perfor-*

manslarında coşku eksikliği olduğuna dair geribildirimler alıyoruz ve bazı modern koreografilerin seyircinin deneyimini gerçekten yükselteceğini düşünüyoruz, diyen yöneticiyi ekledim.

“Gülünç sayılacak kadar bariz,” dedim, “ama özel bir getirisi yoksa hikâyeyi mümkün olduğunca çabuk verebilirsin.”

“Adam şöyle dese: *Bazı odak gruplarına göre...*”

“Ah, daha da iyi,” dedim. “Şuna ne dersin: *Dört orta Atlantik eyaletinde ikamet eden on iki ila on beş yaşlarındaki yüz kızla gerçekleştirilen odak gruplarına göre...*”

Güldü, cümleyi baştan yazdım ben de.

İkimiz de sustuk. Birkaç saniye sonra, “*Arkalarda oturan kızların, senin ruh dolu duygularını yeterince alamadığından endişe ediyoruz,*” dedim.

“*Bu da uzun vadeli satışlarını etkileyebilir,*” diye ekledi Noah. İki kısmı da yazdım.

“*Dolayısıyla dünyaca ünlü koreograf -ona aptalca bir isim vermeliyiz- uzmanlığını sunmak için burada.* Hımm. Lulu Yumuşakgöğüsdokulu?”

Yine aynı hafiflikle güldü: “Olur.”

“Bilgin olsun, sayfada hafif komik görünen bazı şeyler, oyuncular canlandırırken otomatik olarak on kat daha iyi oluyor. Peki, şimdi plak şirketindeki adamlar, sen ve Lulu dışındaki herkesi çıkarabiliriz. Ünlülerin etrafındakiler skeci karmaşıktırıyor çünkü gerçekte konu onlar değil. Bu yüzden diğer herkesin diyaloglarını yöneticilere vereceğiz ama rolleri kimin oynayacağını sen seçeceksin ve senaryoya karakterlerin isimleri değil onlarınki girecek. Kimin Lulu ve kimlerin yönetici olmasını istersin?”

“İnsanlara rol vermeden önce ilgilenip ilgilenmediklerini sormam gerekmez mi? Küstahlık etmek istemem.”

Güldüm. “Sen sunucusun. Her oyuncu skecinde yer almak-
tan mutluluk duyacaktır.”

“Sen ne düşünüyorsun? Yöneticilerden biri olarak Josh, beni
hep güldürür.”

“Evet, o iyi olabilir.” Josh’ın adını ilk plak yöneticisinin di-
yaloğunun önüne yazdım. “Diğeri de Hakeem olabilir mi?
Koreograf için de...” Henrietta ya da Viv mükemmel iş çıkarırdı
ama ikisi de muhtemelen başka skeçlerde yer alacaktı. Kronik
olarak yeterince kullanılmayan bir oyuncunun adını vererek,
“Grace’e ne dersin?” dedim.

“Olur.”

“O halde bundan sonra yapacağım tek değişiklik, Lulu’nun
koreografi önerilerini en azdan en çoğa doğru gülünçlük sırasına
koymak olur. Giderek artarsa daha tatmin edici olur, yani elleri-
ni çokça sallamanla başlayıp panter fikriyle biter.”

“Oraya koymadığım bir şey var çünkü bir koreograftan değil,
sanırım bir tür imaj danışmanından gelmişti. Çıplak üst ve deri
pantolonla sahneye çıkmamı tavsiye etmişti.”

“Ah, mükemmel. Ama pantolonu şort yapalım. Şort daha iyi
olur. Peki bunu sen önerersen, sondaki eksen bu olsa? Şimdiye dek
bu aptalca fikirlere karşı çok dirençli görünüyordun ama sadece
onların aptalca fikirlerine dirençliymişsin. Üzerindeki kolayca
çıkarılabilir giysileri çıkarıp *Biçimli vücudum sayesinde izleyici
etkileşiminin yükseleceğine eminim*, gibi bir şey söylüyorsun.”

Noah başını usulca sallayınca sarı sörfçü saçları biraz dağıldı.
“Kendi mezarımı kazmışım gibi hissetmeye başladım. Hem de
hâlâ 1999’da anlaştığım şirketle çalışıyorum. İroni de bu; onları
herkesin önünde kötülüyormuşum gibi.”

“Seni rahatlatacaksa, hiçbir skecin canlı program için seçile-
ceğinin garantisi yok.”

Göz göze gelince, “Ama bahse girerim, bu seçilecek,” dedim.

“Sanırım iki durumda da kazanan benim,” dedi. “Yoksa kaybeden mi?”

Konuştığımız değişiklikleri yaparak sonraki sayfaya kaydırdım. Üçüncü sayfaya geldiğimizde, “Bu kısım gidebilir çünkü yeni bir şey ortaya koymuyor. Bir çeşit boşluk doldurucu,” dedim.

Ekrandaki satırları okuduğunu anlayabiliyordum, “Evet, haklısın,” dedi.

Sona kıyafetlerini çıkarıp atması için sahne talimatlarını ekleyip ona bir kez daha baktım. “Yüksek sesle okumak ister misin? Sen kendi kısmını oku, ben de yöneticilerle koreograf olayım.”

Okurken ikimiz de birkaç kez güldük. Noah, “Biçimli vücudum sayesinde izleyici etkileşimi yükselecek,” dediğinde bu cümlemin istemeden de olsa canlı performanslarını yükseltecek modern koreografiyle ilgili önceki cümleyi yinelediğini fark ettim. İkinci *yükselecek* kelimesini çıkarıp yerine *artacak* koydum. Kelime tekrarı genelde sadece kasıtlı görüldüğünde işe yarıyordu.

“Başlık lazım,” dedim. “Ama sadece yer tutması için. O yüzden fazla düşünme. Koreograf gibi bir şey olsun.”

“Tamamdır,” dedi. “Koreograf.” Masamın üstündeki lastikleri gösterdi: “Saçını geriye alınca sihirli düzeltme güçlerin mi devreye giriyor?”

Güldüm. “Yazı ritüelleri konusunda çok hassas olan romancılar olduğunu duymuştum. Önce mum yakıp bitki çayı falan içmeleri gerekiyormuş ama *GK* bunu senden söke söke alır.”

“Vay, komedi yazarlığında ustalık dersi almış gibi hissediyorum. Sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Tekrar söylüyorum, hâlâ masa okumasından ve provalardan geçmesi gerekiyor ama aslında gerçekten eğlenceli olduğunu düşünüyorum.”

“*Aslında* deyip durmana bakılırsa,” dedi, “şaşırmış gibisin.”

“Pardon. Sadece çok az sunucu skeç yazıyor. Yazsa bile muhtemelen bir yazar, taslağını hazırlamış oluyor. Dürüst olmak gerekirse, müzisyen bir sunucu için neredeyse duyulmadık bir şey.”

“Kendi şarkılarımı yazdığımı bilmiyor musun?”

“Ama sence de şarkılarla skeçler elmayla armut gibi değil mi?”

“İkisinde de yapı çok önemli, değil mi? Ve ritim? Ve neyi saklayıp neyi öne çıkardığın?”

“Doğru.”

“Ne tür müzikten hoşlanırsın?”

“*Ben* mi ne tür müzikten hoşlanırım?” Bu soru beni gafil avlamıştı.

“Evde akşam yemeği hazırlarken ya da metroda ne dinlersin?”

“Sanırım değişken. Türlerden bahsediyorsak, çoğunlukla folk ve pop.”

“Özellikle hangi sanatçılar?”

“Sorduğun buysa; öyle çok havalı bir zevkim yok. Yazar Jeremiah ile tanıştın mı? Gruplar daha patlamadan bilir o.”

“Sadece merak ettim. Yemin ederim, tuzak soru değil.”

“Üçüncü sınıftayken *The Supremes*’in *En İyileri* kasetini kasetçalara o kadar çok takmıştım ki bandı alttan sökülmeye başlamıştı. Sonra o kadar üzülmüştüm ki annem beni aynı gün yenisini almaya apar topar alışveriş merkezine götürmüştü.”

Gülümsedi. “Peki o zamandan beri?”

“Çoğunlukla kadın şarkıcı-söz yazarları. Annem Linda Ronstadt, Patti LaBelle, Joan Armatrading’i severdi; bu yüzden onları çok dinlerdik. Dolly Parton da tabii. Ve Sade. Sonra benim zevkim Lucinda Williams, Emmylou Harris gibi şarkıcılarla country tarzına kaydı. Daha sonra da işte Mary Chapin Carpenter, Dar Williams, son zamanlarda Brandi Carlile. Ah, bir

de Janelle Mon  e.”    yle bir bakıp “  imdiye kadar en sevdiğim grup Indigo Girls,” dedim.

“Evet, inanılmazlar,” dedi.

Ona bakıp -h  l   yan yanaydık, aramızda belki on be  santim vardı- “Ciddi misin?” dedim.

“Niye olmayayım ki?”

“Pek çok insan, yani buradaki erkek yazarlar, Indigo Girls’   espri malzemesi olarak kullanırdı. Ya da çok kadınsı, lezbiyence veya cidden politik bir şey hakkında  aka yaparken espri malzemesi olarak kullanmışlardır. Bundan nefret ediyorum. Kısım  cinsiyetçi olduğu için ama daha ziyade komik olmadığı için. Tembelce. Indigo Girls süper yetenekli ve yaptıkları i i uzun zamandır kültürel akımlardan bağımsız, kendi koşullarına uygun yapıyorlar ve artık çiçeği burnunda otokrasimize göre, haklarından mahrum bırakılanların haklarını her daim savunan insanlarla alay etmek biraz daha zor olmalı. Ayrıca, sesleri çok güzel ve birbirini tamamlıyor.” Durakladım. “Bu yüzden ofisime geldin, değil mi? Indigo Girls hakkında nutuk bekliyordun.”

“Indigo Girls hakkındaki nutuklara bayılırım. Onları hiç canlı izledin mi?”

“Evet, birkaç kez. Sen?”

“Yıllar  nce Los Angeles’ta bir bağış gecesinde onlarla sahne almıştım. Amy ‘Doğu Matunuck’  arkımda geri vokal yapıyor. GK’ye hiç çıkıp çıkmadıklarını hatırlamaya çalışıyorum.”

Tabii ki onlarla  almı tı, tabii ki onlarla senlibenliydi. Ama Amy Ray’in onun  arkılarından birinde yer aldığını nasıl bilmezdim? “Bunu sorman komik oldu,” dedim. “Konuk müzisyen olmadılar ama bir keresinde onları erkek oyuncuların oynadığı bir parodi yapılmış. Benim zamanımdan önce.”

“Ne zamandır burada  alı ıyorsun?”

“Dokuzuncu sezonum. Başka bir eğlenceli gerçek de aslında *GK* ile aynı yaşta olmamız. Prömiyerin yapıldığı ay, Ekim 1981’de doğdum.”

“Uğurlu görünüyor, değil mi?” dedi Noah. “Ben de 81’in Eylül’ünde doğdum, yani yaşıtız. Dokuz yıldır burada olduğuna göre burayı seviyor olmalısın?”

Tüm bayağılığına rağmen bu adamın sosyal becerilerinin kursesiz olduğunu kabul etmeliydim. Çoğu sunucu karizmatik, birçoğu da kibardı. Bazıları programın geçmişini merak ederdi ama neredeyse hiçbiri, bir yazara kendisi hakkında birden fazla soru sormazdı. Sunucuların yazarları dış dünyanın yaptığı gibi kaydetmeleri bana kaba gelmezdi zira hiyerarşide oyunculardan çok daha aşağıdaydık. Pék çok yazar oyuncu olmak istiyordu, hatta bazıları yazar kadrosu için seçmelere katılırken oyunculuk için de katılmıştı. Ama ben daha fazlasını istememekle özgürleşmiş hissetmiştim. Daha önce hiç kamera karşısına çıkmamış olmam tesadüf değildi.

“Kesinlikle, hayalimdeki iş,” dedim. “Cinsiyetçilikte boğulsam da, zar zor uyusam da. Daha çok güldüğüm, insanların daha yetenekli ve çalışkan olduğu bir iş hayal edemiyorum. Bir de dalga geçilmeyi hak eden şeylerle dalga geçip bu büyük platforma sahip olmak; Missourili bir mizantrop daha ne isteyebilir ki?”

Güldü. “Missourili bir mizantrop musun?”

“Evet ve evet.”

“Ben de müziğim hakkında böyle hissediyorum; bu da meslekten sayılır mı gibi. Bazen biri bana maskemin düştüğünü söyleyecek diye korkuyorum. Onlarca yıldır herkesi kandırdım ama şimdi sahtekâr olduğumu anladılar.”

“Hangi konuda sahtekârsın? Gerçekte gitar çalmayı bilmiyor musun?”

Güldü.

“Aslında bundan skeç olabilir,” dedim. “Parmaklarını tellerin üzerinde öylesine oynatıyormuşsun mesela.”

“Aslında,” diye tekrarladı. “Gördün mü? Bunu amma da çok söylüyorsun. Ama hayır, sahtekârlık olan seve seve bedava ya yapacağım bir şey için ödüllendirilmek. Bunu deneyimleyip kendinden hiç şüphe duymaman ya da en basit tabirle şansına şaşırmaman için çok ama çok ehil olman gerek.”

“Benim endişelendiğim şey burada gereğinden fazla kalmak,” dedim. “Güya eğer çok uzun süre kalırsan burada bayatlayıp *ayrıca* kariyerinin bir sonraki aşamasını kaçıracağına dair bir *GK* laneti varmış. Gerçi bu sadece yazarlarla oyuncular için geçerli. Yapımcı, kostümcü ve makyajcıların çoğu uzun zamandır burada.”

“Ayrılmayarak neyi kaçırmış olursun? Yani bir sonraki adımın ne olur?”

“Aşağılamayan, delicesine feminist romantik komedi senaryoları yazacağım.”

Bana baktı. “Romantik komedileri aşağılamayan, delicesine feminist yapan ne? Indigo Girls müzikleri dışında.”

“Çoğunlukla yazının kalitesi. Bununla bağlantılı olarak da karakter gelişimi. Bu filmlerden birinin tutmamasının nedeni genelde korkunç yazılmış olması ve/veya senaryonun seni çiftin birbirinden etkilendiğine ikna etmeyi becerememiş olması. Hal böyleyken yollarına engel çıkıp da ayrı düşmelerini umursamazsın. Bam tellerimden biri de eski kadın karakterlerin hepsinin şirin olması; kurabiye pişirdikten sonra burunlarına un bulaşmış, farkına varmamışlar gibi. Şimdiyse hepsi berbat durumda; akşamdan kalma uyanıp işten kovulmalar falan. Kusursuz olmayan ama gülünç ya da beceriksiz de olmayan

karakterler yaratmak istiyorum.” Hemen ardından ekledim: “Vay be, arka arkaya iki nutuk ha? Yemin ederim aslında bu kadar pisliğin teki değilim.”

“Aslında hiç de pislige benzemiyorsun.”

“Sanırım önümüzdeki sezonun sonunda, yani on üç ay sonra ayrılacağım.” İşin garibi, bunu henüz Viv, Henrietta ve menajerim dahil kimseye söylememiştim. “O zaman burada tam on yıl geçirmiş olacağım. Ama ipleri gerçekten koparıp koparamayacağımı kim bilir?”

“Bu gece burada olmandan memnunum.” Noah, bilgisayar ekranımı gösterdi: “Beni kendimden kurtardığın için.” Bir süre durakladıktan sonra, “Sormak zorundayım...” deyip öne eğilerek iki kelime listesinin bulunduğu kâğıt parçasını tıklattı.

“İlk sütunda kanal sansür kurulunun skeçlerde kullanılmasına izin verdiği kelimeler var,” dedim. “İkinci sütundakiler ise sansür kurulunun saldırgan olduğunu, değiştirilmesi gerektiğini söylediği kelimeler. Sanki erkek cinselliğiyle ilgili ifadelerle kadın cinselliğiyle ilgili ifadeler arasında çifte standart varmış gibi, değil mi?”

“Çılgınlık bu. *Pembe* bile mi? Ve *ıslak*?”

Noah’nın *pembe* ve *ıslak* kelimelerini bir arada söylediğini duyunca şu anda ellili yaşlarında bir kadın olan Janice adındaki sansürcüye karşı eşi benzeri görülmemiş bir sempati hissettim. Yüksek sesle, “Elbette tamamen bağlamsal. Tabii ki birisinin ‘Bu güzel, pembe bir kazak,’ demesini sağlayabilirsin. Standart kuralların sorunu, bunların aslında kural bile olmaması. Sadece bir kişinin takdirine bağlı,” dedim.

“Sansürlenmenin seni hiç başlangıçtakinden daha iyi bir anlık çözüm bulmaya ittiğini düşünüyor musun?”

“Kesinlikle,” dedim. “Ama yine de riyakârlıktan hoşlanmıyorum.”

Samimi bir sessizlikten sonra, “Bir daha hiç ‘Temmuzda Sevişmek’ şarkısını söyleyemeyecek olsam benim için sorun olmazdı. Bu şarkıyı on sekizimde yazmıştım ve bir şarkıya minnettar olmak mümkünse minnettarım çünkü bana çok kapı açtı. Ama akor tekrarları basit ve *evet*, biraz bayık. Bu şarkıyı hâlâ çalışıyorsam kendi keyfimden değil,” dedi. Göz göze geldik, şöyle dedi: “Açıkçası, hayranların kendilerine haksızlık edildiğini düşündüklerinde seslerini yükseltebilecekleri bir dünyada yaşıyoruz.”

Yani en sevdiğim müzisyenlerle ilgili sorularının altında *bu* yatıyordu. Sunduğum Peynirci fikrine karşı savunmaya geçmişti. Skeçlerin, sunucu kendisiyle dalga geçtiğinde daha iyi sonuç verdiğini söylemesine rağmen belki o da herkes kadar mağrur ve alıngandı.

“Peynirci skecini henüz yazmadım,” dedim. “İçgüdülerim eğlenceli olacağını söylüyor ancak aptalca ya da aşağılayıcı olduğunu düşünüyorsan veya canın istemiyorsa yapmak zorunda değilsin.”

“Nasıl olduğunu görmem gerekir, değil mi?”

Skeci çıkarmak için ısrar edecekse önümüzdeki on saatin hiçbir kısmını onu yazarak geçirmemeyi tercih edeceğimi ifade etmenin nazik bir yolunu bulmaya çalıştım.

“Öylesine bir soru,” dedi, “sevdiğin erkek şarkıcı-söz yazarı var mı?”

“Ah, tabii. Jason Isbell. Neil Young. Eh, bir de sen.”

“Tabii. Şarkılarımdan en sevdiğin üçü hangisi?” Şu anda, şaşırtıcı biçimde, sesi mağrur gelmiyordu. Hani tanımasaydım, insanları etkilemenin iş tanımının bir parçası olduğunu ve yirmi yaşındaki modellerle çıktığını bilmeseydim, flört ettiğini bile düşünebilirdim.

“Seçmesi zor,” dedim. “Gerçekten takdir ettiğimi bir şey var ki o da bunca zamandır sürdürdüğün kalite düzeyi.”

“İyi denemeydi. Sadece üç tane.”

“Tamam, peki...” Sağ yumruğumu kaldırıp başparmağımı çıkardım. “Bir, ‘Temmuzda Sevişmek.’ Sonra, hımm...” Çılgınca zihnimde aradım. O kadar meşhurdu ki müziğini sevmeseni de en az üç şarkısının adını muhakkak bilirdim. Ne var ki ha deyince insanın aklına gelmiyordu. Birden bir isim hatırladım. İşaretparmağımı serbest bırakarak ‘En İncelikli Planlar!’ diye bağırdım.” Amy Ray’ın vokal yaptığı şarkının adına ne demişti? Yoksa cehaletimi çoktan açığa çıkarmış mıydım? Sonra tek isimli pop şarkıcısı Françoise ile yaptığı işbirliğini hatırladım. “Ah, ‘Sepya.’”

“Sepya”nın Noah’nın mı, yoksa Françoise’nın şarkısı mı sayıldığından emin değildim ama biraz hoşuma gitmişti. Ayrıca şimdi üç parmağım da muzaffer bir edayla havadaydı.

“Müthiş tesadüf,” dedi, “ne kadar büyük bir hayranım olduğunı düşünürsek. Çünkü bunlar benim en popüler üç şarkım. Hatta muhtemelen müziğimi hiç dinlememiş birinin de aşına olacağı şarkılar. Müziğimin ne kadar dandik ve bayağı olduğuy-la ilgili koca bir skeç yazsaydın ama neredeyse hiç dinlememiş olsaydın çılgınlık olmaz mıydı?”

“Çılgınlıktan kastın feci sorumsuzluksa, evet,” dedim. “Ama ben senin hayran kulübünün Manhattan şubesinin başkanı olduğum için bu önermen beni derinden yaraladı.”

Sırıtarak başını sallıyordu. Ben de sırtıyordum ve dedim ki: “Pisliğin teki olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Belki de koca bir pisliğimdir.”

“İmkânsız.”

“Hayran kulübü toplandığında, bir kilisenin bodrumunda, senin gerçek boyutlu bir posterini duvara asıp ona bakıyoruz.”

“Ah, gerçekten mi?” deyip çok kafa karıştırıcı bir şey yaptı. Bana döndü, eliyle çenemi kavrayıp dikkatlice gözlerimin içine baktı. “Böyle mi?” dedi. “Yaptığınız bu mu?”

Bu hareket kardeşçe miydi? Yoksa flörtöz müydü? Yoksa sadece tuhaf mıydı?

O da aynı şeyi merak ediyor gibiydi çünkü elini hızla indirip “Özür dilerim. Bunu yapmam garip kaçtı gibi geldi bir an,” dedi.

Çok şaşırdığım için fazla anlayış gösterdim. Neşeli bir ses tonuyla cevapladım. “Buralarda garip olmak için *çok daha* fazla çabalaman gerekir. Turşu kavanozuna işeyip masamın üstüne falan bıraksaydın garip derdim mesela. Her neyse, ciddten, masa okumasından sonra Nigel, Elliot ve yapımcılarla görüşeceksin; eminim Peynirci skeci üzerine son sözü sana bırakırlar.”

“Hayır, sürece güveniyorum,” dedi. “Daima şu kanıda olmuştumdur ki ne zaman...” Daima ne kanıda olduğunu öğrenemedim çünkü o sırada konuşmamız bölündü. GK’nin yetenek departmanının başındaki Autumn DiCanio, asistanlarından biriyle kapıda belirdi. Autumn’un asistanlarının çoğu güzel, uzun saçlı, üniversiteden yeni mezun sarışınlardı; kırk yaşında olması dışında bu, Autumn’un kendisini de tarif ediyordu. Asistanları birbirinden ayırmakta zorlandığım için bu seferkinin adından emin olamadım.

“Noah!” dedi Autumn sıcak bir sesle. “Her yerde seni aradık! Nasılsın bakalım?”

Bu gözden geçirme işinin benim ofisimde gerçekleşmiş olmasının, Noah’nın bana ulaşmanın yolunu tek başına bulmasının oldukça tuhaf olduğunu ilk kez fark ettim. Sunucular genelde, özellikle hafta ilerledikçe sabahın köründe ofiste olurlardı ama neredeyse hep Autumn veya ekibinden biri onlara eşlik eder ya

da yazarlar sunucuyu sekizinci kattaki soyunma odasında el pençe divan ziyaret ederdi.

“İyiyim,” dedi Noah. “Sally, skecimde bana yardımcı oluyordu.”

“Muhteşem,” dedi Autumn. “Sally en iyilerimizden. Aşağıda seni hazır olduğunda otele götürecek bir arabamız var. Tabii hâlâ çalışmıyorsanız?” *GK*’deki ilk birkaç yılmda coşkulu, atık kurumsal enerjisinden ötürü Autumn’dan içgüdüsel olarak hoşlanmamış, ona güvenmemiştim. Bununla birlikte, zaman içinde saygı duyulmadan edilmeyeceği kadar düzenli ve işinin ehli olduğunu fark etmiştim. Ve harika bir zevki vardı. Sunucuları ve konuk müzisyenleri ayarlayıp onlara bakıcılık yapmanın yanı sıra yeni kast üyelerini de keşfedip bulurdu. Nigel da onları ya reddeder ya da işe alırdı. Tıpkı Bob O’Leary gibi, halk Autumn’un varlığından haberdar değildi. Oysa komedinin tanınmış isimlerinin çoğunu o keşfetmişti.

Noah dönüp bana baktı -ofisin içinde daha uzakta, Autumn’dan daha ötedeydim- ve “Toparlıyoruz sanırım?” dedi.

“Değişiklikleri sana e-postayla gönderirim.”

Autumn, “Sally, bana e-postayla gönderip Madison’ı cc’ye ekle, gerisini biz hallederiz,” dedi. Noah’yı e-postasını bir yazarla paylaşmaktan korumaya çalıştığını söyleyebilirdim, zaten paylaştığını bilmiyordu. “Noah, skecinin masa okumasında ele alınacak dosyalar arasında olduğundan emin olacağız. Okuma saat üçte olacak, araba fotoğraf çekimi ve tanıtım videoları için saat on birde seni almaya gelecek. Umarım rahat bir sabah geçirirsin,” diye ekledi.

Noah tekrar Autumn’a döndü ama bir kez daha bana baktı: “Seni eve bırakmamı ister misin?”

Şaka mı yapıyordu? “Ah, salıları burada kalıyorum,” deyince Autumn gülerек “Bahse girerim Sally’nin gecesi daha yeni başlıyor,” dedi.

Noah ayağa kalkıp “Tekrar teşekkürler. Gerçekten minnettarım,” dedi.

“Yardım etmek için buradayım,” dedim ve birden kendimi gülünç derecede tuhaf hissettim. Bu tuhaflığın benden mi, Autumn’la adının Madison olduğundan artık %87 emin olduğum asistanın gelişinden mi, yoksa Noah’nın kısa süre önce yüzümü kavramış olmasından mı kaynaklandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hem Autumn hem de muhtemelen-Madison çok dar siyah kot, siyah gömlek, sivri uçlu siyah bot giymişlerdi. Birden gri eşofman altı, siyah sweatshirt, açık yeşil koşu çorabı giydiğimi ve ayakkabısız olduğumu fark ettim. Noah kot pantolon, spor ayakkabı ve üzerinde buzdolabı resmi olan uzun kollu kahverengi bir tişört giymişti; onların tarzıyla benim paspallığının arasında bir yerdeydi.

Üçü ayrılmadan önce Noah kapı aralığından el sallayarak, “Masa okumasında görüşürüz,” dedi.

ÇARŞAMBA 4.43

Danny döndüğünde bitkin görünüyor ama mutlu bir enerji yayıyordu. Daha ben sormadan, “Belly şehrinde her şey yolunda,” dedi.

“Duyduğuma sevindim.” Noah’yla düzelti seansımdan bu yana iki buçuk saatimi Peynirci skeci üzerinde çalışarak geçirmiştım. O gittikten sonra, muhtemelen onun ünlü aurasından dolayı kendimi çalkalanmış hissettiğim için tekrar uyumaya çalışmamıştım. Şu anda elimde skecin pek de iyi olmayan dört sayfası vardı ve gecenin ikisinde beni saran aşırı uyarılmışlık çoktan gitmişti. Masamın üzerinde duran Danny Horst Kuralı skecinin sayfalarına uzanıp onları Danny’ye uzattım: “Diyaloğunda bana yardımcı olur musun?”

“Dostum, Sally, biraz kendine saygın olsun.”

“Üç ayrı skeç teslim etmeye çalışıyorum,” dedim.

“Senin sorunun. Sence düğünümüzde Belly ile bardak kırsak tuhaf mı kaçır? O önerdi de.”

“Sen istiyor musun?”

Omzunu silkti. Bundan nadiren bahsetse de Danny’nin köken öyküsünün en bilinen kısmı, New Jersey’de koyu bir Yahudi yerleşim bölgesinde büyümüş olmasıydı. Yedi kardeşin en büyüğü olarak lise boyunca yeşivaya gitmiş, babası gibi haham olması beklenmişti. Ancak on iki yaşından itibaren kablolu yayında gizlice komedyenleri izlemiş, hahamlık okulundaki ilk yılından sonra cemaatinden ayrılmış, tesadüfen *GK* stüdyosundan yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaki genç yetişkinlere özel evsizler barınağına taşınmıştı. Danny yedi yılın ardından, erkek kardeşi dışında ailesinden kimseyle görüşmüyordu. Kızarmış karides yemek için ödenmesi gereken makul bir bedel diye şakasını yapıyordu bunun. *GK*’de talihsizlik yaşamış tek kişi o değildi; trajedi, pek tabii, sıklıkla komediyi doğururdu.

Danny sayfaları benden alıp öyle hızlı okudu ki onu tanımasaydım göz gezdirdiğini düşünebilirdim.

“Bu çok acımasız,” dedi. “Müthiş bir şekilde.” Masasından bir kalem alıp boş bıraktığım yerleri doldurmaya başladı. Bitirince, “İlk değil ikinci gelen polis olsam kesinlikle daha iyi olur,” dedi.

“Ne zaman ortaya çıkacağına dair gerilimi artıracığı için mi?”

Başını salladı.

“Acaba Noah buluşmadaki adam yerine ilk polis olmaya razı olur mu?” dedim. “Ama sunum toplantısında skeç hakkında o kadar olumsuz konuştu ki sormak bile istemiyorum.”

“Evet, Nigel’in odasında ağır tokat yedin ondan.”

Danny'ye Noah ile son karşılaşmamı anlatmayı düşündüm ama nasıl anlatacaktım? Emin değildim. Onun yerine, "Fark ettiğin için teşekkürler," dedim.

Danny sayfaları geri verirken sııttı. "Fark etmeyen kaldı mı ki, Fıkırdak," dedi.

ÇARŞAMBA, 14.57

Skeçlerimi teslim etmemle masa okuması arasındaki boşlukta taksiiyle eve gittim. Bir saat uyuyup uyandım, duş alıp Yetmiş Dokuzuncu Cadde metro istasyonuna yürüdüm. Peronda beklerken kestirdiğim sırada gelen mesajları okudum. Aralarında üniversitedeki oda arkadaşım Austin'de yaşayan çocuk doktoru Denise'den gelen iki mesaj da vardı. Viv'in göz doktorunun onu dışarı davet edip edemeyeceği konusundaki soruma yanıt olarak şöyle yazmıştı Denise:

Doktor onu dışarı davet etmemeli. Fakat belirli yasa ve kuralları bilmiyorum. Psikolog/psikiyatrist için durumların farklı olduğunu, çünkü etik olmayabileceğini biliyorum.

Ardından: *Skeç için mi yoksa gerçek hayat için mi?*

Gerçek hayat, diye yanıtladım. *Arkadaşım, doktoru dışarı davet edebilir mi?*

Henrietta'dan Viv'le bana, bir paket kahve aromalı patates cipsi fotoğrafı ile bir mesaj geldi: *Bunların varlığından haberdar mıydık?*

66'nın on yedinci katına ulaştığımda Henrietta'yla Viv ofisindeki kanepede oturuyorlardı, Danny ise masasındaydı. Viv patates cipsi paketini bana doğru eğdi, üzerine tarçın serpilmiş normal patates cipsine benzeyen bir tanesini aldım. Danny, "O kadar da kötü değil," derken küçük bir ısırık aldım.

Yuttum. "Yoksa öyle mi?"

Danny uzanıp birkaç tane daha alıp ağzına doldurdu, çiğnerken, “Yanlış ama acayip ilgi çekiciler,” dedi.

Henrietta, “Log Cabin Cumhuriyetçileri” gibi,” dedi.

“Ya da Japonya’da geyik becermeye çalışırken yakalanan maymun gibi,” diye ekledi Viv.

Koridordan konferans salonuna yürürken Viv’e, “Üniversitedeki oda arkadaşım, Dr. Gözküresi’nin seni dışarı davet etmemesi gerektiğini söyledi. Ben de ona senin davet edip edemeyeceğini sordum. Cevap vermesini bekliyorum,” dedim.

Viv yüzünü ekşitti. “Şey, bunu pek yapmam.”

“İlk hamleyi yapmak zorunda kalmayacak kadar güzel olmak nasıl bir şey?”

Güldü. “Avantajlı ama külfetli. Ayrıca benim durumumda Amerika’daki süregelen siyahi kadın düşmanlığı nedeniyle karmaşık.”

İçeri girdiğimizde konferans salonu doluydu. Ortada bir araya getirilmiş masaların etrafındakilerin yanı sıra odanın çevresindeki sandalyelerin çoğu da işgal edilmişti. Okuma toplantılarında saç, makyaj, kostüm, set tasarımı ve müzik departmanı dahil olmak üzere, sunum toplantılarındakinden bile fazla çalışan oluyordu. Masaların üzerinde skeçlerin senaryolarıyla üç saat boyunca orada olacağımız için su şişeleri, serpmeye sandviç, salata, kesilmiş meyve, cips -muhtemelen kahve aromalı değil- ve kurabiye tabakları vardı. Bu öğünü kahvaltı mı, öğle yemeği mi yoksa akşam yemeği olarak mı değerlendirdiğiniz, önceki gece ne kadar geç yattığınıza bağlıydı.

Danny, Viv ve Henrietta kendileri için ayrılmış masalara oturdular. Ben de sırtımı on yedi kat aşağıdaki boğuk korna sesli trafiğe ve etrafı gezen turistlere bakan pencerelere vererek kenar-

* ABD Cumhuriyetçi Parti içerisinde eşcinsel haklarını korumaya yönelik en büyük örgüt —çn.

daki ikinci koltuğa oturdum. Noah Brewster masaların güney yönünün ortasında, daima tüm skeçlerin sahne talimatlarını aktaran Nigel'in solundaydı. Nigel'in bir skeci beğenmediğini daha hızlı okumasından anlayabilirdiniz.

Noah'dan yaklaşık altı metre uzakta ama tam önündeydim. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. İçimde vahşi bir duygu seli hissettim ancak bunun panik mi, heyecan mı yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değildim. Can acıtacak kadar yakışıklıydı, evet, ama bunu zaten biliyordum. Sanki metroda kazara göz göze gelen iki yabancıymışız gibi refleksle başka yöne baktım. Sonra bakışlarımı kaçırmamın kaba ve yersiz olduğunu fark ettim çünkü metrodaki yabancılar *değildik*. Sadece bu hafta için bile olsa iş arkadaşıydık. İşimin bir parçası da onu rahat ettirmekti. Hemen geri baktım, gülümsemesinin yerini daha şaşkın bir ifadeye bıraktığını görünce zorla gülümsedim. Ben öyle yapınca elini kaldırıp el salladı. Sonra *GK*'nin ilk non-binary* oyuncusu Bailey, Noah'nın solundan eğilip bir şeyler söyledi. Noah dönüp cevap verdi, ikisi de güldü.

Başyazar Elliot, iki parmağını ağzının her iki köşesine sokup ısıklık çalarak toplantının başlayacağını duyurunca işe koyulduk. Skeç teslim eden oyuncular her zaman okudukları başrolü kendilerine verirken yazarlar çeşitli oyunculara rol atıyor ve bu atamalar bazen kalıyor, bazen kalmıyordu. Nigel bir oyuncunun, özellikle de gözde bir tanesinin "hafif bir hafta" geçirdiğine karar verirse skeç ilerledikçe tek başına yeniden atama yapabiliyordu.

Trump'ın ilişkileri hakkında sessiz kalması için kendisine para ödediğini iddia eden porno aktrisiyle ilgili bir skeçle başladık. Ardından Noah'nın bir NFL maçından önce Henrietta'nın

* Cinsiyet kimliklerini maskülen veya feminen olarak tanımlamayan, yani ikili cinsiyet sınıflandırmasının dışındaki kimlikleri benimseyen bireyler —çn.

canlandırdığı ünlü bir divayla milli marşta düet yaptığı, yüksek notalar için yarıştıkları bir skeç geldi. Beni gerçekten güldüren ilk skeç, Tony'nin, Noah'nın siyahi bir cemaate vaaz veren beyaz bir politikacı olduğu Mavi Gözlü Ruh adlı skeciydi.

Dokuz yıl sonra bile masa okumalarını büyüleyici buluyordum çünkü çok sayıda yaratıcı ve psikolojik gücün kesişimini temsil ediyordu. Hayatımdaki önemli insanlarla dolu, dışarıdan hiçbir izleyicinin olmadığı bir odada, her seferinde skeçlerimin nasıl karşılanacağını ve diğer skeçlerin neye benzediğini öğrenme merakıyla yanıp tutuşuyordum. Bazı skeçlerin harikuladeliği ve diğerlerinin perişanlığı beni sık sık şoke ediyordu. Bir skecin aldığı kahkaha ve sıcaklıktan ya da bunların eksikliğinden sosyal dinamikleri yorumlamak rahatsız edici derecede kolaydı. İki kişinin romantik bir ilişkide olduklarından ya da birinin sezon sonunda işten çıkarılacağından birden fazla kez masa okumasında şüphelenmiştim.

Bir saat beş dakika sonra Danny Horst Kuralı'na geldik. En iyi repliğim olduğunu düşündüğüm replikten sonra ancak yarım ağız kahkahalar geldi. Beni kahredense en çok kahkaha alan repliklerin Danny'nin kendisi için yazdıkları olmasıydı. Yine de skecin akılda kalıcı şekilde kendine atıfta bulunan önermesinin bir sonraki aşamaya geçme olasılığının yüksek olduğu anlamına geldiğini hissedebiliyordum.

Masa okuması sırasında resmi geribildirim yapılmazdı. *Sadece* skecinizin programda olup olmayacağı bildirilirdi. Ancak bir sonraki skece geçmeden önce Nigel'in arkasında oturan Jeremiah, "Sally'nin buradaki ekibin yarısını gücendirmek parasına gösterdiği cesarete hakikaten saygı duyuyorum," dedi.

Pencerenin karşısındaki sandalyemden, "Bunu sende bir yerlere dokunduğunun kanıtı sayıyorum," dedim.

Jenna adında bir yazar, “Ve sonsuza dek heteronormatif yaşadılar,” deyince Bailey, Jenna’ya yumruğuyla çak yapmak için geriye yaslandı.

Tesadüfen Çenesi Düşük skecim Danny Horst Kuralı’ndan hemen sonra geldi. Çenesi Düşük de aşırı olmasa da hatırı sayılır kahkaha aldı. Yazarlar genelde sunucu dahil olmak üzere skeçlerini okuyan oyuncularını arayıp nasıl bir ton kullanmaları gerektiği konusunda önerilerde bulunurlardı. Noah’yı aramamış olmama rağmen -okuma başlamadan hemen önce gelmiştim, ayrıca nedense ona talimat verirken kendimi garip hissedirdim- iyi iş çıkardı. Buradaki esas nokta, şarkı yarışmasının erkek jüri üyelerinin, kadın jüri yokmuş gibi konuşmalarının yanı sıra Noah da yokmuş gibi konuşmalarıydı. Kadın jüri üyesiyle beraber tırnak törpülemek, dama oynamak, yoga matlarını çıkarıp lotus pozunda oturmak gibi başka şeyler yapmaya başlıyorlardı. Geçen gece Noah’ya anlattığım simya gerçekleşmiş, skeç sayfadaki kelimelerden çok daha komik bir canlı temsile dönüşmüştü.

Çenesi Düşük’ten sonra Douglas adındaki bir yıllık yazarın skeci dahil olmak üzere bir dizi fiyasko vardı. Henrietta ve Viv’le arkasından Slogan diye bahsediyorduk ondan çünkü Douglas’ın *GK*’deki öncelikli amacı sloganları çağın ruhu haline getirmek gibi görünüyordu. Bu hafta Slogan’ın uydurmaya çalıştığı slogan, “Bir ileri geliyo, birileri mi gidiyo?” idi -skeçte Slogan’ın kendisi tek tekerlekli bisiklet üzerindeydi- ve içimde bir nefret patlaması hissettim. Slogan nasıl ve neden işe alınmıştı? Kendine nasıl ve neden bu kadar güveniyordu? İkinci haftasında, başka birinin skecinin yeniden yazımı esnasında, kadının flörtü gelmeden önce kendini osurmaya zorlamak için dört ayak üstünde durmasını önermiştim. Slogan, yedi yıl önceki viral bir skece atıfta

bulunarak rahat ama bilmiş bir tonda, “Kız Arkadaşım Katiyen Osurmaz’ın fazlaca benzeri bu,” demişti. Ben de, “Hımm, acaba Kız Arkadaşım Katiyen Osurmaz’ı yazan ben olduğum için olabilir mi?” diye cevap vermiştim. Slogan hiç uslanmamış görünecek, “Ah, kendi kendinin yamyamısın demek,” demişti.

Noah’nın skeci Koreograf, *Geliyo*’dan sonraydı. Nigel *Madison Square Garden, Mayıs 2001* başlık kartonunu okur okumaz kahkahalar yükseldi. Skeç devam ettikçe kahkahalar artacağına azalsa da sadece sunucu yazdığı için değil, kendi başına da seçilebilecek kadar komik görünüyordu. Skecin sonunda Noah benimle göz teması kurup bir kez başını eğdi. Ben de başımı eğdim.

Peynirci, masa okumasının son skeciydi. Artık bu noktada havada hissedilir bir huzursuzluk vardı. İnsanlar sürekli tuvalete gitmek ya da bacaklarını esnetmek için kalkıyorlardı. Orta nokta molası bile doksan dakika önce verilmişti. Skeciniz masa okumasında ne kadar erken gelirse, kalitesi fark etmeksizin, iyi karşılanma olasılığı o kadar yüksekti. Bu nedenle ve Peynirci’yi yazarken pek de ilham dolu hissetmediğim için beklentim düşüktü.

Yine de yanılmışım; skeç fazlasıyla kahkahayla karşılandı. Çoğu da Noah’ya atfedilebilirdi. Sahne talimatlarında peynirleri tanıtan replikleri seslendirmesini istemiştim. (“Bu bir İsssviçre” ya da “Burada enfes bir Camembert var”) Gerçekten de opera tarzında seslendirdi. Peynir standına art arda yaklaşan üç müşteri rollerini Henrietta, Viv ve Bailey’ye vermiştim. Hepsi de Noah ile harika bir kimya yakalamıştı. Belki de herkes toplantının sonuna geldiğimiz için rahatlamıştı.

Sonunda hepimiz ayağa kalktığımızda, insanlar kâğıt tabaklarını atıp sohbet ederken, kot pantolonumun cebinden telefo-

numu çıkardım. Tabii ki bazen toplantılar sırasında telefonumu kontrol etme dürtüsüne kapılıyordum ancak sonra dışarıdan gelen herhangi bir mesajın benim için bu odada olup bitenler kadar önemli olma ihtimalinin çok düşük olduğunu hatırlıyordum.

Üniversitedeki oda arkadaşım Denise'ten cevap almıştım: *Arkadaşın kesinlikle doktoru dışarı davet edebilir ama çoğu doktor "Ah, teşekkür ederim. Çok nazıksınız," gibi bir şey der. Sonra muayenesine devam eder. Aslında soruyu dikkate bile almaz.*

Mesajın ekran görüntüsünü alıp dört beş metre ötede Nigel ve Autumn'la konuşan Viv'e gönderip ekledim: *Belli ki oda arkadaşım buradaki arkadaşın sen olduğunu ve senin tüm kuralların bir istisnası olduğunu bilmiyor.*

ÇARŞAMBA, 21.13

Masa okuması bitince Nigel, Elliot, Bob O'Leary ve Rick Klemm adındaki başka bir yapımcı, Nigel'in on yedinci kattaki ofisine gidip kapıyı kapatırlardı. Bir iki saat sonra bir stajyer konferans salonunda belirip okumadaki skeç listesinin seçilenlerin işaretlendiği bir kopyasını asıp kabaca masanın üstüne işaretli ek listeler bıraktığında skecinizin cumartesi günkü program için seçilip seçilmediğini, daha doğrusu elenip elenmediğini öğrenirdiniz. Bu sırada Nigel'in ofisinde skeç başlıklarını içeren parlak renkli dizin kartları, muhtemel çıkış sırasına göre mantar bir panoya tutturulurdu. Tüm bu bilgiler e-posta yoluyla gönderilip iyi ve kötü haberleri alan insanların birbirine karışması önlenebilirdi ancak bu, Nigel'in değiştirmek istemediği bir başka GK geleneğiydi. Genellikle bir avuç insan listeyi görmek için konferans salonunda bekler, beklemeyenler de seçimlerin bittiği haberi yayıldıkça hızla içeri süzülürdü.

Masa okumasının sona ermesiyle listenin açıklanması arasındaki süre daima biraz gergin ve tuhaftı. Basketbol oynayan bir grup erkek yazar ve oyuncu dahil olmak üzere bazı insanlar kasten binayı terk ederlerdi ama ben kalırdım. Beklemek için o kadar da uzun bir süre değildi ve o andan cumartesi gecesine kadar çılgınlar gibi, çalışıp çalışmayacağımı ya da perşembe günkü tekrar yazımlara katılmaktan başka yapacak bir şeyim olup olmayacağını bir an önce öğrenmek istiyordum. Çoğu zaman skeçlerimden biri masa okumasından geçmeyi başarıyordu. Bu hafta için özellikle iyimserdim ancak yine de kesinlikten çok uzaktı.

Viv, gözündeki kırmızıdan sarı bir noktaya dönen zedelenmeyi Viv'le Henrietta'nın ortak ofisinde çeşitli mesafelerden değerlendirmemizi istedi. Tam olarak kaç santim uzaklıktan göründüğünü tespit etmeye çalışıyordu.

"Gerçekten belli olmuyor," dedim. "Bana hatırlatıp durmasaydın şimdiye çoktan unutmuştum."

"Sen yüksek çözünürlükte izlemiyorsun beni."

Henrietta'yla Viv'i göz doktoruna e-posta gönderip programa bilet teklif etmenin ilk hamleyi yapmama politikasını ihlal etmeyeceğine ikna etmeye çalışarak zaman öldürdük. Hoş, etse bile bir sakıncası yoktu.

Viv yerde uzanmış, geriniyor, sol bacağına yana büküp çeviriyor, sağ dirseğini dizine bastırıyordu. Henrietta'yla ben de kanepeye yığılmıştık. Viv, Henrietta'ya bakıp "Bunu kullanmasan iyi edersin," dedi. Henrietta'nın Haber Masası'ndaki mükerrer "Heteroseksüel İnsanlar İyi mi" bölümüne atıfta bulunuyordu. Henrietta burada önde gelen heteroseksüel çiftlerin gülünçlüğü ve düpedüz toksikliğiyle ilgili sahte ciddi güncellemeler sunuyordu. Karısı Lisa adında bir sanat profesörü

olan Henrietta, malzeme olsun diye ünlü dedikodularını tanıdığım herkesten daha büyük iştahla takip ederdi. Henrietta'nın kendisinin de ünlü olmasının ironisi, son derece kapalı biri olsa ve ironik biçimde sosyal medyada yer almasa da hiçbirimizin dikkatinden kaçmamıştı. Bu tür dedikodulara hayli hâkim olmama rağmen her zaman her lokmadan, önce Henrietta'nın haberi olurdu. Danny ile Annabel'in çıktığını ilk kez ondan gelen bir mesaj ve bağlantıyla öğrenmiştim.

“Buna ne dersin?” deyip telefonumda yazdığım e-postayı yüksek sesle okudum: “Dr. Elman, dün sizinle tanışmak güzeldi, bugün kendimi iyi hissediyorum. Teşekkür olarak oyuncu kadrosunda yer aldığım *Gece Kuşları*'na bilet verip veremeyeceğimi merak ediyorum. İlgilenirseniz haber verin, randevulaşalım. Her şekilde yardımınız için tekrar teşekkürler. Viv.”

Henrietta, “*Kıyafetlerimi çıkarıp beni becermekle ilgilenirseniz haber verin, randevulaşalım,*” dedi. “İyi de Viv, sende e-postası var mı?”

“Gözümle ilgili başka sorularım olursa diye vermişti.”

“Tabii.” Henrietta havada tırnak işareti yaptı. “Gözünle ilgili.”

Viv, “Alınma Sally ama bu e-posta sıkıcı ve hiç komik değil,” dedi.

“Kabul ama ucu açık ve tıbbi konulara çok fazla girmiyor. Göz kelimesini bilerek eklemedim, onu bilinçaltında cezbetmek için *iyi hissetmek, ilgilenmek* ve *randevu* kelimeleri var.”

“Ciddi misin?” dedi Viv.

“Hayır,” dedim. “Şey, belki. Bence bu ikinize de bu noktada ihtiyacınız olan kılıfı sağlar. Onu dışarı mı davet ediyorsun yoksa tedavi için minnettarlığını mı dile getiriyorsun? Kim bilir? *GK*'de yer aldığını biliyordur diye varsaymadığın için mütevazı da görünüyorsun hem, değil mi? Bahse girerim biliyordur.”

Viv burnunu buruşturdu. “Ona Dr. Elman demek çok resmi.”
 “Adını biliyor musun? Ted? Teddy?”

“Biraz keşif yapmış ya da yapmamış olabilirim, Pennsylvania Üniversitesi’nin 88 sınıfına gönderdiği mezun güncellemesini buldum. Elli iki yaşında, Theo olarak biliniyor.”

“Vay canına, elli iki yaşında mı? Çok yaşlı anlamında değil de -yani yaşlı da sayılır gerçi- on yaş daha genç olduğunu düşünürdüm.”

“Ben size hiçbir şey öğretemedim mi?” Viv hem eğlenmiş hem de sabırsız görünüyordu. “Çatlamazlar Siyahlar.”

“Üzgünüm,” dedim. “Ama yine de.”

“Hiç senden bu kadar büyük biriyle çıktın mı?” diye sordu Henrietta.

“Beş yıl kadar önce, Paris’ten dönerken İtalyan bir adam bana asıldı, birkaç kere çıktık.” Sırıttı. “Sence Dr. Theo da senin gibi erken bir evlilik yapmış mıdır, Sally?”

Ben, “Öyle olsaydı doksanların başında olurdu. Sen o zamanlar neredeydin, anaokulunda mı? Ama aslında kulağa hoş geliyor. Profesyonel olarak başarılı ama eğlence sektöründe değil, bu yüzden kariyerin onu tehdit etmeyecektir. Çoğu doktor...” derken üçümüzün de telefonu diğer oyuncu ve yazarların skeçlerin seçildiğini bildiren mesajlarla patladı.

Elbette birilerinin seçilenlerin fotoğrafını göndermesi de kolay olurdu ama kimse göndermezdi. Ayağa kalkıp aceleyle konferans salonuna doğru ilerleyip köşeyi dönerken Duncan adındaki oyuncu, “Fena değil, Milz,” dedi bana. Danny asırlı listenin önünde duruyordu, kaşlarını kaldırarak “Hat trick yaptın Fıkırdak,” dedi. Beşlik çakmak için elini kaldırdı, ben de karşılık verdim.

* Sporda aynı oyuncunun üst üste üç sayı yapması ya da üç ardışık başarı elde etmesi -çn.

Listede şunlar vardı: Danny Horst Kuralı, Peynirci ve Çenesi Düşük'ün yanı sıra Noah'nın Koreografi skeci; Tony ve Lianna'nın yazıp Jay'in canlandığı dehşete düşmüş siyahi bir dedenin beyaz kadınların çeşitli tarifleri "geliştirme" yollarını gösteren (peynirli makarnaya kuru üzüm, kızarmış bamya-ya marşmelov eklemek gibi) sosyal medya videolarını izlerken çekilmiş görüntülerini yan yana getiren dijital kısa film; James Comey skeci; Henrietta'nın Hakeem'in canlandığı rahibe âşık bir rahibeyi oynadığı, bu hafta Noah'nın Papa'yı canlandıracağı sürekli, tekrar eden Rahibe/Peder skeci; Tess adlı yazarın banyo dolabındaki konuşan ilaçlarla ilgili skeci; Joseph'in Üç Tenor skeci ve Slogan'ın korkunç Bir İleri Geliyo skeci. Ne Viv ve Henrietta'yla yazdığım köpeklerin Google aramaları skeci ne de masa okumasındaki favorim Tony'nin siyahi kilisesindeki beyaz politikacı hakkındaki skeci elemeyi geçmişti. Ve büyük olasılıkla ikisi, üçü daha elenecekti. *GK*'de hiçbir şeyin garantisi yoktu, dokuz yıldır aynı bölümde üç skecim birden olmamıştı yine de.

Yazarlardan biri, Patrick, sıcak bir sesle, "Şu anda senden nefret ettiğimi söylemek cinsel taciz olur mu?" dedi.

Skeçleri seçilen diğer yazarlarla birlikte Nigel'in ofisinin yanındaki odaya girip kelimelerimizi üç boyutlu hale getirecek tüm departmanların yöneticileriyle konuştuk: Kostüm, saç ve makyaj, prodüksiyon tasarımı ve özel efektler. Setler Brooklyn'deki bir depoda inşa edildikten sonra boyanmak üzere tercihen cuma günü 66'ya taşınacaktı. Buddy adındaki set tasarımcısıyla konuşurken, "Evet, üçgen peynir parçalarıyla tekerleklerin bir karışımı ama ikisi de gerçek boyutundan daha büyük," ardından Christa adındaki kostümde çalışan kadına, "Çenesi Düşük'te Noah için hayvan desenli taytla kot ceket gibi bir şey hayal ediyorum, o yüzden galiba metalci saç?" dedim.

Haftanın geri kalanı zorlu, yorucu, tüketici ve muhteşem geçecekti. Bob O'Leary ile *GK*'nin çılgın satranç tahtasını tanzim etmesi için hangi oyuncuların skeçlerimde yer alacağını teyit etmek üzere buluştuğumda, bir gece önce Noah'ya söylediğim, binlerce kez düşündüğüm şeyin doğru olduğunu düşündüm: Şüphesiz, dünyadaki en iyi iş benimdi.

PERŞEMBE, 01.08

Birinin, "Hey, Sally," dediğini duyduğumda binadan ayrılmak üzere asansörlere yürüyordum. Döndüğümde Nicola adındaki birden çok platin albüm ödülü olan şarkıcıyla evli başyazar Elliot ofisinden çıkıyordu.

Durdum.

"Mantar panodaki dizilim güzelmiş," dedi.

İlk tur skeç seçimi toplantısının bir parçası olduğu için, "Bana teşekkür etme fırsatı sunuyorsan canlı programa kadar bekleyeceğim," dedim. Benimkilerden birinin lehinde ya da aleyhinde görüş bildirip bildirmediğini hiç bilemeyeceğimi belirtmedim.

"İçlerinden biri yayına girmezse şaşarım," dedi Elliot, pek de yüreklendirici görünmüyordu. Ekledi: "Sadece şunu söylemek istedim, amacım damarına basmak değil, umarım..." Durakladı, zaman içinde kendinden pop yıldızıyla evli, bakımlı, başarılı bir kültür adamı çıkarmış olsa da temelde hâlâ beceriksiz bir yazar olduğunu hatırlattı bu bana.

Şahsen beceriksizliğe yabancı olmasam da ona yardım etmeyecektim. "Neyi umarsın?.." diye yineledim.

"Bir gün geçmişin geçmişte kalmasına izin verirsin."

Biraz oyunculuk becerim olsaydı, "Ne demek istiyorsun?" derdim. Ama elbette neyi ima ettiğini biliyordum; yanılsa da

biliyordum. Elliot, *GK*'ye benden bir yıl önce başlamış, ilk bölümünde çılgıncasına popüler olmuş bir skeçle efsaneleşmişti. Ben katıldığımda çok sevilen bir emektar gibi görünüyordu. Buna karşılık benim ilk yılım inişli çıkışlı ve kafa karıştırıcı geçmişti. Çoğu zaman konuşamayacak kadar sinmiştim. Tüm sezon boyunca sadece iki skecim yayına girebilmişti ve tekrar davet edilip edilmeyeceğimi bilmiyordum. Ağustosta sözleşmem yenilendikten sonraki hafta, ekimde yeni sezon başlamadan birkaç ay önce, Strand'de çeviri romanların olduğu bir masanın yanında Elliot'a rastlamıştım. Kahve içip şaşırtıcı derecede samimi bir sohbet etmiştik. Güvensizliklerimi (stand-up ya da doğaçlama konusundaki deneyimsizliğimi, Harvard'a gitmediğim gerçeğini) ona açmıştım. O da gerçekçi bakarsak normal olduğunu, neredeyse herkesin, hatta stand-up ve doğaçlama deneyimi olup Harvard'a gitmiş olanların bile güvensiz hissettiğini ve onun gidişatının benimkinden daha anormal olduğunu söylemişti. *GK*'nin ham yetenekleri sevdiğini söyledi. Nigel insanları ilk televizyon işleri için işe alıyormuş çünkü o zaman program onları şekillendirebiliyormuş. Elliot dikkati masa okuması için her zaman skeç göndermediğime çekti. Yazıp mı göndermiyorum, yoksa yazmıyor muyum diye sordu. İlki olduğunu söyledim. Fikirlerimi asla peşinen reddetmemem gerektiğini söyledi; diğer insanları buna zorlamalıyım. Aslında mükemmel durumda olmadıklarını düşünsem bile her hafta en az iki skeç teslim etmeliymişim. Skeçlerin sonucunu etkileyen çok değişken vardı (sunucu, ülkenin gündemi, Nigel'in ruh hali gibi) ayrıca fikirler yeniden yazımlarda daima büyük ölçüde geliştirilebilirdi. Ayrıca benimle aynı yıl başlamış, benim kadar taze ve iştahlı oyuncular arayıp yeteneklerimizi birleştirerek birlikte yükselmemiz gerektiğini söyledi Elliot. Şimdi bizim za-

manımız olmayabilirdi ama yeterince çabalarsak başarabilirdik. Öğrenmenin tek yolunun yapmak olduğunu söyledi. Bu ifadelerle söylemedi, söylediğinin bu olduğunu bilip bilmediğinden emin de değildim ama mesajı şuydu: Erkek gibi davran. Meğer bu mesaj çok değerliymiş.

O zamanlar başyazar seçilmesine daha yıllar vardı -on iki kişilik yazar kadrosunun parçasıydık- ve yakın arkadaş olduk. Birlikte yazmıyorduk ama programdaki ikinci sezonunda birbirimizin işlerinin editörlüğünü yapıyor, öncesinde beyin fırtınası gerçekleştiriyor, ilk taslaklara son şeklini veriyorduk. Öyle ki aramızdaki uyum talihsizce âşık olduğumuzu düşündürdü bana. GK'ye geldikten birkaç ay sonra resmiyet kazanan boşanmamdan bu yana kimseyle çıkmamıştım. Eski kocamla dinamiğimizin aksine Elliot'la bir stenoyu, genel bir duyarlılığı ve aynı inanılmaz derecedeki tuhaf programı paylaşıyorduk. Duygularımı yedi ay boyunca içimde tuttuktan sonra, ikinci yılının sezon finalini takip eden parti sonrası kutlamada yarı sarhoş, aşkımı itiraf ettim. Beni reddetti, bir tabak susamlı ızgara karides ve taze soğan yerken Stephanie adındaki yazara ağladım ve bir daha hiç Elliot'la yakın olmadım. Sonraki yedi yıl boyunca sık sık aynı toplantılara katılıp stüdyoda birbirimizin yanından geçsek de sadece gerektiğinde konuştuk.

Ama daima inandığını sezdiğimin aksine ne onu özlüyor ne de ona içerliyordum. Reddetmesi beni incitmiş ve küçük düşürmüş olsa da kısa süre sonra özgürleştirip netlik kazandırdığını fark ettim. Bir daha asla orada birine âşık olarak ya da biriyle çıkmaya çalışarak GK'yi kendim için zehirleme riskini almayacaktım. Ve bu karar, bilinçaltımda da olsa, erkek onayı, erkek *cinsel* onayı aradığımda yazdığım farklı bir tarz olduğunu

görmemi sağladı: Daha nazlı, daha çekingen, öfkeli ya da kaba algılanmak konusunda daha gergin. Cadılar Bayramı için seksi bir zombi gibi giyinmenin sözdizimsel eşdeğeri bu. Üçüncü sezonumdan itibaren öfkemle kabalığımı kucakladım. İğrenç bir zombi olmuştum.

Görünürde kadınlarla ilgili konular hakkında yazmaya başladım: deve toynağı, ücret eşitsizliği, polikistik over sendromu, Jane Austen, Do-si-do dans hareketleri, tereyağlı kurabiye, mamografi, şekillendirici korse, *Dirty Dancing* ve kadın politikacıların sözde sempatikliği. O yılın ekim ayında Henrietta'nın amatör dedektifi oynadığı ilk viral skecim Nancy Drew ve Kürtaja Erişimin Ortadan Kalkması'nı yazmıştım. Aralığa dek ise ikinci skecim Kız Arkadaşım Katiyen Osurmaz'ı yazmıştım. Bekârlığa veda partisindeki erkeklerin, kız arkadaşlarının ya da eşlerinin daima harika koktuğunu ve tüysüz olduklarını söyledikleri görüntülerin arasına kadınların kanepeyi merdivenlerden yukarı taşıırken homurdanıp terledikleri, tuvalette patlayıcı ishalle kıvrandıkları, makatlarına ağda yapan estetisyene talimatlar verdikleri sahneler serpiştiren dijital bir kısa skeçti. İğrenç olmak için iğrenç olmaya çalışmamış fakat iğrenç olmamaya da çalışmamıştım.

Elliot, duygularıma karşılık vermemesinden birkaç yıl sonra başka bir yeni kadın yazarla neredeyse aynı türden bir arkadaşlık geliştirmiş görünüyordu. *Takıldıkları* izlenimine kapılmıştım ama uzun sürmedi. Elliot'ın başyazar olduğu sezon Nicola Dornan programda konuk müzisyen oldu, çıkmaya başladılar, bir yıl sonra da evlendiler. Bu gelişme, Elliot'ın benimle yetinmemesi gerektiğine dair bariz inancını haklı çıkarmış görünüyordu. *GK*'den pek çok kişi düğüne davet edilmişti, onlardan biri değildim.

Tüm bunların sonucunda Elliot'ın ofisinin dışındaki koridorda, ilk sezondan efsanevi bir *GK* mezununun Paskalya tavşanı gibi giyindiği çerçeveli fotoğrafının altında -böyle birçok fotoğraf koridorları süslüyordu- dikilirken, Elliot bir gün onu unutabilmemi umduğunu söylemeye çalışıyordu aslında.

“Gerçekten Elliot, Danny Horst Kuralı skeci seninle ilgili değil. Nicola'yla evlenmenin intikamı değil,” derken ikna edici ve savunmacı görünmemeye çalıştım.

Yüzündeki ifade sempatik ve şüpheciydi. Bu da bana sempatik olmayan ama inanan bir ifadeyi tercih ettiğimi fark ettirdi. Hüzünlü bir sesle, “İyi niteliklerin var, Sally. Öyle olduğunu düşünmediğin sürece oyun dışı değilsin,” dedi.

Ona karşı öylesine nefretle dolmuştum ki, yıllar önce bana verdiği bilgece ama tamamen farklı olmayan iş tavsiyesini neredeyse lekeleyecekti. Bir yandan kibar görünüp aslında laf sokacak bir cevap bulmaya çalışıyordum ki *-siktir git* ne yeterince zekice ne de inceydi- “Biliyor musun, Annabel'in skeçte şöyle bir görünmesini sağlamaya çalışmalısın,” diye ekledi.

Aynı anda haklı olduğunu; bunun başyazar olmadan önce bayat bulacağı bir öneri olacağını ama şimdi ünlü bir figürün skecin internetteki ömrünü uzatıp Nigel'in gözünde ona puan kazandıracağını ve beni şahsen küçümsese bile benimle profesyonel olarak işbirliği yapma becerisine saygı duyduğumu düşündüm.

“Fena fikir değil,” dedim.

PERŞEMBE, 01.51

Yatağa girdikten sonra sırtüstü uzanıp iki yastıkla yatak başlığına yaslandım. Telefonumdaki müzik uygulamasının simgesine

dokundum. Arama çubuğuna *No* yazar yazmaz harfler otomatikman *Noah Brewster* olarak tamamlandı. Karşıma çıkan ilk şarkı “Temmuzda Sevişmek” idi ve görünüşe göre sadece bu uygulamada 475 milyon kez dinlenmişti. Bu sayı, şarkıyı sevmeme neden olmadı ama YouTube’da skeçlerimden birini bir milyon kişi izlediğinde gurur duyan biri olarak etkilenmemem elde değildi. Noah’nın ismini bilmediğim diğer popüler şarkılarından birkaçını dinleyip (Birinin adı “Ayık&Susuz” diğerininki ise “Topanga’da Gün Işığı”ydı.) *Noah Brewster az bilinenler* yazdım. Kullanıcı adı EnİyiBrewstyFanıBarcelona olan bir abone tarafından oluşturulmuş, otuz dokuz şarkılık, iki saat kırk sekiz dakikalık bir çalma listesi çıktı. Çalma listesinin hiç beğenisi yoktu, kullanıcının da sekiz takipçisi vardı. Oynat okuna bastım, telefonu komodinin üstüne koydum. “Tüm Pişmanlıklar” şarkısı başladığında gözlerimi kapattım. Yeni bir ilişkinin vaatleri ve heyecanı, ilişkinin çökmesiyle yaşanan kalp kırıklığı ve kadını kaybetmenin değil ama romantik iyimserliğinde bir kez daha yanılmış olmanın kederi hakkında ilk ağızdan anlatım. Hem sözler hem de melodi açıktı. Ayrıca gitarında, diğer enstrümanlarda ve geri vokallerde ne olup bittiği hakkında bilgi sahibi olmasam da yıkıcı bir şekilde hüznü olduğu kadar dinlemesi keyifli bir şarkıydı.

Noah Brewster’in kendisi üzgün müydü? O saçları ve kocaman beyaz dişleriyle? Şarkının hangi yıl yayınlandığını (2013) görmek için arama yaptım. Ardından *Noah Brewster 2013’te kiminle çıkıyordu* yazdım. Tam sorum yanıtlanmadı ancak “Noah Brewster’in Birlikte Görüldüğü Tüm Ünlü Kadınlar” başlıklı bir slayt gösterisiyle hayranlarından birinin 2009’da Sacramento’da verdiği bir konserden sonra otel odasında onunla seks yaptığını anlattığı “Noah Brewster ile Özel Anlar” başlıklı bir yazı da-

hil olmak üzere haberler çığ gibi büyüdü. Yanındaki fotoğrafta tayt ve fermuarlı ceket giyen koyu kıvrıkcık saçlı güzel bir kadın vardı; 2009'da arkadaşıyla konsere katılan bir beslenme uzmanıydı. Noah'nın düşünceli bir âşık olduğunu, kız üniversitedeki ilk yılını İrlanda'da geçirdiği için Noah'nın sırtındaki Kelt dövmesinin onu etkilediğini ve birlikte geçirdikleri gecenin ardından ona ulaşma çabalarının “harika bağ” kurmuş olmalarına rağmen başarılı olamadığını belirtmişti.

Ardından Noah ile 2016'da *Rolling Stone*'da yapılan bir röportajı okudum. Bu röportajda *GK* biyografisi ya da popüler kültür ozmozunu yoluyla bir şekilde zaten bildiğim bazı gerçekler yer alıyordu: Washington, D.C.'de seçkin bir erkek hazırlık okuluna gitmişti, başlangıçta üniversiteye gitmeme kararından endişe duyan avukat bir babayla eğitim alanında çalışan bir annenin oğluydu. Yirmilerinin başında, ünlü olduktan sonra, Miami'de grubunun tüm üyelerinin bir asma köprüye tırmandığı, davulcunun düşüp öldüğü bir kazayla sonuçlanan ağır alkol ve uyuşturucu kullandığı bir dönem geçirmişti. Ondan sonra Noah alkol ve madde kullanımını bırakıp çocuklarının üniversite masrafları için davulcunun kız arkadaşına bir milyon dolar vermişti.

Noah, 2010-2012 yılları arasında, bu süre zarfında *Sports Illustrated*'ın mayo sayısının kapağında yer alan, kendisinden on yaş küçük, Wisconsin'in küçük bir kasabasından Maribel Johnson adındaki modelle çıkmıştı. En son kız arkadaşı, yıldızların mücevher tasarımcısı Louisiana Williams'tı. Ancak kızın mesleğinin geçerliliğini değerlendirmek benim için zordu çünkü aynı zamanda bir haşere ilaçlama servetinin de vârisiydi. Noah mimariye derin ilgi duyuyor, bilgisinden “etkilenen” önde gelen mimarlarla görüşüyordu ve aralarında müzik endüstrisinde çalışıp başka türlü

bunu karşılayamayacak kişiler için rehabilitasyona fon sağlayan bir kuruluşun da bulunduğu çeşitli hayır kurumlarıyla ilgileniyordu. Yazıda belirtilmeyen bir diğer husus ise muhtemelen birden fazla mükemmel reklamcısı olduğuydu. Kendisiyle etkileşimde bulunan biri olarak sahiden iyi biri olduğuna inanıyordum ancak önde gelen mimarların bir amatörün fikirlerinden böylesine etkilenmesi düşüncesi beni kıs kıs güldürdü.

Bu noktada En İyi Brewsty Fanı Barcelona'nın altıncı seçimi "Gizli Bahçe"ye gelmiştim. Şarkı, sınıf arkadaşlarının komşu okuldan kızlarla iki kampüs arasındaki duvarlarla çevrili bahçede takıldığı bir lise öğrencisini ve çocuğun istemesine rağmen hiç bu ritüele katılmamasını anlatıyordu. Şarkı sözleri Noah'yı işaret ediyor ama o olduğunu doğrulamıyordu. Eğer şarkı otobiyografikse Sacramento'daki beslenme uzmanıyla muhtelif modeller bu geçmiş adaletsizliği düzeltmişlerdir diye düşündüm. Ama yine de şarkı melankolik ve çağrışımlıydı -bana lisedeyken takılmadığım erkekleri düşündürmüştü- ve hiç de bayağı değildi. Aslında tam da sevdiğim türden folk, pop bir müzikti. Yirmi dört saat önce bu kadarcık bir ev ödevi yapmış olsaydım en sevdiğim üç şarkısının hangileri olduğu sorusuna zahmetsizce cevap verebilirdim diye düşündüm. Yine de bilgisayarımın başında onunla yan yana oturup gecenin bir yarısı skecini gözden geçirme anısı, *GK*'de yaşam nasıl rüya gibi hissettiriyorsa öyle hissettirdi: O anda çok canlı ve saçma, sona erdiğinde ise gelip geçici.

Ne zaman uyuduğumu bilmiyordum ama iki saat sonra uyandığımda ışık açıldı, çalma listesi hâlâ devam ediyordu. Elimi uzatıp ikisini de kapattım, uykuya döndüm. Sabah dokuzda alarmım çaldığında (Danny Horst Kuralı için ilk provam on birdeydi) hemen telefonumda dolaşmaya başladım.

PERŞEMBE, 13.06

Henrietta'nın Çenesi Düşük skecinde kostüm departmanının hâlâ üzerinde çalıştığı payetli, dar, mor elbiseyle birlikte takacağı mor kirpikleri onaylamak için makyaj laboratuvarına uğramıştım. Henrietta'nın kendisi başka bir yerdeydi, bana kirpikleri gösteren, yirmi yılı aşkın süredir makyaj departmanını yöneten Francesca Martin'di. Ben kirpiklerin iyi görüldüğünü onaylar-ken James Comey'yi canlandıracak oyuncu Oliver, kendisi için silikondan yapılacak protez burnunu taktırmaya geldi.

Asansörlere doğru yönelmiştim, -yazarlar odasındaki yeni-den yazımlara katılmak üzereydim- o sırada Henrietta'dan Viv'le bana mesaj geldi: *Dannabel ayrılmış mı?*

Dur, ne, diye yanıtladım.

Viv, kırık kalp emojişi eşliğinde *Tüh ya, diye yanıtladı.*

Henrietta, Annabel'in bir saat önce paylaştığı uzun tırnaklı, manikürlü elleri meme uçlarını gizlerken onları destekleyecek şekilde her iki göğsün üstüne yerleştirilmiş üstsüz bir kadın gövdesinin siyah beyaz fotoğrafı olan Instagram gönderisinin ekran görüntüsüyle cevap verdi. Fotoğrafın üzerine çapraz yerleştirilmiş, el yazısı fontuyla yazılmış tek bir cümle yer alıyordu:

"Bazılarımız tutunmanın bizi güçlü kıldığını sanırsınız ama bazen bırakmaktır asıl güçlü kılan."

-Hermann Hesse

Henrietta'dan bir mesaj daha geldiğinde asansörü çağırma düğmesine basmıştım: *Bir de Hermann Hesse mi?!*

Belki 20. yy Alman romancılarını seviyordur, diye cevapladım.

Alıntı sahte gelse de

"Hayallerinin peşinden git" -George Washington gibi

Bu gerçekten ayrıldıklarını mı düşündürdü size?

Viv: *“Zor şeyler yapabiliriz.” -Cengiz Han*

Henrietta: *Google’a Dannabel ayrılık yaz*

İnternet öyle düşünüyor

Çünkü nişan yüzüğü yok parmağında

Danny Horst Kuralı’nın provası nedeniyle yeniden yazımların ilk saatini kaçırmıştım, zaten geç kaldığım için *Niçin daha da geç kalmayayım?* diye düşündüm. Danny’nin Haber Masası sırasında oturduğu gerçek masa, asansörlerin yanındaki rastgele bir koridorda, gösterişsiz bir şekilde duruyordu. Araştırma yapmak için masaya ilıştim. İnternet gerçekten de çalkalanıyordu: “Hayranlar İmalı Gönderinin Annabel-Danny Ayrılığı Anlamına Gelip Gelmediğini Soruyor” diye bir başlık ve türevleri vardı. Bu gelişmenin ilk olarak skecimi nasıl etkileyeceğini, ikinci olarak da Danny’yi nasıl etkileyeceğini merak ettiğim için ne kadar pislik sayılırdım? Danny provada normal görünüyordu.

Viv yanımda belirip “İşler yoğun mu?” dediğinde özellikle çöp bir internet sitesindeki yazıyı gözden geçiriyordum. Mırıldanıp, “Dr. Theo’dan haber aldım,” dedi.

“İyi mi, kötü mü?”

“Sen söyle.” E-postası açık telefonunu bana uzattı. Okumaya başladığımda stüdyodaki amplifikatörden gitar akordu sesi duydum.

Sevgili Viv,

Çok nazik bir teklif! GK’yi yıllardır severim ve oyuncu olduğunuzun farkındaydım ancak randevunuzda gözünüze odaklanmak istedim :) Hastaların sosyal davetini kabul

edebilmem için hastanın farklı bir muayenehaneye (örn. bu klinikte başka bir doktora) geçmesi gerekir. Halihazırda Dr. Trumbull'm hastası olduğunuz göz önünde bulundurulduğunda geçiş zahmetli olmamalı fakat programa katılırsam sizi tıbben tedavi etmeye devam edemeyeceğimi açıkça belirtmek isterim.

Çok teşekkürler,
Theo

“Bunun nesi kötü?” diye sordum. “Sorumlu davranıyor.”

“Çok gönülsüzce. *Çok teşekkürler* lafı *Saygılarımla*'dan bir derece uzak.”

“Hâlâ doktorunken sana âşık olamayacağını söylüyor. Dr. Trumbull'a döneceğini, aşk festivalinin başlayabileceğini söyle.”

“Affedersin Viv,” dedi kulaklıklılı yapım asistanı Trey. “Evelyn'in Danny Horst Kuralı'nın provası için kostümde sana ihtiyacı var.”

Viv bana baktı. “Bay Çok Teşekkürler'in önünde beni sevimli göstermesi gereken kıyafetimin değil yeteneğimin olduğu skeç bu değil mi?”

“Aslında Francesca'ya sana tek kaş *vermemesini* söyledim, o yüzden rica ederim,” dedim. “Ama bu Dr. Çok Teşekkürler.” Viv kostüm departmanına doğru yürürken, “İyi bir e-posta bu!” diye seslendim.

Stüdyodan birinin, muhtemelen bir ekipman görevlisinin “Bir, iki, mikrofon kontrolü, bir, iki,” dediğini duydum. O zaman daha evvel duyduğum gitar akordunun Noah Brewster'in şarkı provası için olduğunu anladım. Perşembe öğleden sonraları genelde sunucu olmayan müzisyen konukların prova yapma-

ya geldikleri zamandı. Bu sıradan, ücretsiz yarı konserler *GK*'de çalışmanın büyük bir getirisiydi ve gösteri ne kadar büyükse kanaldaki diğer programların çalışanları da dahil olmak üzere stüdyodan “tesadüfen” o kadar çok kişi geçiyordu. Ben de birkaç kez çok az tanıdığım bir müzisyeni izlemek için durup kırk dakika sonra hayranı olarak oradan ayrılmıştım.

Arkamı dönüp yeniden doğruca stüdyoya girdim. Ana Üs olarak bilinen ana sahneye doğru yürüdüm. Ana Üs'ün önündeki zemin şu an dağınık seyirci sandalyeleri; her bölümde konuk sunucunun girişi için kullanılan ikonik vinç dahil olmak üzere çok sayıda kamera ve rastgele set duvarlarından oluşan bir karmaşaydı. Ekip üyeleri etrafta dolaşırken, aralarında Autumn, iki asistanı ve Lynette adındaki oyuncu da olmak üzere yaklaşık yirmi kişi aktif halde Noah'yı izliyordu. Sahnenin kenarından yaklaşık beş metre ötedeki bir sandalyeye oturdum. Sol omzundaki askıdan sarkan gitarıyla dikilen Noah -geçen gün giydiklerine benzer kıyafetler giymişti: gri tişört, koyu kot pantolon, siyah süet spor ayakkabı- davulcu ve ses mühendisleriyle konuşuyordu. Bir yanında bas gitarist, diğer yanında ritim gitarist, sahnenin arka tarafındaysa klavyeciyle iki geri vokal duruyordu.

“Pekâlâ,” dedi Noah. “Şimdi ‘Müphem’i deneyeceğiz.”

“Bana geç yazdın,” diye ayaktaki mikrofona söylemeye başladı. “Yıllar geçmemiş gibi...”

Gelecek albümünde olacağını düşündüğüm bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım. Her nasılsa hem enerjik hem matemliydi.

Noah şarkıyı söylerken gözlerini kapattı: “Senin yolun hep bu / Çok gecikmemiş gibi.” Sarı saçları, tam olarak dans sayılmasa da beni utanmanın eşğine getiren bir tür ritmik zıplama gibi bir

şey yaparken sağa sola savruluyordu. Çok gülünçtü! Noah'nın onun adına utanmama ihtiyacı yoktu; bu onun yaptığı bir şeydi, insan dolu stadyumlarda binlerce kez yapmıştı. Gözlerini açtıktan sonra parmakları akorları değiştirirken ara sıra aşağı baktı, bazen bunu yaparken mikrofondan uzaklaştı. Diğer zamanlarda stüdyoya bakıyordu, sahneye çok yakın olduğum için kısa süre içinde göz göze geldik. Masa okumasındakine benzer bir duygu geçti içimden. İyi de Noah Brewster beni tedirgin etme hakkını nasıl kazanmıştı?

(), şarkı söylemeye devam ederken ara ara göz teması kurmaya devam ettik. Sonra bu sürekli göz temasına dönüştü. Benimle alay mı ediyordu? Müzikal cehaletim ya da yeteneği hakkında bir şeyi mi kanıtlıyordu? Yoksa bana *serenat* mı yapıyordu? En gerçek anlamıyla, kesinlikle bana serenat yapıyordu -gitarıyla sahnede dikiliyordu, ben de birkaç metre uzağındaydım, o ise şarkı söylüyordu- ama bu ne anlama geliyordu? Belki de insan etkileşimlerinde sıkça olduğu gibi, hiçbir anlama gelmiyordu. Yine de ilk göz temasımızın tetiklediği sarsıntı dağılacığına, içimde bir geribildirim döngüsü, kendi fiziksel bedenimin sarsıcı farkındalığı oluşuyordu.

Şarkı yaklaşık üç buçuk dakika sürüp çoklu gitar şovuyla sona erdi. Grup arkadaşları etrafında kümelenip onunla senkronize oldu. Kendimi hem coşkulu bir şekilde canlı hem de hareketsiz hissettim. Ancak başkalarının alkışladığını duyduğumda, her ne kadar gürültülü bir alkış tufanı kopmasa da benim de alkışlamam gerektiğini fark ettim.

Noah sırtıttı, kesinlikle inanılmaz güzel insanların etrafında olmanın sancısını yaşadığımı düşündüm. Buna bağışıklık kazandığıma inanmıştım ama görünüşe göre yeni bir enfeksiyon atağı geçiriyordum.

Noah mikrofona, "Teşekkürler millet. Sıradaki şarkının adı 'Gelen Kutusu Sıfır,'" derken bana bakıyordu.

Telefonum cebimde titredi, çıkardığımda Elliot'ın yardımcısı denetleyici yazar Kirk'ten üç mesaj geldiğini gördüm.

Sally yazarlar odasına gelebilir misin, diyordu ilki.

Ardından, Peynirci'yi konuşmak üzere

Ardından, Neredesin

Noah'nın provasından ayrılmak zorunda kalmak hem rahatlık hem hayal kırıklığıydı. Bir sonraki şarkısını bana söylemeye devam etmesini istemiyordum. Ama bana söylemeyi bırakmasını da istemiyordum.

PERŞEMBE, 13.40

Birkaç yapımcıyla birlikte provada olmayan tüm yazarlar, yeniden yazımlar için yazarlar odasındaki büyük masada bir araya geldik; hepimizin elinde yeni açılmış kalemlerle skeçlerin basılı kopyaları vardı. Garip bir şekilde Haber Masası ve sunucu monoloğu, muhtemelen halkın en sevdiği iki GK bölümü oldukları için, ayrı ayrı ele alınıp en son yazılırdı. Monoloğu ağırlıklı olarak Elliot, Haber Masası'nı ise Danny, Hank ve Roy yazardı.

Odaya girdiğimde Rahibe&Peder üzerinde çalışıyorlardı, sonra Peynirci geldi. Çok fazla değiştirilmedi ancak Danny Horst Kuralı'na geçmeden önce *Provolone'nin Gouda'dan*** daha komik bir kelime olup olmadığı konusunda hararetli bir tartışma yaptık.

Masa okumasında olduğu gibi, skeçler yeniden yazımlarda yüksek sesle okunurdu ve oyuncu olmak isteyen yazarlar bunu

* İtalyan kaşar peyniri -çn.

** Hollanda kaşar peyniri -çn.

teatral bir şekilde yapardı ama ben daha ziyade üstünkörü okudum. Elliot beni Viv'in rolüne atamıştı. Skeci Viv'le yanlışlıkla onun gözüne fırın eldiveni fırlatan en geleneksel yakışıklı oyuncu Gregor'ın canlandığı randevuya çıkmış bir çiftle başlayacak şekilde yazmıştım. Bir İtalyan restoranında yemeklerini bitirmiş, ne kadar iyi vakit geçirdiklerini konuşurlarken Josh Beekman'ın -o da bir yıldızla, Oscar ödüllü Imogen'le evli başka bir *GK* oyuncusuydu- canlandığı polis, masalarına yaklaşıp "İkiniz de Danny Horst Kuralı'nı ihlal ettiğiniz için tutuklusunuz. Bir erkeğin kendisinden çok daha seksi bir kadınla çıkmasına müsaade vardır ancak bir kadının kendisinden çok daha seksi bir erkekle çıkmasına müsaade yoktur," diyordu. Viv'le Gregor tepki gösterince Josh onları kelepçeliyor, restorandaki diğer müşteriler de dehşete düştüklerini veya durumu onayladıklarını ifade ediyorlardı. Gregor kaçmaya çalışınca Josh telsizinden, "Kod sekiz," deyince Danny polis üniformasıyla belirip "Destek çağrınızı aldım. Vay canına, bu kabahat değil. Bildiğiniz ağır suç" diyordu. . Skecin sonuna geldiğimizde Elliot, "Josh kuralı açıkladıkça anlamsızlaşıyor," dedi.

"Evet, Elliot, eminim kuralın ne olduğu hakkında *en ufak* fikrin yoktur," dedi Benji. Bunu söyleyen o olduğu için minnettardım.

"Nicola'yla evli Joe Schmoe olduğumu kabul ediyorum," dedi Elliot. "Gerçek kabak gibi ortada. Ancak buradaki mantık açısından, başarılı bir erkeğin daha da başarılı bir kadınla birlikte olmasının övgüye değer olduğuna dair karşı sav yok mu? Adam, insanların ona boyun eğdiği bir hayat sürebilir ancak bu ilişkide daima ikinci planda kalacak."

Tony, "Grup terapisi uyarısı," dedi, perşembe yeniden yazımlarında neredeyse daima biri çıkıp bunu söylerdi.

“Cidden ama,” dedi Elliot. “Muhteşem bir kadın zengin, yaşlı, iğrenç bir herifle çıktığında herkes bunun bir tür alış-veriş olduğunu kabul ediyor. Bu mantığa göre, muhteşem bir kadının sıradan bir erkekle çıkması ilişkinin ticari olmadığına işareti değil mi?”

“Ama bu skeçte *güçlü*, muhteşem kadınlar, tırnak içinde, sıradan erkeklerle çıkıyor,” dedim. “Kadınlar saf değil.”

Elliot başını iki yana salladı. “Kurala çok ince bir nokta koyarsanız tutarsızlığına dikkat çekersiniz.”

Katılmaktansa Elliot’ın kapalı kapılar ardında Nigel’i skeci kesmeye teşvik edebileceğini bildiğimden, “Josh’un diyalogunu daraltmakta sakınca görmüyorum. İkinci ve beşinci satırlar gayet gidebilir,” dedim.

“Annabel’in Danny’ye ‘Hadi tatlım’ dediği yerde,” dedi Alan adındaki yazar, “bu gerçek Annabel mi? Öyleyse onunla daha fazlasını yapmalıyız.”

Haklıydı. Ama Annabel’e henüz rol almak isteyip istemediğini sormadığımdan, yer tutucu olarak onun için sadece bir satır eklemiştim. “Umarım gerçek Annabel olur,” dedim. Yine ayrılık söylentilerinin doğru olup olmadığını merak ettim. Danny’yi sabahki provamızdan beri görmemiştim. “Ama daha sonra belirlenecek.”

“O olacağını varsayarsak,” dedi Benji, “kurala karşı çıksa nasıl olur?”

“Ama mantığı çökertecek şekilde değil,” diye ekledi Lianna.

“Durun,” dedi Patrick. “Gloria Steinem gibi ünlü bir feminist restorana gelip Viv’i öfkeli olduğu için azarlasa, Annabel olsa bu feminist? ‘Evet, Danny gibi birinin Annabel gibi biriyle evlenmesi çok saçma ama gelir uçurumu ve üreme haklarıyla kıyaslandığında bu bok kimin umurunda?’ gibi bir şey dese.”

“Buldum,” dedim. “Annabel, Susan B. Anthony’nin hayaleti olmalı.”

“Beyaz süfrajete elbisesi, kuşak ve gri topuz,” dedi Patrick. “Ve küçük gözlükler.” Patrick benden yaklaşık beş yaş küçüktü. Zayıf, sessiz, sakallı bir Harvard mezunuydu. Bir keresinde bana Nigel’la görüşmelerinden önce bir paket yetişkin bezi almayı içinden geçirecek kadar gergin olduğunu söylemişti. O an onu derinden sevmiştim.

Fletcher adlı yazar, “Susan B. Anthony ırkçı bir orospu olduğu için iptal edilmedi mi?” dedi.

“Buna yer verebiliriz,” dedim. “Birinin ‘Kapa çeneni Susan, sen iptal edildin,’ demesiyle.”

“Sen misin?” dedi Tony.

Elliot, “Annabel, Susan B. Anthony ise Josh ya da Danny en son ona asılmalı,” dedi. “Şöyle...” Yaltaklanan bir New Yorklu taklidine geçti. “Hey Susan, sen feminizm ikonusun, ben de yılda altmış bin kazanıyorum, emekliliğime sadece on iki yıl kaldı. Ne dersin, birlikte sihir yapalım mı?”

Kendimi tutamayıp güldüm. Gerçekten ama gerçekten Elliot’a karşı bir şey hissetmiyordum ama onda, üzerine yeterince düşününce beni üzen şeyler vardı. Hassasiyetlerimizin örtüştüğü ve örtüşmediği konularda biraz kafam karışmıştı. Bu da bizi karşıt sonuçlara götürmüştü. O, mizah anlayışını paylaştığı biriyle romantik ilişki yaşamak istememişti. Bense bundan iyisini hayal edemiyordum. Ya da belki sadece güzel olmadığımı düşünmüştü.

İki türlü de onun kaçınması benim dünyaya bakışımı, iki insanı neyin birbirlerine çektiğine dair kendi inançlarımı o kadar aşırı sorgulamama neden olmuştu ki romantik birliktelikten tamamen vazgeçmiştim.

Yazarlar odasında Elliot, Danny Horst Kuralı'nın yeniden yazımının bittiğini düşünüyor gibiydi çünkü, "Sally, bu değişiklikleri yapıp Sheila, Kirk ve bana e-postayla gönderir misin? Sırada Üç Tenor var," dedi.

PERŞEMBE, 18.18

Yeniden yazımlara ara verdiğimizde gözden geçirmeler için ofise dönünce Danny'yi Annabel'le gayet normal görüntülü konuşma yaparken buldum. Her zamanki gibi telefonunu önünde tutarak kanepede uzanıyordu. Bana başıyla selam verip "Hey, Fıkırdak," dedi. Tekrar ekrana bakarak "Belly, bence aynı olmak zorunda değil," dedi.

"Sally'ye soralım," dedi Annabel. "Çevir beni."

Danny telefonunun ekranını bana doğru tutarken sandalyemi çevirdim. Annabel kızıl saçlarını topuz yapmıştı, üzerinde beyaz kadife bir sweatshirt vardı. Hemen arkasında çok düzenli, parlak renkli stiletto rafları bulunan gömme dolabın zemininde oturuyor gibiydi.

"Gelin ve damadın aynı sayıda nedime ve sağdıç olması gerekmiyor mu? Ya da homofobik olmayalım, her kim evleniyorsa, gelin ve gelin de olur. Sırf denge için?" derken suratı asıktı.

Ekranın üstünden sadece benim görebildiğim, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede ciddi Danny'ye baktım. "Bu, kuraldan ziyade gelenek," dedim. "Çiftler istediklerini yapabilir."

"Ama Danny'nin yanında sadece Hank, Roy ve Tony; benim yanımda dokuz kız olacaksa, artı muhtemelen Farren'ı da dahil edeceğim." (Farren'in kim olduğunu bilmem gerekiyor muydu? Farren mi demişti yoksa Darren mi, belki de Farrah?) "O zaman ne olacak? Çok orantısız!"

“Nedimelerinden bazıları Danny’nin tarafında dursa nasıl olur?”

Annabel cevap vermeden Danny ekranı kendine çevirip “İşte buna saksıyı çalıştırmak denir, Fıkırdak. Belly, bir saniyeye köş-tümde olmalıyım. Bir saate orada olur musun?” dedi.

“Kaş uzmanım 6.30’da geliyor, sonra yine boşum.”

“Tamam, seni seviyorum, Ay’ım.”

“Ben seni daha çok seviyorum, Güneş’im.”

Telefonu kapatır kapatmaz, “Belki de kaçıp kimseye haber vermeden evlenmelisiniz,” dedim.

“Hayır, Belly’nin tarzı değil.” Koltuktan kalktı, kollarını başının üzerinde gererken solgun, kıllı göbeği açıldı.

“Sence seninle flört kuralı hakkındaki skecimde yer alır mı?”

“Kendisine sor,” dedi. Telefonuna dokunduğunu görebilme-me rağmen çalma sesinin hemen ardından Annabel’in, “Evet?” deyişini duyana kadar onu aradığını fark etmemiştim. “Sally’nin sana bir sorusu var,” deyip telefonu tekrar bana çevirdi.

Mesaj ya da e-posta yoluyla iletişim kurmayı telefon görüş-mesi yapmaya katbekat tercih ederdim ve genelde iyi tanıdığım birini ararken bile ne söyleyeceğimi önden düşünürdüm. Bu özel talebin hassaslığı, Annabel’in değişken kişiliği ve yüksek statüsü göz önünde bulundurulduğunda birkaç kelimeyi not almaya kadar gidebilirdim. Geçinmek için diyalog yazmanın avantajlarından biri de bu değil miydi? Hazırlıksız yakalanıp pat diye söyledim: “Tekrar selam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. *GK*’de birkaç kez senin gibi büyük yıldızların erkek oyunculara veya yazarlara âşık olmasıyla ilgili bir skeç üzerinde çalışıyorum, şeyi merak ediyordum...”

“Lafı dolandırma,” diye araya girdi Danny, sesi eğlenmiş çıkı-yordu. “Muhteşem kızların kendilerine layık olmayan erkekleri seçmesiyle ilgili. Çok ödleksin Fıkırdak.”

“Layık olmayan değil,” dedim. “Sadece, profesyonel duruşta algılanan bir uyuşmazlık olabilir.”

Danny ciddi bir sesle, “Profesyonel duruşta algılanan bir uyuşmazlık olabilir,” diye yineledi. Ekranı hâlâ bana doğru tutarken başını ekranın kenarına yasladı, dilini çıkardı, baştan çıkarıcı ya da alaycı bir şekilde oynattı: “Sally, benim iğrencin teki, seninse seksi kadın olduğun skeçte oynayıp oynamayacağını soruyor.”

“Bebeğim, sen iğrenç değilsin,” dedi Annabel.

“Mesele bu değil,” dedim. “Elliot’la Nicola’yı tanıyor musun? Peki ya Imogen’le Josh’ı? Skeç bir nevi, ııı, bu akımı ele alıyor. Eminim çok meşgulsündür ama bence küçük bir rol alırsan çok komik olur, seyirci de buna bayılır.”

“Bebeğim, telefonu çevir,” dedi Annabel, Danny çevirdiğinde ise, “Bebeğim, bunu yapmamı ister misin?” dedi.

“Fark etmez.”

“Protez takmam gerekir mi? O dağsıcanı burnunun yapıştırıcısı tam iki hafta boyunca isilik yaptı da.”

“Protez takman gerekmez. Yani Annabel ihtişamını tüm dünyayla paylaşabilirsin.”

Danny telefonu tekrar bana çevirip telefonun arkasından, muhtemelen dalkavukluğum karşısında başını salladı.

“Üzerine düşünebilir miyim?” dedi Annabel. “Veronica’yla da konuşmam gerek.”

Farren’in kim olduğunu bilmediğim gibi Veronica’mın da kim olduğunu bilmiyordum ama temsilcisi ya da menajeri olduğunu varsaydım. “Tabii,” dedim. “Özel bir isteğin olursa ekibini Autumn DiCanio ve ekibiyle görüştürebiliriz. Yarınki provaları atlayabilirsin ama mümkünse cumartesi öğleden sonra burada olursun. Programı hatırladığına eminim.”

“Ah, siktir, kaş uzmanım geldi,” dedi.

Danny aramayı sonlandırırken, “Değerlendireceğin için çok teşekkür ederim,” dedim.

“*Annabel ihtişamını paylaşmak,*” diye tekrarladı Danny. “Fıkırdak, sen dünya çapında bir yalakasın.”

Omuz silktim. “Onunla evlenme nedenin muhteşem olduğunu düşünmen değil mi?”

CUMA, 11.03

4. Sahne’de gerçekleşecek Peynirci skecini prova etmek üzere stüdyoya girdiğim andan itibaren tahmin edilebilir, kesinlikle yersiz ve uzun yıllardır yaşamadığım bir tedirginliğe kapılmıştım: Kafam tamamen Noah Brewster ile meşguldü. Sahneye doğru yürürken onu arkamda görünce -yine açık renk bir tişörtle siyah kot pantolon giymişti- mide bulandırıcı, nabız hızlandırıcı bir duygu hissettim. O kadar alışık değildim ki neredeyse fark etmeyecektim. Ama zor da olsa fark ettim. Ortaokul ve lisede hissettiğim türden bir çekimdi; tüm vücudu saran, beyne hükmeden heyecanlı bir dehşet.

Haliyle olağandışı bir şey yokmuş gibi davrandım. Noah bana doğru dönünce başımla kabaca selamlayıp profesyonel bir ses tonuyla, “Herkes selam. Umarım hepiniz kendinizi *bas-bayağı* hissediyorsunuzdur,” dedim. Noah’ya ek olarak dört oyuncu, -müşterileri Henrietta, Viv, Bailey ve yeniden yazımlar sırasında eklenen Wes oynuyordu- üç katı kadar da ekip üyesi vardı. Autumn DiCanio’yla asistanı Madison da gelmişti.

Diğer skeçlerde olduğu gibi basit bir set kurulmuştu; ertesi gece olacakların bir işaretiydi. Yazar olarak aynı zamanda yapımcıydım, (GK’nin belirgin ayrıcalıklarından biri) skeç yönetmeni

Rick adında bir adam, yapım yöneticisi ise Bob O'Leary idi. Bob kimin hangi sırayla nereye gideceğini belirleyip kamera açıları hakkında kontrol odasıyla iletişim kurarak oyuncuların konum ve hareketlerinin planlamasını yönetti. Oyuncularda senaryonun kopyaları olmasına rağmen ekip üyeleri de kameranın yanında durup ipucu kartlarını tuttu.

İşe koyulunca sakinleşeceğimi düşünmüştüm ama içimdeki telaş devam etti. Neden böyle olmuştu ki? Nasıl olmuştu da “Noah kahrolası sahte sörfçü Temmuzda Sevişmek Brewster”a karşı tüketen, dengesizliğe sevk eden bir hoşlanma geliştirmiştik? Kendimi savunmam gerekirse, ofisimdeki gözden geçirme seansının ya da bir gün önceki müzik provasının bunu tek başına yaptığını düşünmüyordum. Ama bu ikisinin birleşimi beynimi aramızda özel bir enerji olduğuna inandırmıştı; beni oyuna getirip *umutlandırmıştı*. Belki de ironi ve ters köşeleri herhangi bir yazar kadar sevdiğim için Noah gibi biriyle benim gibi biri arasındaki romantik bağın imkânsızlığına odaklanan Danny Horst Kuralı skeci üzerinde çalışmak bu umudu daha da perçinlemişti. Skeçlerimin bazı bölümlerini yazmadan önce ya da yazdıktan sonra sık sık yaşamıştım. Birçoğu otobiyografikti; katarsis amacıyla değil, elimdeki malzeme bu olduğu için. Bazen de geçmişimden almadıklarım geleceğimden alınmış oluyordu. Birkaç yıl boyunca Viv'in canlandırdığı on iki yaşında bir kız çocuğu olan çift terapisti hakkında skeçler yazdım. Eski kocamla terapistte gitmemiş olsak da skeçler gitmemiz gerekip gerekmediğine dair ara sıra duyduğum tedirginliğin bir tür bekleme yeri idi. Bir keresinde, işimi flörtlerimden saklamaya başlamadan önce, işini flörtlerinden saklayan bir kadınla ilgili bir skeç yazmıştım. Aradaki fark, kadının televizyonda komedi yazarı değil, casus olmasıydı.

Oyuncular senaryoyu iki kez okudular, ikinci kez repliklerinin üzerinden geçtikten sonra sesimin ezik bir ortaokul öğrencisi gibi değil yetkin bir yetişkin gibi çıkmasını umarak şöyle dedim: “Harika iş çıkardınız millet. Gerçekten müthiş ve eğlenceli. Noah, zaman zaman İtalyan aksanına kayıyorsun, buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Gerçekten tutkulu ve içten şarkı söylemen yeterli. Senin için daha az Avrupalı, daha ziyade sevgi dillerinden alaycı olmayan bir şekilde bahseden bir adam havası düşünüyorum.”

Noah, “Ben *zaten* sevgi dillerinden alaycı olmayan bir şekilde bahseden bir adamım,” deyince herkes güldü.

“Bailey, Noah’ya karşı daha şüpheli davranabilirsin,” dedim. “Viv, sen onun numaralarına tamamen kapılmışsın.”

“Hayhay, kaptan,” dedi Viv.

Bailey de, “Düşmanca bir şüphelilik mi? Yoksa onu anlamıyormuşum gibi mi?” dedi.

“Hımm.” Rick’le Bob’a döndüm.

“Ben ikincisine oy veriyorum,” dedi Bob.

“Katılıyorum,” dedim. “Daha ziyade orta yaşlı bir şaşkın gibi.”

“Biraz spontane olabilir,” dedi Noah, “ama sonunda onlardan biriyle düet yapsam nasıl olur? Müşterilerden biri de benim gibi bayık olsa mesela.”

“Ah, buna bayıldım,” dedim. “Henrietta, hadi sen yap.”

Henrietta, “O-lur-ta-biiiii,” diye mırıldandı. Neredeyse tüm GK oyuncularını düzgün bir şekilde şarkı söyleyebiliyordu. Henrietta dahil olmak üzere bazılarının sesi gerçekten güzeldi ancak Henrietta sesinin güzelliğini nadiren kullanırdı.

Noah’ya döndüm. “Peki gerçek bir şarkını mı kastediyorsun yoksa ben mi yazayım?”

Noah eğlenmiş görünüyordu. “Yarın akşama kadar şarkı yazmak istiyorsan dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Tamam, mevcut bir şarkıyla ilerleyelim. ‘Temmuzda Sevişmek’ olsa senin için sorun olur mu?”

Sırıttı. “Sally, başka bir şey beklemezdim,” dedi.

Noah’nın sırıtişı, Noah’nın adımı kullanması, benim içim çalkalanırken Noah’nın sıcak ve normal davranabilmesi; hepsi biraz yıkıcıydı. Önceki gün öğleden sonra bana serenat yaptığını hatırlıyor muydu? Bana serenat yaptığından hiç bahsetmemem mi gerekiyordu? Bana serenat *yapmamış* mıydı yoksa?

Gruba, “Güncellenmiş senaryoları en kısa sürede size ulaştıracağız. Bunun dışında herkese tekrar teşekkürler,” dedim.

Bu noktada sahnenin hemen dışında duruyordum, Noah aşağı inip bana yaklaştı. Öncekiyle aynı dostane tonda, “Elliot’ın Koreograf skecim için fikrini duydun mu? Sanırım kendi ayağıma sıktım,” dedi.

“Dur, ne fikri?”

“Koreografin gösterime panter koymayı önerdiğini hatırlıyor musun? Elliot, Nigel’dan gerçek bir panter ısmarlamasını istiyor.”

“Vay canına. Bu konuda rahat mısın?”

“Tanrım, hayır.” Noah’nın alını kırıştı. “Sen olur muydun?”

“Hayvan hakları savunucularının tepkisini çekeceğin kesin. Bunu da anlıyorum, bazen hayvanlar adına strese giriyorum ama gerçek şu ki buradaki en güzel anım bir rengeyiğiyle ilişkili.”

“Hangi skeçti o?”

Başımı iki yana salladım. “Benim yazdığım bir şey değil. Üçüncü sezonumda, Noel’den hemen önceki bölümde, Diana Ross konuk müzisyendi ve en sonunda ‘Joy to the World’ şarkısını söylerken kirislerden sahte kar yağdı. Oyuncular arkasında

durmuş şarkıya eşlik ediyorlardı. Nigel ise boynuzlu falan bir rengeyiğiyle çıkagelmişti. Klişe olduğunu biliyordum ama mutluluğuma engel olamıyordum.”

“Sahne miydin?”

“Ah, Tanrım, hayır. Hiç çıkmadım. Stüdyo katındaydım.”

“O bölümü nasıl olduysa kaçırmışım ama kulağa harika geliyor. Ki ben ilkokulda *Supremes’in En İyileri* kasetini eskitmiş biri bile değilim.”

Güldüm -üç gün önce konuşmuş olsak da hayatımdaki bu ayrıntıyı hatırlamasını beklemezdim- ve ekledi: “En büyük konserimi Glasgow’da, çılgın bir yaz fırtınası sırasında verdim. Son bir saat boyunca sağanak yağmur vardı. Herkes ve her şey sırlıklamdı. Ben, grubum, enstrümanlar, sahne, seyirciler. Gitarımı mahvettim ama tamamen değdi buna.”

“Sanırım epik canlı performansların ortak paydası yağış içeren hava olayı,” dedim. Yine sırttı.

“Doğal olması da gerekmiyor,” dedi. “İnsan yapımı da olabilir. Gerçekten burada hiç sahneye çıkmadın mı?”

“Öyle,” dedim. “Gerçekten hiç çıkmadım. Gulyabani gibi gölgelerde gizlenmeyi tercih ediyorum.” Endişeli bir ifade takınca, “Gulyabani derken kötü anlamda söylemiyorum. Gurur göstergesi,” dedim.

“*Gulyabani* kesinlikle senin için seçeceğim bir kelime değil,” derken ifadesi daha sıcak bir hal aldı.

Elbette gerçek hayatta flörtleşmekte usta bir insan olsaydım kirpiklerimi kırıştırıp “Hangi kelimeyi seçtin?” derdim. Ama ben sadece sayfa üzerinde şakalaşmakta ustaydım ve “Neyse, panter konusunda, fikri beğendiysen harika, beğenmediysen de Elliot’a söyle,” dedim.

“Bunun neresi eğlenceli?”

Sonra Autumn dirseğinin dibinde belirip “Noah, smokin provanın vakti geldi,” dedi.

Noah bana bakarak “Ne kadar süslüyüm, değil mi? Çenesi Düşük’ün provasında görüşürüz,” dedi. Ben daha cevap vermeden çekilip götürülmüştü.

Telefonumu çıkarıp Viv’e mesaj attım: *Nereye gittin*

Soyunma odasındaki tekli koltukta otururken, şenlikli bir ifade takındığı, şampanya kadehi nasıl tutulursa bir kutu diyet kolayı öyle havaya kaldırdığı bir fotoğrafla yanıt verdi. Bir dakika içinde soyunma odasının kapısını çaldım.

“Kötü haber,” dedim içeri girerken. “Noah Brewster’in seksi olduğunu fark ettim.”

Güldü. “2001’e hoş geldin.”

“Neden kimse bana söylemedi?”

“Yaşlanmakta olan beyaz bir yürek hoplatanın aramızda dolıştığını mı? Sally, kadınların kendi başlarına edinmesi gereken içgörüler vardır.”

“Sence ukala bir ahmak mı?”

“Muhtemelen.”

“Peki şimdiye dek onunla çalıştığın kadarıyla?”

“Pazartesi günkü yemekte ayakları oldukça yere basan biriydi. Menajeriyle parkur yaparken bileğini burkmasıyla ilgili bir hikâyesini anlattı.”

Noah ile aramızda bir tür çekim varmış gibi durduğunu aktarmak istedim ancak Viv benden farklı bir düzlemde yer aldığından ve benim için mevcut olmayan seçenekler onun için mevcut olduğundan mahcup edici geldi. Ve bu uyuşmazlık, Noah ofisimdeyken ya da şarkı söylemesini izlerken ya da Viv’in de bulunduğu provadan hemen sonra yaşadıklarımı anlatırsam şakaya vurmam gerekeceğini göstermiyor muydu?

Gerçekten de sadece tedirginliğimden kurtulmak için bile olsa, bunu şakaya vurmaya hazır mıydım, yoksa küçük bir parçam Viv'in Noah ile aramızda bir çekim olduğunu doğrulamasını mı umuyordu? Danny Horst Kuralı'nı ihlal edip çıkmaya başlamak üzere olduğumuzdan falan değil ama kısacık bir flört anı olabilirdi. İyi de öyle bir şey olsaydı Viv bunu provada fark etmez miydi?

Yüksek sesle, "Dr. Theo'ya cevap verdin mi?" dedim.

Viv burnunu kırıştırdı. "Başka bir doktora görünmem gerektiği konusu, artık yapılacaklar listemdeki bir başka şey."

"Dr. Theo gözünün muhtemelen kendiliğinden iyileşeceğini söylemedi mi?"

Başını evet anlamında salladı.

"Zaten oradaki başka bir doktorun hastasıysın, değil mi?"

Tekrar başını salladı.

"O zaman şimdilik başka randevu almana gerek yok. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Tek yapman gereken Dr. Theo'ya e-posta gönderip gelecekte öbür doktora gideceğini, cumartesi günü onu burada görmeyi dört gözle beklediğini söylemek."

Stüdyoda üç yüz koltuk vardı ve hediye etmeleri için her programda yazarlara iki, oyunculara altı, sunucu ile konuk müzisyene de birkaç düzine bilet verilirdi. Nigel'in ünlü arkadaşlarının talep etmediği artan biletler, halka ya kurayla ya da çoğunlukla üniversite öğrencileri ve turistlerden oluşan, yirmi dört saatten fazla kaldırımda beklemeye istekli hayranlardan ibaret bir bekleme sistemi aracılığıyla dağıtılırdı.

"Onu parti sonrası kutlamaya davet edeceksin, değil mi?" dedim.

"Kendimizi kaptırmayalım."

“Bu arada,” dedim, “Annabel’i Danny Horst Kuralı skecimde oynamaya ikna etmeye çalışıyorum. Ayrılmamışlar.”

Viv yüzünü ekşitti; o da ünlülerin sahneye çıkmasını biraz çıkarıcılık bulanlardandı. “Evet, Henrietta, Annabel’in Insta’da insanların sakinleşmesi gerektiğini söyleyen bir şey paylaştığını söyledi.”

“Görmedim ama Danny ofisimizde onunla konuşuyordu. Sence Annabel alevleri kasten mi körüklüyor yoksa duygularını yaşayışı fazlaca mı yorumlanıyor?”

“Hayatını senaryolaştırsın diye televizyon yazarı tuttuysa hiç şaşırmam.”

“Ciddi misin? Danny için endişelenirim öyleyse.”

“Belki de yazar odur.”

“İlişkilerinin onun için sahici olduğuna hayli eminim.”

“Hadi ama. Sanki bizler için gerçekle sahte arasında net bir ayrım var da. Hepimiz kendi rolümüzü oynamıyor muyuz?” Koltuğundan birkaç santim ötede duruyordum, sağ ayağını uzatıp terliklerinin ucunu spor ayakkabıma hafifçe vurdu. “Sen bile, seni perde arkasındaki sözde pürist.”

CUMA, 14.28

GK herkesle tekrar tekrar karşılaştığınız bir yaz kampı olduğu için Noah’yı, Peynirci’nin provasında gördüğümünden bu yana üç saatten az zaman geçmişken, 2. Sahne’deki Çenesi Düşük prova-sında tekrar gördüm. Yine bir düzine ekip üyesi sahnenin etra-fında toplanmıştı. Ayrıca Autumn’la farklı bir asistanı da vardı. Bu seferkinin adının Madison değil Addison olduğunu, sonra da mutlaka uyduruyor olmam gerektiğini düşündüm. Çenesi Düşük’ün Peynirci’den daha geniş bir kadrosu vardı: Noah ko-

nuk jüri üyesi olarak kendini, Henrietta sözde konuşkan kadın jüri üyesini, Jay'le Dillon adlı oyuncular erkek jüri üyelerini, diğer dört oyuncu ise jüri üyeleri performanslarını değerlendirmeye başlamadan önce çoğu sadece bir iki replik söyleyen, seçmelere katılan yarışmacıları canlandırıyorlardı.

Metalik gümüş jüri masası yerindeydi ancak diğer pek çok malzeme eksikti. Skecin sabit bir esprisi de programın sponsorlu içeceklerinin alaycı sürümleriydi. Geçen sefer “PepsiCo Devekuşu Yumurtalığı Ebegümece Buzlu Çayı”, bu defa da “Ekstra Kafeinli Manik Armageddon Erkeksi Kafein” logolu büyük boy balmumu bardaklar.

Bazen bir skeç masa okumasından geçtiği için duyduğum rahatlama ve heyecanı, prova sırasında skecin kalitesine dair yoğun bir şüphe izliyordu -dünyaya göstermeyi umduğum şey *bu* muydu?- ve günler geçip senaryo, set, kostümler bir araya geldikçe güvenim tazeleniyordu. Ancak Çenesi Düşük bölümleri ilerledikçe çok sayıda umut verici skeç içi kıkırdama oldu. Bir noktada Bob O’Leary’nin bile güldüğünü fark ettim.

Sonra Elliot geldi, kıkırdamalar durdu. Sık sık provalara katılır, varlığı insanların gülme miktarını azaltırdı. Bunun, herkesin onu etkilemek için havalı davranmak istemesinden mi yoksa onun bir oyunbozan olmasından mı kaynaklandığını düşünmeniz muhtemelen Elliot’a bakış açınıza bağlıydı.

Adı Abraham olan yönetmenle notlarımızı verdikten sonra toparlarken Elliot, “Patlama yerine iniltiyle bitiyor. Ya Jay’le Dillon’ın repliklerini güçlendirmeli ya da Noah ile Henrietta’ya daha çarpıcı bir şeyler yaptırmalıyız,” dedi.

“Peki...” dedim. Skeç Noah ile Henrietta’nın yoga yapmasıyla sona eriyordu ve o anda aklıma gelen fikir aynı anda bariz, güvenilir ve Noah’nın varlığı nedeniyle ifade etmesi biraz utanç vericiydi.

Ama yaklaşık yüzde otuzluk yanımla Noah'ya vurulmuşken yüzde yüz yirmilik yanımla komedi yazarı olduğum için: "Neden ikisinden birini osurtmuyoruz? Ya da ikisini birden. Jay'le Dillon'ın gerçekten dinlediği tek zaman da bu olsa?" dedim.

Dillon, "Ya da Jay'e dönüp *Dur, bir şey duydun mu?* diyeyim. O da, *Hayır, sanmıyorum, desin.*"

"Alternatif olarak," dedi Elliot, "Sally, seni o klişeden mahrum etmekten nefret ediyorum ama hani çocuklar uçak oyunu oynar ya? Öyle yapsalar, Noah yerde Henrietta'yı bacaklarının üstünde tutsa? Bu mümkün mü, Noah ve Henri?"

Noah'nın iyi bir sporcu olduğu, pek de temiz olmayan sahne zeminine sırtüstü uzanmakta hiç tereddüt etmemesi ve altın rengi saçlarının GK'nin toz ve döküntülerinin üzerine dökülmesinden belliydi. Bacaklarını ve kollarını kaldırdı, Henrietta onun üzerine eğildi, böylece Noah'nın topukları Henrietta'nın kalça kemikleriyle aynı hizaya geldi, elleri kenetlendi. Dizlerini bükerken, "Ayakkabılarımı çıkarmamı ister misin?" diye sordu.

"Yoo," diye cevap verdi Henrietta, -o da çok iyi bir sporcuydu- sonra daha da eğildi ve aniden Noah'nın ayaklarının üzerinde havalandı. Onları izlerken garip ve anlam veremediğim, yine de iyi olmadığını bildiğim bir duygu hissettim.

"Biraz uçak sesi efekti alabilir miyiz?" dedi Abraham. "Yoksa ağızlarıyla mı yapsınlar?"

"Vruum, vruum," dedi Henrietta. "Yok, hayır, bu araba."

"İki şekilde de deneyelim," dedim Abraham'a.

Skeci baştan sonra tekrar gözden geçirdik, uçak kısmına ikinci kez geldiğimizde anladım. *Kıskanmıştım*. Henrietta ünlü, ben değilim diye ya da benden nesnel olarak daha güzel diye değil. Kıskanmıştım çünkü Noah ile böyle saçma sapan boğuşabiliyor, el ele tutuşabiliyordu. Fiziksel temasla yakınlığı kıskanmıştım.

Sonra Gene'i ve aletinin fotoğrafım düşündüm. Tam da bu tür uygunsuz özelemlerimi gidermek için onunla seans yapmam gerekiyordu beshelli.

Bob, kameramanlar ve kontrol odası Noah'yla Henrietta'yı yerde hangi kameranın çekeceğine karar verince prova bitti. Herkese teşekkür ettim.

"Hey, Sally," diye seslendi Noah; Elliot'ın da kendisine katıldığı sahneden el salladı. "Vahşi yaşam cephesinden son dakika haberleri. Nigel'in panter yerine yılan önerdiği ortaya çıktı."

Elliot'a baktım. "Britney Spears'ın bir zamanlar Video Müzik Ödülleri'nde yaptığı gibi mi?"

"Biliyorum, bir Indigo Girls ya da Diana Ross değil," dedi Noah, "ama sence de Britney'ye saygı duruşu hayli havalı olmaz mıydı?"

Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. Noah, kadınlardan hoşlanmamayı ya da onlarla alay etmeyi marifet görmeyen, aynı zamanda varlığımızı görmezden gelmeyen ve bizi esasen şehvet nesnesi olarak kabul etmeyen nadir erkeklerden miydi? Bizimle arası tuhaf, barışsever biçimde iyi miydi?

"Bir yandan evet," dedim. "Öte yandan, yılan panterden bile korkunç."

Noah, "Hayvan hakları savunucuları yılanlar hakkında ne düşünüyor?" dedi.

"Kimin umurunda?" dedi Elliot.

"Bence insanlar sürüngenlere karşı memelilerden daha az korkumacı," dedim.

Noah, "Ben yine de kimseyi gücendirmemeyi tercih ederim," dedi.

Aynı anda ben, "Kimse gücenmeseydi GK, GK olmazdı," derken Elliot, "Sana kolay gelsin," dedi.

Bob programla ilgili bir soruyla Elliot'a yaklaşıırken Noah bana, "Sana bildirmem gereken başka bir şey var. Komedinin geleceği buna bağlı. Hazır mısın?" dedi.

"Umarım."

"Bu da Koreograf için. Deri şortumla yeleğimi göstermek için kıyafetlerimi parçalarken makyaj departmanından biri döv-melerimin kapatıcıyla kapatılmasını isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim çünkü kendimi oynuyorum, öyle değil mi? Ama sonra bunu fazlaca düşünmeye başladım ve dedim ki, 2000 yılında, henüz hiç dövmemin olmadığı halimi oynuyorum. Yani cevap evet mi hayır mı?" Daha ben cevap vermeden, "İvir zıvır olduğunu biliyorum ama varlığından bile haberdar olmadığım bir komedi kuralını çiğnemekten korkuyorum," dedi.

"Eğer bir kural varsa ben de bilmiyorum," dedim. "Ama ne tür dövmelerden bahsediyoruz? Göğsünde devasa bir ejderha falkan mı var yoksa?"

Gülümsedi. "Henüz değil, gerçi gece daha yeni başlıyor. Hayır, üç tane var, hepsi de alelade şeyler."

Ah, evet, diye düşündüm. "*Noah Brewster ile Özel Anlar*"da okuduğum *Kelt sembolü*. Yüksek sesle, "Neredeler?" dedim. Bob'la Elliot hâlâ yakınımızdayken birbirimizden bir metre kadar uzakta duruyorduk, "Göstermek ister misin?" derken muhtemelen sesim düşündüğümünden daha az rahattı.

"Başlangıç olarak bu." Noah sol kolunu uzatıp tişörtünün uzun kolunu yukarı sıyırınca ön kolunun iç kısmında nota çiz-gisi üzerinde müzik notalarının resmini gördüm. "Hiç de bayağı değil, değil mi?" dedi.

"Şarkılarından birinin mi?"

Başını salladı. "'Karakuş.' Benim için bir tür mihenk taşı şarkısı."

“Kimsenin ‘Karakuş’ için puan kıracağını sanmıyorum. Bahse girerim kamera karşısında pek göze batmaz.” Dövme birkaç santim büyüklüğündeydi ama kolunun önüyle ilgili asıl göze çarpan mükemmel olmasıydı. Hem derisi hem de kolunun diğer tarafında zar zor görünen kıllar altın rengiydi ve kolu kaslıydı ama aşırı, steroid tarzı kaslı değildi. Hayattaki nasibimin asla böyle bir kola dokunamamak olduğunu kabul edebilirdim ama ona bu kadar yakın olmak işkence gibiydi.

“Bir de bu var,” deyip dönerek kot pantolonunu sağ taraftan, ayak bileğinden yukarı sıyırdı. Baldırının arkasında bir karga vardı, müzik notalarından çok daha büyük ve kütleseldi.

“Daha çok göze batıyor,” dedim. “Ama muhtemelen kamera dışı.”

“Sonuncusu kürekkemiğimin üzerinde.” Tekrar bana baktı. “Sana göstermemde bir sakınca var mı? Kıyafetlerimi çıkarmak için bahaneli sebepler uyduran bir adam olmak istemiyorum. Sadece bu konuda ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyorum.”

Yine rahatlamış gibi yaparak, “Program sırasında kıyafet değişiklikleri o kadar aceleye getiriliyor ki her şey gözler önünde oluyor. Yani her oyuncuyu her soyunma anında yalnız ben değil, seyirciler de görüyor,” dedim.

“O halde,” dedi, kollarını kavuşturup tişörtünü başının üzerine değil, omuzlarına gelecek şekilde arkaya sıyırdı. Gerçekten de iç içe geçmiş siyah çizgi ve dairelerden oluşan bir Kelt düğümü vardı ve bu dövme hepsinden büyüktü. İş arkadaşlarım bu manzaranın farkında mıydı? Etrafıma bakıp büyüğü bozmaya cüret edemedim. Bu noktada aramızda bir adımdan bile az mesafe vardı, Noah’nın sırtındaki deri de acı verici, muhteşem şekilde altın rengindeydi. Ayrıca o anın içinde tuhaf bir şekilde evcil bir şey vardı. Sanki sevgiliymişiz, paylaştığımız dairenin

banyosunda durmuşuz, kene ısırığı olup olmadığını merak ettiği için sırtındaki kırmızı ize bakmamı istemişti. Ayrıca ilk kez bunun *bahaneli* olup olmadığını merak ettim. Yelek giyecekse muhtemelen sırtını kapatırdı.

Yine de hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat gibi görüldüğü için hâlâ arkasında dururken uzanıp parmak ucumla dövmeye dokundum. “Bunu mu kastediyorsun?” dedim.

Ya neyi kastedecekti?

“Evet,” dedi.

Başka birinin üstüne atılmayı, birinin giysilerini parçalamayı hiç bu kadar istememiştim. O da bu suça ortak değil miydi? Çıplaklığa giden yolun yaklaşık yüzde on üçünü o almamış mıydı? Yoksa hayal dünyasında mı yaşıyordum? O da oyuncular gibi vücudunun teşhir edilip ellenmesine alışkın mıydı? Parmak ucum hâlâ dövmesine dokunuyordu. Yutkundum, diğer parmaklarımı büküp kalanları da onun mükemmel tenine değdirdim. Sakince, “Ben olsaydım bunun için de endişelenmezdim,” dedim. Elimi çekerken ekledim: “Yine de *bahaneli sebep* ifadesini sevdim. Kullanmaya başlamam gerekebilir.”

Gömleğini aşağı indirdi, yüz yüze gelecek şekilde arkasını döndü. “Keyfine bak. Babam avukat, bunu ondan öğrendim. Umarım dövmelerimin basitliği yüzünden bana tüm saygını yitirmemiştir. Birkaç yıl arayla, uzun zaman önce yaptırdım.”

“Sanırım seni rahatlatacak bir şey biliyorum.” Üzerimde fermuarı açık bir polar ceket vardı, omzumu silkip tişörtümün sağ kolunu kaldırıp kolumu dirseğim dışarıda olacak şekilde ona doğru açtım.

Pazıma bakarak, “Bu... fare mi?” dedi.

“Dördüncü sınıftayken sınıfımda Barnaby adında bir hamster vardı. Onu o kadar seviyordum ki anneme dövmesini yap-

banyosunda durmuşuz, kene ısırığı olup olmadığını merak ettiği için sırtındaki kırmızı ize bakmamı istemişti. Ayrıca ilk kez bunun *bahaneli* olup olmadığını merak ettim. Yelek giyecekse muhtemelen sırtını kapatırdı.

Yine de hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat gibi görüldüğü için hâlâ arkasında dururken uzanıp parmak ucumla dövmeyle dokundum. “Bunu mu kastediyorsun?” dedim.

Ya neyi kastedecekti?

“Evet,” dedi.

Başka birinin üstüne atılmayı, birinin giysilerini parçalamayı hiç bu kadar istememiştim. O da bu suça ortak değil miydi? Çıplaklığa giden yolun yaklaşık yüzde on üçünü o almamış mıydı? Yoksa hayal dünyasında mı yaşıyordum? O da oyuncular gibi vücudunun teşhir edilip ellenmesine alışkın mıydı? Parmak ucum hâlâ dövmesine dokunuyordu. Yutkundum, diğer parmaklarımı büküp kalanları da onun mükemmel tenine değdirdim. Sakince, “Ben olsaydım bunun için de endişelenmezdim,” dedim. Elimi çekerken ekledim: “Yine de *bahaneli sebep* ifadesini sevdim. Kullanmaya başlamam gerekebilir.”

Gömleğini aşağı indirdi, yüz yüze gelecek şekilde arkasını döndü. “Keyfine bak. Babam avukat, bunu ondan öğrendim. Umarım dövmelerimin basitliği yüzünden bana tüm saygını yitirmemişsindir. Birkaç yıl arayla, uzun zaman önce yaptırdım.”

“Sanırım seni rahatlatacak bir şey biliyorum.” Üzerimde fermuarı açık bir polar ceket vardı, omzumu silkip tişörtümün sağ kolunu kaldırıp kolumu dirseğim dışarıda olacak şekilde ona doğru açtım.

Pazıma bakarak, “Bu... fare mi?” dedi.

“Dördüncü sınıftayken sınıfımda Barnaby adında bir hanster vardı. Onu o kadar seviyordum ki anneme dövmesini yap-

tırmak istediğimi söylemiştim. Yirmi birime kadar bekleyeceğime söz veririm, hâlâ istiyorsam, birlikte yaptırabileceğimizi söyledi. Açıkçası yirmi birime geldiğimde hâlâ hamster dövmesi istememin tek nedeni, annemi pazarlığın sonuna dek götürmekti.”

Tıpkı benim gibi o da parmaklarını uzattı, -onlar da mükemmel, uzun, ince ve düzdü- tenime değdiklerinde bu anın içinde sonsuza dek yaşama şansım olsa yaşayabileceğimi düşündüm. Ama parmaklarını çabucak çekti. “Sanırım bu yüzden *Anne* diyor,” dedi.

“Onunki de *Sally* diyordu ama işin ilginç bunu planlamıştık. Birbirimizi şaşırtmak için ayrı ayrı, farklı odalarda yaptık. Ve yaptığımız şeyi fark ettiğimizde...” derken durakladım. On beş yıl önce, Kansas City şehir merkezinde bir yerde olmuştu bu. Sonrasında öğle yemeği için enchiladas yemiştik. Annem gösterişçi ya da yapmacık biri olmadığı için onun ne kadar zeki, komik ve cömertçe şefkatli olduğunu fark etmem ta üniversiteye dek, uzun zaman almıştı. Ne zaman yaptığım utanç verici şeyleri anlatsam, “Ah, bunu yaptığımı düşünebiliyorum,” ya da “Bence hemen hemen herkes böyle hissediyordur,” derdi.

Noah’ya şöyle dedim: “Onun hamster’ına *Sally* dedirttiğini, benimse *Anne* dedirttiğini fark ettiğimizde ben gülmeye başladım, o ise ağlamaya. Öyle sürekli ağlayan annelerden de değildi. Şimdi anlıyorum ama neden ağladığını.”

Noah’nın ifadesi ciddileşerek “Annen, o?..” dedi.

Neyi sorduğunu biliyordum. “2015’te vefat etti.”

“Başın sağ olsun.”

“Teşekkür ederim.” Polar ceketimi omuzlarımın üstüne geri çektim. “Dövmelerini ne zaman yaptırmış olursan ol kapatman gerektiğini düşünmüyorum. İnsanlar skeçlerdeki tarihleri bire-

bir teyit etmiyor öyle. Yeterince şey olacak zaten, bazı şeyleri basit tutmak iyidir.”

CUMA, 16.39

Görünüşe göre araba, Batı 50. Cadde'deki 66 numaralı binanın ana girişinin önüne park edilmişti. Başka bir deyişle, izinli park yerinde değildi. Yani Annabel'in reklamcılarının, arabanın hemen çekilmesini önlemek için ne gibi dolaplar çevirdiğini ancak Tanrı bilirdi. Kaputun üstünde oturan Annabel, Danny'yi on yedinci kattan aşağı çağırdıktan sonra sayıları bir düzineden fazla olan paparazziler kameralarıyla çekim yapıp arabanın fiyatı ve düğün tarihiyle ilgili bağırarak sorular sorarken Annabel onu tutkuyla öpmek için aşağı atladı. Arabanın kendisi gümüş rengi bir Mercedes-AMG G 65'ti, benim için hiçbir şey ifade etmeyen harf ve rakamlardan oluşan bir koleksiyon olsa da Henrietta internette yazana göre 220.000 dolar ettiğini belirtmişti. Annabel'in ya da halkın bilip bilmediğinden emin olmasam da Danny'nin ehliyetinin olmadığını biliyordum.

Çenesi Düşük'ün provasında olduğum ve Noah'nın yanında normal davranmaya çalıştığım için bu gösterinin hiçbir kısmına ilk elden tanık olmamıştım. Ama Danny ile ofisimizde karşılaştığımızda Annabel'in Instagram hesabındaki, ön planda dudakları kenetlenmiş Annabel'le Danny'nin, arka planda ise arabanın yer aldığı fotoğrafları bana gösteren o oldu. Bu fotoğrafları paparazzi değil, Annabel'in neredeyse tüm halka açık etkinliklerinde bulunan maaşlı fotoğrafçısı çekmişti. İlk fotoğrafın karşısında *bebeğimi kalpliyorum* cümlesi vardı, Danny'nin yorumlarda verdiği cevap ise *seni seviyorum ay kızım* idi.

“İşin garibi dün Annabel’le ayrıldığınızı duydum,” dedim. Danny ile kanepede yan yana oturuyorduk, az önce geçirdiğini inkâr etse de hava yarı sindirilmiş salamli sandviç kokusuyla kaplıydı.

“Hayır, gerçekten ayrıldık.” Ses tonu soğukkanlıydı. “Ama sadece yarım saatliğine.”

“Diğer zamanlarda da ayrıldınız mı?”

“Çok defa.”

“Stresli miydi?”

“İstemezdim tabii.”

“Ayrılıkları başlatan hep Annabel mi?”

“Evet ama tekrar bir araya gelmek için iletişime geçen de o. Kıskanıyor, ki bu delice çünkü ondan iyisini bulabilecek değilim. Bir keresinde saçlarını yana yatırdığında Bethany Brick’e benzediğini söyleyince çıldırdı.”

“Bethany Brick de kim?”

“O da bunu sordu. Bana porno izlemediğini söylemeden porno izlemediğini söyle.”

“Anlatımsal olarak tatmin edici bulmuyorum bunu,” dedim.

“Tamam, bence asıl noktayı kaçıırıyorsun. Neyse, başka bir keresinde aslında pek kıskanmadığımı söyleyince sanki kıskanmamamı kıskanmış gibiydi. Demek istediğim, onun beni aştığının gayet farkındayım. En çılgın hayallerimi çoktan aştım.” İkimiz de sustuk, “Tüm bunlar kulağa aptalca geliyor olmalı,” dedi.

“Hayır, hayır,” dedim hemen. “Danny Horst Kuralı’nın skandinde heteroseksüelliğin çifte standardına kızıyorum. Annabel’le ilişkinize özel bir yorum değil.”

“Ama Belly ile iniş çıkışlarımızın tamamı sana gerçekten çokcukça geliyordur muhtemelen.”

“Sana daha önce yirmilerimin başında evlendiğimi söylemiş miydim?”

“Cidden mi? Ha siktir, Fıkırdak!”

“O zamanlar düşünmemiştim ama hem evliliğimiz hem de boşanmamız ruhsuz oldu. Eski kocamla ben, seninle Annabel’in tam tersiydik. Çok sakın ve ölçülüydük. Bak bu bizi nereye getirdi; neredeyse on yıldır konuşmuyoruz. O zamandan beri de pek yol katetmedim. Çiftleri bir arada tutup ayıran şeylerin ne olduğu hakkında en ufak fikrim yok. O yüzden ben kimim ki yargılayayım?”

“Geçmişinde başka hangi sırlar var hiç bahsetmediğin? Reno’da sırf ölümünü izlemek için adam mı vurdun?”

“Bence kendi içgüdülerine güvenmelisin,” dedim.

“Sağdıçım olup olmayacağını sormak istiyordum. Vajinalı sağdıç.”

“Ne, Annabel’in nedimelerinin sayısını eşitlemek için mi?”

“Kısmen. Ayrıca seni gerçekten orada isterim.”

Başımı ona çevirip gülümsedim. “O zaman olur tabii. Şeref duyarım.”

Yine sessizleştik ve hoş bir sessizlikti. Ardından, “Poughkeepsie’ye gitmem gerekiyor ama hatırlayamadım; arabam var mı?” dedim.

Danny güldü. “Siktir git, Fıkırdak,” dedi içtenlikle.

CUMA, 17.07

“Tam olarak dediğini yaptım,” dedi Viv. “*Resmen senin hastan değilim, adın VIP listesinde olacak, yarın görüşürüz*, diye e-posta gönderdim.” O, Rahibe Colleen kostümü için provaya gitmeden önce soyunma odasındaydık.

“Cevap geldi mi?” diye sordum.

“Bu kadar geç saate kadar ayakta kaldığı için cumartesi öğleden sonra biraz kestirmesi gerektiğine dair şaka yaptı ki...” Üst dudağını kıvrıp burun deliklerini şişirdi. “İnternet sitesindeki fotoğrafında orta yaşlı ve ahmak göründüğünü ama yüz yüze çok seksi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Belki de orta yaşlı ve ahmak *olduğu* için orta yaşlı ve ahmak görünüyordur. Zil takarak geleceğini söyledi de.”

“Aslında çok tatlı bence,” dedim. “Aç kalbini.”

Viv gözlerini devirdi. “Dedi resmen bedensiz bir penisle çıkan kadın.”

CUMA, 20.07

“Sally, uyan,” dedi bir kadın sesi. “Beni duyabiliyor musun? Uyan çünkü harika bir dedikodum var!” Skeçlerimin setlerinin depodan stüdyoya gelmesini beklerken ofisimde kestirmiştim. Gözlerimi açtığımda Henrietta yanımda diz çökmüştü. Hakiki bir sevinçle, “Noah Brewster peruk takıyor!” dedi.

Sırtüstü yatıyordum, dirseklerimin üstünde doğruldum. “Dur, ne?”

“Güzel sarı bukleleri sahte! Kalitesinin etkileyici olduğunu söylemem gerek. Sence ünlü olduğundan beri mi peruk takıyor, yoksa yaşlandıkça saçları seyreilmeye mi başladı?”

Doğrudum, pencere kenarındaki su şişeme uzanıp bir yudum aldım, “Nereden anladın?” dedim.

“Terrance, Peynirci için saçımı tasarlarken Gloria bu gizli sohbet için onu yanına çekti ama parçaları bir araya getirdim. Noah bu konuda Gloria’ya bir şey söylememiş gibi görünüyor, bu bir sorun çünkü en az iki skeçte peruk takması gerekiyor.”

Yani önce peruk, sonra peruk bonesi, sonra ikinci peruğu takacak.” Ellerini şaklattı. “Peruklu sandviç olacak!”

“Gerçek saç nasıl acaba?”

Henrietta topuklarının üzerine oturup omzunu silkti. “Sanırım seyrek.”

Bu bilginin Noah’ya karşı korumacı hissetmeme neden olması garip miydi? Bu durum onu gülünç kılmaktan ziyade anlaşılabilir düzeyde mağrur ve güvensiz gösteriyordu. “Ben olsaydım kimseye bahsetmezdim bundan,” dedim. “Dikkat dağıtıcı olabilir.”

“Gerçekten mi?” Ardından söylediği şey, Noah’ya pisliğin teki olmadığını, sonra da olduğumu söylediğimi hatırlattı. “Çünkü senin bundan zevk alacağından emindim.”

CUMARTESİ, 13.55

İlk başta Annabel’in sadece geciktiğini düşündüm. Bu prova, GK’deki herkesin, makyaj ya da bazı nihai kostümlerle özel efektler olmasa da bu haftaki programı tutarlı bir bütün olarak ilk kez deneyimleyecekleri, kostümlüden önceki son provaydı. Kostümlü prova 20.00’de seyirci önünde gerçekleşecek, daha sonra 23.30’daki canlı program için seyirci değişecekti.

Ana Üs’te Oliver’ın Comey’yi canlandığı soğuk açılış başladığında değişiklikleri kontrol ettiğim ipucu kartları odasından aceleyle Peynirci’nin dördüncü sırada olduğu 1. Sahne’ye gittim. Koridorda polis memuru kostümlü Danny’nin yanından geçerken, “Hey, Annabel soyunma odanda mı?” diye sordum.

“Ekibi buraya geldiğinde Autumn’la iletişime geçecekti.”

Stüdyoya girince etrafıma bakındım ama Autumn’u göremedim. Muhtemelen Noah ile Ana Üs’ün arkasındaki dar

alandan Noah'nın monoloğuna başlamasını bekliyorlardı. Ona mesaj yazmaya başladım, numarasının bende olmadığını fark edince e-postayı açtım. Konu satırına Autumn'un adresiyle şu cümleyi yazdım; *3. Sahne'de 5 kişilik yer için Annabel'e ihtiyacım var*, ardından Gönder'e bastım. Sonra bir yapım asistanından Annabel'in nerede olduğunu öğrenmesini istedim, o da hızlı adımlarla uzaklaştı. Soğuk açılış, kostümlü provada ve canlı yayında adı Rusty olan spikerin açılış jeneriğini okuması üzerine saksafon ağırlıklı jenerik şarkısını çalan müzik grubuna geçti. Ancak Rusty, kostümlü provaya dek ortalıkta yoktu, dolayısıyla "Ve sunucunuz, Noah Brewster. Baylar, bayanlar; Noah Brewster!" diye haykıran yardımcı yönetmen Penelope oldu. Noah smokiniyle kapıdan sahneye çıkıp müzik grubunun giriş kreşendosu eşliğinde yumruklarını havada salladı. Bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemeye çalıştım. Sonra *Dur, gerçekten de peruk mu?* diye düşündüm.

O, "Bu gece *GK*'de sunuculuk yapacağım için çok heyecanlıyım," diyerek monoloğuna başlarken saç çizgisini, yüzünü çevreleyen sarı katları, kulaklarının arkasına sıkıştırılmış tutamları inceledim. Gerçekten, nereden anlayacaktım. Henrietta yanlış anlamış olabilir mi diye düşündüm ama pek olası gelmedi. Sonra Elliot sahneye çıkınca, *Elliot mı? Nasıl yani?* diye düşündüm. Elliot da benim gibi yıllardır kamera karşısına geçmemişti; özünde o da oyuncudan ziyade yazardı. Ama monoloğun ana fikri, *GK*'nin başyazarının Noah'nın orada sunucu olarak değil, konuk müzisyen olarak bulunduğunu düşünmesi, Noah'nın her ikisi birden olduğunu açıklamaya çalışmasıydı. Elliot'ın rolünü neden Nigel'in doldurmadığından emin olamadım. Yoksa Noah ile Elliot geçen hafta bariz bir şekilde kutlanması gereken bir dostluk mu geliştirmişlerdi?

Noah'nın monoloğundan sonra stüdyoda asılı birçok monitörde beyaz kadınların tariflerinin dijital kısa filminin kaba bir kesiti yayınlandı. Ardından 1. Sahne'deki Peynirci skecinin zamanı geldi. Onu 3. Sahne'deki Danny Horst Kuralı skeci takip edecekti.

Peynirci başladığında setin hemen dışında durdum. Senaryomu sol kolumun önünde açık tutup sağ elimle bir kalem kavramıştım. Sol elimle hızlıca e-postamı kontrol edip Autumn'un yanıt verip vermediğine baktım; vermemişti.

Bu prova, duraklama ve tekrarlar açısından -bazı skeçler arka arkaya iki kez oynanıyordu- kostümlü provadan daha rahattı. Halen kendi görüşüme göre değişiklik yapabiliyordum. Kostümlü provada her yazar kendi skecini Nigel *ile* balkon koltuklarının altındaki, onun için hazırlanmış küçük alanda izliyordu. Nigel'in yönetmen koltuğunda oturup roze içtiği, gözlerini monitördeki yayına dikip böylece skeçleri evlerindeki izleyicilerin gördüğü gibi gördüğü bir tür mağaraydı burası. Nigel'la izleyenler arasında bir ya da iki asistanı, birkaç kıdemli yapımcı, Autumn, bazen de Nigel'in en yakın ünlü arkadaşlarından biri olurdu. (Daha az yakın ünlü arkadaşları stüdyodaki ofisinde canlı programı izlemeye davet edilirdi.) Yani Nigel'in yazara geribildirim vermesine kulak misafiri olan kişilerdi bunlar. Bir keresinde dünyanın en ünlü gruplarından birinin yetmişlik rockçısı, Nigel'in bana soğukkanlı bir biçimde, "Viv, Henrietta'ya mantar enfeksiyonunu bir diş sarımsakla tedavi etmesini söylerken Viv'in vajinasına yerleştirmesini kastettiğini anlıyorum ancak mevcut dil muğlak," dediğini duymuştum. Masamdaki tuvalet çantamda bulundurduğum deodorantı kostümlü provadan önce muhakkak sürerdim çünkü hiçbir zaman Nigel ile kendi skeçlerimden birini izlerken terlediğimi kadar terlemezdim.

Noah bir önceki provada olduğu gibi Peynirci'nin provasında da kendini role bıraktı. Arkasındaki yeşil ekran monitörlerdeki görüntünün dükkânda şenlikle koşturan fareleri göstermesini sağladı. Ama Henrietta'yla düeti mükemmel ilerlerken bile dönüp Annabel için stüdyoyu gözlemeye devam ettim.

Skeç bitince birkaç metre öteden izleyen Bob O'Leary, "Herhangi bir notun var mı yoksa devam edelim mi?" diye sordu.

Oyunculara bakıp, "Wes'le Viv, Bailey'ye daha yakın durabilir misiniz? Birbirinizden çok uzaksınız. Onun dışında kostümlü provada ve yayında aynen böyle yapın," dedim. Tekrar Bob'a baktım. "Ama Annabel Lily'nin bir sonraki skeçte yer alması gerekiyor, henüz burada olup olmadığından bile emin değilim."

Bob kulaklığına, "Annabel Lily'nin stüdyoda olup olmadığını söyleyebilecek var mı? 3. Sahne'de gerçekleşecek Danny Horst Kuralı için Annabel Lily'yi arıyorum," dedi. Sesi bildiğim kadarıyla soyunma odalarındakiler dahil stüdyonun her yerindeki hoparlörlerden duyulabiliyordu.

Noah, performanslar sırsasında sunucuya daima eşlik eden Peggy adındaki kostüm departmanı üyesince kelimenin tam anlamıyla elinden tutulup götürülüyordu. Yumruk tokuşturmak için sözsüz biçimde boştaki sağ elini uzattı. Benimkini onunki-ne uzattım ben de. Onun için ne kadar heyecanlandığımı göz önünde bulundurursak, temas anında kıvılcımların uçuşmasını bekleyebilirdim. Öyle olmadı. Sonra Peggy onu nereye götürüyorsa oraya doğru yola çıktı.

Bob'la 3. Sahne'ye doğru yürürken duyamasam da kulaklığından yanıt geldiğini anlayabiliyordum. Bana dönüp, "Annabel burada değil. Yerine Lynette veya Bianca geçse nasıl olur?" dedi.

Ne kaypak, diye düşündüm. “Bianca olsun,” dedim. Bianca yirmilerinin başında, yani Annabel’in yaşlarında ya da daha genç bir oyuncuydu; buradaki ilk yılıydı.

Bob kulaklığına, “Sally, Bianca diyor. Nerede olduğunu biliyor musun?” dedi. Bir süre duraklayıp “Harika, gönder onu,” dedi.

Sonra Danny Horst Kuralı başladı. Gregor’la Viv restorandaki randevularında gülümseyip kahkaha atıyorlar, Josh polis üniformasıyla onları tutuklamaya geliyordu. Annabel’in yokluğuyla meşguliyetim, bilhassa Danny girdiğinde, skecin nasıl gittiğini değerlendirmemi zorlaştırdı. Bianca, yaklaşık otuz saniye sonra Crocs, kot pantolon ve siyah üstle sahneye çıkıp Susan B. Anthony olduğunu açıkladı. İpucu kartlarını o kadar düzgün okudu ki dışarıdan bakan birinin bu role geçeceğini kendisine son beş dakika içinde bildirildiğini anlayacağından şüpheliydim. Skeç bitince, “Annabel’in yerine geçtiğin için çok teşekkürler Bianca,” dedim. Danny ile bir an için göz göze geldik. “Genel anlamda çok iyiydi,” diye devam ettim, “Gerçi Josh, biraz geç kalıyorsun. Viv’le Gregor’ın repliklerini bitirmesini bekleme. Hemen araya girip onları böl.”

“Anladım,” dedi Josh.

Bob, “Tekrar izlemek ister misin?” diye sordu bana.

Bana mı öyle geliyordu yoksa Danny garip bir enerji mi yayıyordu? “İyiiz bence,” dedim.

Herkes dağılırken Bianca bana yaklaştı. “Sana şunu söylemek istiyorum,” dedi, “Bu skeç gerçekten önemli bir duruş. Komik ama aynı zamanda, ‘Ne oluyor lan?’ dedirtiyor. Çünkü kural burada gerçek bir şey. Bunu dile getirdiğin için mutluyum, şimdi ben de bunun parçası olduğum için mutluyum.”

“Ah...” deyip duraksadım. “Teşekkür ederim. Ama kusura bakma, plan hâlâ Annabel’in kostümlü provayla canlı yayın için skeçte olması. Sanırım biraz gecikti.”

Bianca'nın yüzü düşer düşmez toparlandı. "Evet, tabii," dedi. "Yok, gayet mantıklı."

"Yerini doldurduğun için gerçekten müteşekkirim. Yakında seninle başka bir şey üzerinde çalışmayı çok isterim..."

"Evet, evet," dedi Bianca hızla. "Evet, aynen." Tüydü.

Bir sonraki skeç başlarken -Ana Üs'te; Viv'in rahibe, Hakeem'in rahip olduğu skeçti- tekrar e-postamı kontrol ettim, Autumn'un cevap yazdığını gördüm. E-postasında şöyle yazıyordu:

Annabel burada değil.

Kahretsin, diye düşündüm. Tuvaletе doğru yürüdüm. Bir sonraki skecim, Çenesi Düşük, on birinci sıradaydı. İşerken ve ellerimi yıkarken Bianca'yla yaşadığım yanlış anlamamanın garabetinin üstüme yapıştığını hissettim. Hiç oyuncu olmamıştım ama bir zamanlar benim de *GK*'deki ilk yılımdı. Mola verip vermeyeceğimin benim yaptığım bir şeyle değil de diğer, daha kıdemli insanların izin vermesiyle belirleniyormuş gibi geldiğini hatırladım.

Yeniden stüdyoya girdiğimde Noah ilk şarkısını icra ediyordu. Bana serenat yaptığı ya da yapmadığı şarkıydı bu. Artık ışıklandırma yüzünden düzenli sıralar halinde dizilmiş sandalyelerin ilk birkaç sırasının ötesini göremediğini biliyordum. Kollarımı kavuşturup yer minderlerinin arkasında dikildim. Şarkı söyleyişini dinleyip gitar çalışını izlerken *GK*'de sadece benim yapamadığım şeyleri nasıl yapacağını bilen değil, aynı zamanda o şeyleri kolay gösterecek kadar iyi yapan insanlara sık sık duyduğum saygıyı duydum.

Noah'nın ilk şarkısından sonra Danny'nin ceketi ve kravatıyla donyağı gibi durduğu Haber Masası için olduğum yerde kaldım. Masanın arkasındaki yerine oturmak için sete yürürken takım elbise pantolonu yerine vücudunun alt kısmına giydiği

soluk pembe eşofman altı seçiliyordu. Annabel'in mazeretinin ne olduğunu merak ettim. Belki aromaterapi masajı uzamıştı, belki de plazma tedavisi yaptırıyordu. Danny, beklendiği üzere, repliklerini söylerken belli belirsiz gülümsedi.

Ardından Noah'nın gömleğini ve pantolonunu yırtarak siyah deri şortuyla göbeğini açıkta bırakan deri yeleğini ortaya çıkar-masıyla sona eren eğlenceli ve şapşal Koreograf skeci geldi. Yani gerçekten ortaya çıkan şey karın kaslarıyla sıkı kolları ve bacak-larıydı; ön kolundaki dövme zar zor fark ediliyordu. Sanki altın rengi vücudunun görüntüsü yeterince tahrik edici değilmiş gibi, sahne görevlisi kamera açısının değiştiği sırada Noah'nın boynu-na ve omuzlarına uzun, yeşil bir yılan yerleştirdi. Yılanın kauçuk olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Noah, iki ucundan kavrayıp kalçalarını öyle yapmacık bir şehvetle oynattı ki bek-lediğim kadar gülünç bulmamıştım. Belki de gülünç olmaktan korkmadığı için bu kadar çekiciydi.

Sıra Çenesi Düşük'e geldi. Noah ile Henrietta'nın aptallıkları uçak bölümünde doruğa ulaşırken şen şakrak olsalar da skecin yeterince iyi olmadığına dair derin ve huzursuz edici bir farkında-lık hissettim. Çenesi Düşük'ün önceki tekrarlamalarının bir tür-lü beceremediği bir noktaya değinmiyordu. Kostümlü provayla canlı yayına bu kadar yakinken çılgınca gözden geçirmeye başla-yamayacağımı da biliyordum. Bazı yazarlar ellerinden geldiğince değişiklik yapmaya devam ederlerdi ancak ben kalitede olası ka-zanımların, oyuncuların senaryoya aşinalığı ve rahatlığı pahasına gerçekleştiği bir noktaya gelindiğine inanırdım.

Çenesi Düşük'ün ardından Slogan'ın korkunç skeci geldi. Bu sırada Slogan'ın aynı anda hem tek tekerli bisiklete binip *hem* jonglör-lük yapabildiğini fark etmek gibi tatsız bir deneyim yaşa-dım ve kendime engel olamayıp etkilendim. Ardından Noah'nın

ikinci müzikal gösterisi, “Gelen Kutusu Sıfır” adlı şarkı; bana yazın bakımından olması gereken yerin yaklaşık yüzde yetmiş beşi gibi gelen Banyo Dolabı skeci; sonra da Üç Tenor.

Noah, yeniden Ana Üste belirip “Her açıdan kusursuz geçen bu provaya geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi. Yardımcı yönetmen Penelope’nin hoparlörlerden, “Ve işte prova sona erdi, millet,” dediğini duydum.

Bob, Nigel, Autumn, Penelope ve Elliot, Ana Üs’ün önünde yerde toplandılar. Noah sahneden atlayıp onlarla konuşmaya başladı. Gizlice Autumn’a arkadan yaklaştırmaya çalışarak dirseğine dokundum. Dönünce, “Annabel kostümlü provayla canlı yayın için geliyor, değil mi?” diye mırıldandım.

Autumn kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Sohbetteki diğer kişilerin hepsi sessizleşmiş, bana bakıyorlardı.

“Sadece Annabel Lily’ye neler olduğunu anlamaya çalışıyorum,” dedim.

“Annabel bugün gelmeyecek,” dedi Autumn. “Nokta.”

“Nedenmiş?” diye sordum.

“Çünkü işi çıkmış.”

“Ona ulaşabilirim,” dedi Noah.

“Danny de ulaşabilir,” dedim. Tam o sırada Bob, “Noah, şu andan itibaren canlı yayına kadar ellerin epey dolu olacak,” dedi.

“Büyütülecek bir şey değil,” dedi Noah. “Onu tantıyor gibiyim.”

Autumn bana hitap ederken kullandığından çok daha sıcak bir ses tonuyla, “Bu teklifin çok nazıkçe ama bil bakalım ne oldu? Yılanınla tanışma vakti geldi,” dedi. Diğerlerine bakıp “Terbiyecisi, Noah ile yılanın birbirlerine alışmaları için bire bir zaman geçirmelerini öneriyor,” dedi.

Gözlerim Noah’nın kilerle buluşunca, “Dur, gerçeğini mi kullanacaksın yani?” dedim.

Sırttı. “Zehirsiz olduğuna dair güvence aldım.”

Elliot, Noah’nın sırtını sıvazlayıp “Harika olacak, dostum,” dedi.

Bob, “Son otuz yedi yılda, sadece ne kaybettik, Nigel? Üç sunucu mu? Dört mü?” dedi.

Nigel kuru bir sesle, “Daha fazla değil,” dedi. Sonra bana bakıp “Bu gece senin için güçlü bir program olacak, Sally,” dedi.

CUMARTESİ, 18.01

Telefonum Henrietta’dan bir mesajla titreştiğinde ipucu kartı odasına dönmüştüm: *Aman Tanrım Annabel’le Danny gerçekten ayrılmış mı?!?! Danny iyi mi?*

Yüksek sesle, “Kahretsin,” deyip en yakınımıdaki ipucu kartı görevlisine döndüm. “Hemen dönerim.”

Aceleyle Danny’nin soyunma odasına gittim, kapıyı birkaç kez tıklattım. Cevap gelmedi ama kapının tokmağını çevirince Danny’nin kahverengi kadife ikili koltuğunda yüzükoyun yatmış olduğunu gördüm. Oda yaklaşık beş metrekareydi. Aynalı duvarın altında formika tezgâhı olan penceresiz bir kutuydu ve Danny mekânı kişiselleştirmek için ikili koltuğunu yerleştirmek dışında pek bir şey yapmamıştı. Bacakları koltuktan sarkıyordu, üzerinde hâlâ Haber Masası’ndan kalma blazer ceketı vardı.

“Danny, benim,” dedim.

Başını çevirdiğinde yüzü kıpkırmızı, gözyaşları içindeydi. “Sanırım duydun,” dedi.

Koltuğunun kenarına tüneyince -koltuğun o kadar büyük kısmını kaplıyordu ki sağ uyluğum sol kalçasına dayanmıştı- kokusunu alabildim. İğrenç değil ama ayırt edilebilir ve insani bir kokuydu; fark etmesi ailevi bir hissiyat uyandırıyor.

“Gerçekten çok üzüldüm,” dedim. “Her şey *bitti* mi sence? Geçmişinizi hesaba katarsak...”

“Seçim gecesini hatırlıyor musun, hani en kötüsü *olabilir* di? Birdenbire *lanet olsun, oluyor*, demiştik. Sonra da oldu.” Burnunu çekti. “Reklamcısı benimkini aradı, Belly çoktan açıklama yayınladı ki eminim reklamcısı yazmıştır çünkü düzme, saçma bir zırva.” Karanlık bir ifadeyle sırtıttı. “Sonra da beni tüm sosyal medya hesaplarından engelledi.”

Diğer şeylerin yanı sıra, Danny’nin ulusal televizyonda canlı performans sergilemesine saatler kala bu şekilde davranmak ya şaşırtıcı derecede duyarsızca ya da kasten zalimce göründü. Bir kez daha Danny Horst Kuralı skecimin akıbetini merak etmediğimi söylesem yalan olurdu. Ancak bu kez düşündüğüm asıl şey bu değildi. Düşündüğüm asıl şey, Danny’nin ucuz atlattığıydı.

“Özel bir şey oldu mu?” diye sordum.

Sırtını kadife minderlere dayayıp yan tarafına döndü. “Bu sabah evine gittim, tamam mı? Mutfakta takılıyorduk, smoot-hie yapıyorduk, süper güçlü, son model bir karıştırıcısı vardı. On yıllık garantisi olduğundan bahsediyorduk, ben de garantisi dolduğunda tüm arabalar sürücüsüz olacak, tüm etler laboratuvarlarda yetiştirilecek, biz de muhtemelen boşanmış olacağız ama ikimiz de robotları becereceğimiz için umurumuzda bile olmayacak gibi aptalca şakalar yapmaya başladım.”

Sustu. Ben de, “Devamı var mı?” diye sordum.

“Gerçekten, uyanık bile sayılmazdım. Öylesine zırvalıyordum. Ama çıldırdı.”

“Şaka yaptığını anladı mı?”

“Onunla hiç ciddi olmadığını çünkü ciddi olmayı beceremediğimi söyledi.” Omzunu silkti. “Buraya döndüğümde, tamam berbattı ama bunu daha evvel de yaşamıştık diye dü-

şünüyordum. Buraya gelecekti, barışma seks yapacaktık.” (Bu koltuğun hangi sıvıları emdiğini düşünmenin sırası değil dedim kendime.) “Ama bunun yerine yer yarılıp içine girdi.”

“Söylemesi kolay, biliyorum ama sosyal medyayı görmezden gelsen, programdan sonra biraz uyusan, yarın onu şahsen görmeye gitsen nasıl olur?”

“Biraz delidir,” dedi. “Ama delirmediği zamanlarda tanıdığım en tatlı, en şefkatli insan o. Milyonlarca yastığı ve lüks otellerdeki gibi büyük kuştüyü yorganı olan kocaman bir yatağı var. Onun üstüne uzanıp birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Onunla tanışana dek insanların filmler dışında böyle bakıştıklarını bilmezdim.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedim.

İkimiz de birkaç saniyeliğine susunca Danny’nin midesi gurdadı.

“En son ne zaman yemek yedin?” diye sordum.

“Güzel soru.”

“Görevlilerden biri sana sandviç getirsin. Hindi ve peynir gibi sade bir şeye ne dersin? Biraz protein almalısın.” Ayağa kalktığımda beni durdurmak için kolunu uzattı.

“Biriyle gerçekten titreşim yakaladığında ne olur biliyor musun?” dedi. “Sanki yalnızlık bir kez olsun ortadan kalkar, birbirini bütünüyle anlarsın. Sence tüm bunlar deli saçması mı?”

Derin bir nefes alıp “Deli saçması olduğunu düşünmüyorum. Nadir ama gerçek olduğunu düşünüyorum,” dedim.

CUMARTESİ, 18.27

Nigel’in ofisinin önündeki masalarda oturan iki asistana acilen onu görmem gerektiğini söyledim. Biri ayağa kalkıp ofise

girdi, sonra çıkıp içeri girmemi işaret etti. Elliot, Bob O'Leary ve diğer iki yapımcı içeride mantar panonun etrafında dikiliyorlardı.

Nigel'in kendisi masasında uzun, saydam bir bardaktan su içiyordu. Bardağı bırakırken, "Sally, suyun değerini asla hafife alma," dedi.

Pat diye, "Danny Horst Kuralı'nı çıkarmamız gerek," dedim. Bunu daha önce hiç yapmadığım için zamirin *çıkarmamız* *gerekteki* gibi *biz* mi yoksa *çıkarmamız* *gerekteki* gibi *siz* mi olması gerektiğinden emin olamadım. "Danny ile Annabel az evvel herkesin önünde büyük bir ayrılık yaşadı. Annabel sosyal medyaya bir şeyler falan koyuyor, karman çorman."

Bob sakin bir tonla, "Annabel bu skecin olmazsa olmazı değil. Bianca iyiydi," dedi.

"Danny'nin hatırı için çıkarmalıyız," dedim. "Gerçekten üzgün."

"Danny profesyoneldir," dedi Elliot. "Ona bir şey olmaz. Ayrıca çok ayrılmıyorlar mı?"

"Bu defa farklı görünüyor."

"Skeç iyi gelebilir belki?" dedi Nigel.

Yüzlerine bakmak kafa karıştırıcıydı; dokuz yıl boyunca tam tersini yaptıktan sonra skeçlerimden birini *çıkarmalarını* sağlamaya çalışmaktı kafa karıştırıcı olan. Belki de ben hatalıydım, onlar haklıydı? Hem Danny'nin iyiliği hem de hat trick yapabilmek için öyle olmalarını isterdim.

"İyi gelmez," dedim. "Düşene bir tekme daha vurmak olur."

"Kostümlü provada kalsın, sonra nasıl gittiğine bakalım mı?" diye sordu Bob.

"Ya da bir saat içinde tekrar bir araya gelip gelmeyeceklerine bakalım," dedi Elliot.

“Danny’nin ıstırabına derhal son vermeliyiz,” dedim.

“Her hâlükârda hâlâ Haber Masası’nda,” dedi Elliot.

“Onun *hakkında* değil o,” dedim.

“Bundan emin misin?” dedi Nigel.

Pek tabii o an için değildim. “Evet,” dedim. “Eminim.”

Nigel, Bob’a dönüp “İlaç Dolabı’nı geri sokalım,” dedi.

Elliot’la göz göze geldik, -yargılayıcı bir tavırla değil ama daha ziyade dalgın bir halde- “Hani bilmesem yeteneğini yitirdiğini düşüneneceğim,” dedi.

CUMARTESİ, 18.35

Hem sunucunun hem de konuk müzisyenin soyunma odaları aynı koridordaydı. Ben Nigel’in ofisine giderken kapıları kapalıydı. Stüdyoya dönerken sunucununki açık ve içerisi insan doluydu. Birinin, “Hey, Sally!” dediğini duydum, Noah belirip içeri girmemi işaret etti. Arkasında şaşırtıcı derecede zevksiz mekânda şaşırtıcı derecede berbat mobilyalarda dikilip oturan Autumn, Madison *ve* Addison, bakımlı keçisakallı beyaz bir adam, bakımlı keçisakallı siyahi bir adam, tulum giymiş dik saçlı bir kadın, kenar mahalleli bir anneye benzeyen sarı saçlı bir kadınla takım elbiseli, kravatlı beyaz bir adam vardı. Autumn, Madison ve Addison dışındakilerin temsilcisi, menajeri ve iş ekibinin diğer üyeleri olduğunu varsaydım.

Noah smokin giymiş, ayrıca bir kat makyaj yapmıştı. Belki de hem erkekleri hem de kadınları fondöten, bronzlaştırıcı ve allık içinde görmeye alışkın olduğum için göz alıcı ölçüde yakışıklı görüldüğünü düşündüm. Gerçekten peruk takıyorsa fevkaladeydi.

“Hey,” dedim. “Yılanla kaynaşmanız nasıl geçti?”

“Artık böyleyiz.” Parmaklarını çapraz yaparak kaldırdı. “Dürüst olmak gerekirse, fena değildi. Soğukkanlı olduğu için soğuk olacağını düşünmüştüm o şeyin ama sıcaktı. Ya da şey değil de kız demeliyim. Adı Eleanor.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Sana söylemek istediğim bir şey var... Annabel’e mesaj attım, Danny ile ayrılmışlar gibi geldi.”

“Ayrılmışlar,” dedim. “Skeç çıkarıldı.”

“Ah, çok üzüldüm.”

“Olur böyle şeyler. Yani, çabaladığın için teşekkürler. Nasıl hissediyorsun?”

Kendiyle alay edercesine endişeli bir ifade takındı. “Yüzde yüz sakın değil galiba.”

“Bence harika olacaksın, harika bir program geçireceksin,” dedim. “Gerçekten.” Canlı yayın yaklaştıkça sunucuların gözle görülür şekilde gergin olması yaygın bir durumdu. Bazıları o kadar gerilirdi ki tüm hafta boyunca kusup titrerlerdi. Ama ben şahsen hiçbirine güvence vermemiştim. Gerçi bir keresinde rastgele bir salonda, kadın bir rapçinin dar atlet, kısa kot şort giyen olağanüstü kaslı, paniklemiş erkek arka plan dansçısına sarılırken bulmuştum kendimi. Noah’ya, “Aslında bu haftaki program bu noktada birçoğundan çok daha iyi durumda,” diye ekledim.

“Öyle mi?” dedi Noah. Sonra aynı anda ikimiz de, “Aslında?” deyip gülümsedik. O an birbirimizi gerçekte olduğundan çok daha iyi tanıdığımızı hissettim. Noah’nın göz alıcı ölçüde yakışıklı olmasının yanı sıra besbelli iyi bir adam olduğunu, canlı program bitip artık görünürde gündelik düzinelerce karşılaşma yaşamadığımızda koca bir rahatlama hissedeceğimi düşündüm. *GK* yaz kampı gibiyse, hiç değilse onun seansı sadece bir hafta sürecekti. Başparmağımla işaret edip “Danny’ye gidip

aşk hayatıyla ilgili küçük kaltak skecimin çıkarıldığını söyleyeyim,” dedim.

“Gitmeden önce...” Noah odaya eğilip avcunu kahverengi çiçekli bordo bir elbise giymiş, yüz kalorilik bir paket kaju yiyen sarışın kadının omzuna koydu. Masanın üzerinde muz, elma, otla beslenmiş kurutulmuş sığır eti, krudite tabağı, minik kekler ve su şişeleriyle birlikte bu tür paketlerle dolu bir kâse vardı. Kadın ona dönünce Noah, “Sally, bu benim kız kardeşim Vicky; Vicky, bu da Sally, kendisi burada yazar,” dedi.

Vicky sıcak bir ifadeyle, “Noah’nın hayallerini gerçekleştiren insanlardan birisin,” dedi.

“Eh, şahsen değil,” dedim ama anında tuhafıma gitti. “Tanıştığımıza memnun oldum,” diye ekledim el sıkışırken.

“Ben de.”

“Burada mı yaşıyorsun?” diye başladım ama Autumn ben daha sözümü bitiremeden Autumnvari bir tavırla, “Sally, hem Noah’yı hem de Vicky’yi çalacağım. Vicky’nin Noah’nın ilk şarkısını sunarken nerede duracağını göstereceğim,” diyerek yanıma geldi.

“Ah, ne eğlenceli.” Geriye doğru bir adım atıp belli belirsiz el salladım. “Bol şanslar!” deyip koşar adım uzaklaştım.

CUMARTESİ, 23.08

GK’de çalışmak genelde telaşlıydı ancak en telaşlı vakit kostümlü provanın bitimiyle canlı programın başlangıcı arasındaydı. Üç yüzün üstünde seyircinin dışarı çıkarılıp üç yüzün üstünde başka seyircilerin içeri alınması gerekiyordu. Tüm yazarlar, yapımcılar ve oyuncular Nigel’in ofisine -bu kez stüdyoya bakan ofisine- doluştu. Böylece zaman kazanmak için hangi iki üç skeci çıkar-

diğını, kalanların sırasının ne şekilde düzenlenmesi gerektiğini ve senaryolarda, setlerde ve kostümlerde hangi son dakika ayarlamalarının yapılmasını istediğini açıklayabiliyordu. Detaylara gösterdiği özen zaman zaman gülünç görünse de -skeçteki sakı bitkisinin masanın sağ tarafından soluna taşınması gerektiğine falan karar verirdi- karşı sav onun Nigel Petersen olduğu, geri kalanımızın olmadığıydı.

Kostümlü prova iyi geçmişti, seyirciler çok gülmüştü ama yeterince çok iyi gitmemişti ki bu, canlı program için ödümü koparıyordu. Bazen canlı yayına kostümlü provanın üstüne çıkamayacağınızı bilerek giderdiniz ama o gecelerden biri değildi. Viv'in rahibe rolünde olduğu Rahibe&Peder, seyircilerin başından sonuna kadar sessiz kaldığı gerçek bir fiyaskoydu ancak Noah'nın ilk müzik gösterisinden hemen önceydi bu, yani bir ölçüde damak temizleyici görevi gördü, fiyaskonun programın kalanını mahvetmesini önlemiş oldu. Hepimiz daima seyirciyi kırıp geçirmeyi tercih etsek de skeçlerin elimizde *patlayabileceği* bir gerçektir. Seyircinin bizi sadece göründüğümüz için ödüllendirmeyeceğini bilmek de kırıp geçirmeye değer ve anlam kazandırıyor.

Nigel sık sık sergilediği anlaşılmağıya uygun olarak Rahibe&Peder'i çıkarmıyordu. Bunun yerine, skecin Noah'nın Papa olarak üçte ikisine girmesindense Noah ile başlayacak, Noah'nın başlığının piskopos tacından takkeye çevrilecek şekilde yeniden yazılmasını istedi. Hem Çenesi Düşük hem de Peynirci kostümlü provadan geçti ancak Nigel, Çenesi Düşük'ten yirmi saniyenin kesilmesini istedi. Bu da benim için Henrietta'nın Noah'nın ayaklarının üstünde uçak tarzında uçtuğu son eklemeyi elemek mi yoksa erkek jüri üyeleri arasındaki sohbeti seyreletmek mi gerektiği sorusunu gündeme getirdi. Bunu yapmanın

tüm skeci baltalayıp baltalamayacağını düşünürken ikincisini seçtim. Slogan'ın Tek Tekerli Bisiklet skeci de son sıraya alınmıştı. Daha sonraki skeçler joker olma eğilimindeydi (Belli ki onları dahil etmek Nigel'in önceliği değildi çünkü program *esnasında* sürelerinin kesilmesi gerekebilirdi.) ama bazen beklenmedik klasiğe dönüşürlerdi.

Toplantıdan sonra ipucu kartları odasına koştum, yazar Benji'ye rastladım: "Nigel'in Danny Horst Kuralı'nı çıkarması çok tatsız olmuş. Skecin sağlam olduğunu düşünmüştüm," dedi.

İstesem bile açıklığa kavuşturacak zaman yoktu. İkimizin de yeni ipucu kartlarını kontrol etmemiz gerekiyordu. Sadece, "Değil mi?" dedim. Yayına on dakika kalmıştı, Ana Üs'te çalan müzik grubunun sesiyle programı sabırsızlıkla bekleyen seyircilerin konuşmalarını duyabiliyordum. Genelde Danny yayından önce seyircileri ısıtmak için birkaç dakikalığına sahneye çıkardı, onun yerine stand-up'a da başlayan Bailey'nin çıktığını duydum. Sonra Bailey sahneden ayrıldı, oyuncuların Jay sahneye fırladı. Bianca, Lynette ve Grace onun arkasındaki yerlerini aldılar. Ana Üs'ü göremesem de her zaman böyle olduğu için Jay'in üç parçalı, yetmişler tarzı soluk mavi bir takım elbise giydiğini, kadınlarınsa uzun beyaz çizmelerle uyumlu halter yaka kısa gümüş elbiseler giydiğini biliyordum. Hep bir ağızdan "We Are Family" şarkısını söylediler. Seyirci çılgına döndü.

Genellikle canlı programı izlediğim balkonun altındaki yere, Nigel'in mağarasından oldukça farklı, rozesiz kimsesizler diyarına yürürken soğuk açılıştaki Comey'nin kitap editörünü oynamak üzere olan Viv'in yanından geçtim. Oyuncular sahneye çıkmadan önceki saniyelerde, makyaj sanatçısı, saç stilisti ve kostümden biri etraflarında son ayarlamaları yaparken kümeler bana daima orijinal *Külkedisi* filminde farelerle kuşların

onu balo için giydirdikleri sahneyi hatırlatırdı. Araya girmek ya da Dr. Theo'nun adını söylemek istemedim. O yüzden Viv'le göz göze gelince sadece sağ elimi önce başparmağım yukarıda, sonra aşağıda olacak şekilde çevirip kaşlarımı kaldırdım. Başını sallayıp o da başparmağını kaldırdı. Dr. Theo'nun orada olup olmadığını mı yoksa konuşup konuşmadıklarını mı sorduğumdan emin değildim ama her hâlükârda bu onay umut verici göründü. "Harika," deyip diğer iki yazarın, Patrick'le Jenna'nın yanındaki yerimi almak üzere yürümeye devam ettim. Program sırasında işler tersine gitmedikçe (yapımcılardan biri başka bir skeç uzadığı için daha fazla kesinti yapmam gerektiğini söylemedikçe) burada kalacaktım. Skeçlerimden birinin programda yer almadığı gecelerde bile stüdyoda oyuncuların performanslarını izlemek, bu skeçlerin ülkenin dört bir yanında televizyon ekranlarında çıktığını bilmek heyecan vericiydi. Noah ve diğer milyonlarca insan gibi ben de bir zamanlar New York'tan uzakta yaşayan bir cocuktum, *GK*'yi izleyip kendimden geçerdim.

Sonra saat 23.28, 23.29 oldu. (*GK* dışındaki insanların Nigel'dan aldıkları bilgelik incilerinden biri şuydu: "Gösteri hazır olduğu için devam etmez. Gösteri devam eder çünkü saat 23.30'dur.") Penelope'nin "Yayına son otuz saniye millet, yayına son otuz saniye. Herkes devam etsin," dediğini duyabiliyordum.

Soğuk açılış başladı. Oliver, Comey rolünde sırnaşıkça kendini haklı gören bir tavır sergilerken Viv, editörü rolünde sabırsızdı. Lynette, dünyadan bıkmış Hillary Clinton olarak sahneye çıktı ve skecin sonunda dördüncü duvarı yıktıkları, başlarını eğip kameraya baktıkları, hep bir ağızdan bağırarak tıpkı *GK* oyuncularının 1981'den beri yaptıkları gibi izleyicileri programa davet ettikleri bir an vardı. Bu meşhur repliği duymak içimde bir şeyleri serbest bırakmaktan hiçbir zaman geri kalmıyordu:

bir gazoz kutusunun kapağını kaldırmak gibi bir coşkunluk ya da belki orgazm olmak, yakında orgazm olacağını bilmek gibi bir heyecan, beklenti, gerginlik ve zevk. Orada çalışmadan önce GK'yle ilgili anlayamadığım en temel şey, her ne kadar hatalı replikler, geç kamera kesimleri ve çuvallayan skeçler olsa da canlı bölümün, programın zaafı değil, gücü olduğuydu. Gerçekten de tüm hazırlıkların bir haftaya sığdırılmak zorunda oluşu da öyleydi. Bunlar bizi yaratıcı ve çılgınca hırslı yapan, programa öngörülemesliğini, yoğunluğunu ve büyüsunü veren şeylerdi. Yine de garip bir şekilde otuz yedi yıl sonra bile, pek çok izleyici programın canlı *olduğunu* fark etmiyordu.

Bu noktaya kadar Noah'nın monolog esnasında gergin olduğunu anlayabilecek kadar onunla bulunmuştum ama sevimli bir şekilde hem mutlu hem tedirgindi. Elliot, sahte yanlış anlamaları için sahneye çıkınca onun nispeten sert duruşu -ve açıkçası vasat görünüşü- Noah'nın cazibesini artırdı. Sonra Noah, "Konuk müzisyenimiz de benim ve bu gece harika bir programımız var. O yüzden hiçbir yere ayrılmayın, hemen döneceğiz," diyor, Peggy'nin Noah'yı sahneden çıkarmasıyla her şey hızla ileri sarılıyordu. (Gelmiş geçmiş en sevdiğim anlardan diğeri de son derece yüksek topuklu ayakkabılar giymiş minyon bir yıldız adayı monoloğunu bitirince Peggy'nin onu Ana Ü'sten ilk skeci-ne götürmek üzere sırtına aldığı geceydi.) Çoğu zaman GK'nin hayatın kendisinin hızlandırılmış bir hali olduğunu, bir şey ister muhteşem, ister feci ilerlesin, zamanın daima hızla akıp gittiğini, bir sonraki anın geldiğini düşünürdüm. Reklam aralarında ya da diğer skeçler devam ederken siyahlar içindeki teknisyen sürüsü sakince set duvarlarını taşıyıp halıları topluyor, kanepelerle masaları taşıyor, Penelope skeçler başlamadan önce hoparlörlerden, "On saniye," sonra da "Üç, iki," diyordu. İşte o zaman tekrar

canlı yayına giriyorduk. Noah'nın monoloğu, reklam arası ve Tony ile Lianna'nın dijital kısa filmlerinden sonra Peynirci kırıp geçirdi. (Elbette en az önemsedığım skeç kırıp geçirecek, en çok önemsedığım ise çıkarılacaktı; gerçi çıkaran bendim.)

Sonra Danny Horst Kuralı'nın yerini alan İlaç Dolabı skeci geldi. O da hem zekice hem de biraz yumuşaktı. Daha fazla gözden geçirilmiş olsaydı olabileceği kadar keskin değildi. Ardından Noah beyaz cüppesi ve takkesiyle görünür görünmez seyirciyi kükreten, Viv'in rahibe olarak masumca müstehcen tevriyeler söylediği, Dr. Theo'yu görmek için seyircilerin başlarını taramama neden olan gözden geçirilmiş Rahibe&Peder. Ve kız kardeşi Vicky, Noah'nın ilk müzik gösterisini takdim etti. Şarkı daha önce provasını izlediğim "Müphem" idi. Bu sefer beni beklenmedik bir şekilde üzdü. Belki de Gene'le ilişkiyi bitirip bunca zaman sonra gerçek bir erkek arkadaş bulmayı denemem gerektiğini düşündürdü. *GK*'den biri olamazdı kesinlikle, Noah Brewster da olamazdı çünkü o, Noah Brewster'dı. Ama *biri*, milyonlarca yastıklı kocaman bir yatakta uzanırken gözlerinin içine bakmak isteyeceğim, gözlerimin içine bakmak isteyecek biri.

Sonra Danny'nin içinde bulunduğu ruh halinin her zamanki donuk konuşmasından ayırt edilemediği, Danny'nin güncel olaylarla ilgili şakalarının yanı sıra Minnesota için yemek pişirme bölümünde Bailey'nin yer aldığı -Bailey gerçekte Duluthluydu- Haber Masası geldi. Koca sürahi dolusu kremalı mantar çorbasını şeffaf bir tencereye boşalttıklarında tekrarlayan bir skeç olacağını çoktan anlamıştım. Sonra Noah'nın Koreograf skeci başladı. Yılan terbiyecisinin setin hemen dışında beklediğini gördüm. Yılanın kauçuk aksesuar gibi yeşil olmasını bekliyordum ama pullarının daha soluk turuncu üzerine kırmızımsı turuncu elmaslardan oluşan bir deseni vardı. Terbiyeci onu

Noah'nın omuzlarına yerleştirip uzaklaşınca seyirciler alkışladı. Kalbim güm güm attı, sonra skeç bitti. Noah'nın kaslı karnısını bir kez daha gördüm, diğer pek çok Amerikalı da gördü. Ve Çenesi Düşük başladı. Ne kadar güldürse de tıpkı Bailey'nin yemek bölümünün bir şeylerin başlangıcı olduğunu anladığım gibi, Çenesi Düşük'ün de seyrini tamamladığını hissedebiliyordum. Peggy, Noah'yı ikinci şarkısı için 3. Sahne'den 2. Sahne'ye çekerken *Külkedisi* fareleriyle kuşları, ona retro nane yeşili ve siyah bir bowling gömleği giydirip makyajını tazeledi. Bu kez Jay takdim etti. Noah "Gelen Kutusu Sıfır" şarkısını söyledi, reklam arasından sonra Noah, Ana Üs'te oyuncular ve grubuyla dikilerek teşekkürlerini sunup herkes birbirine sarıldığında iyi geceler deme vakti gelmişti bile. Slogan'ın skeci çıkarılmıştı, Joseph'in Üç Tenor skeci de öyle. Danny iyi geceler dilemeye çıkmadı. Ben stüdyodan çıkıp koridordan soyunma odasına yürürken müzik grubu hâlâ kapanış müziğini çalıyor, seyirciler hâlâ tezahürat yapıyordu.

Bir yapımcıyla kostüm asistanı skeçlerim için beni tebrik etti. Üstünkörü teşekkür ettim. Danny'nin kapısını çalıp yanıt beklemeden açtım. Aynanın önünde oturmuş, mendille makyajını siliyordu.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Sence?"

"Parti sonrası kutlamaya gelmek istemezsen pizza ya da başka bir şeyler yiyebiliriz."

Aynada göz göze gelince suratsızca gülümsedi. "Alınma ama şu anda çok yoğun 'Tatlım, baloya davet edilmediğini biliyorum ama evde kalıp babanla ve benimle kurabiye pişirmek çok daha eğlenceli olmaz mı?' havası veriyorsun."

"Lezzetli bir tereyağlı kurabiye tarifim var," dedim ama gülmedi.

“Eve gidip biraz ot içip uyumaya çalışacağım,” dedi.

“Yarın bana mesaj atıp nasıl olduğunu bildirir misin?” Daha önce izin günlerimizde hiç iletişim kurmamıştık.

“Tamam anne,” dedi.

Soyunma odasından çıkmadan hafifçe omzuna vurdum.

Yazarların aksine oyunculara parti sonrası kutlamalara gidebilmeleri için arabayla şoför tahsis ediliyordu -daha doğrusu devasa, siyah bir Cadillac Escalade SUV- ben de Henrietta ve eşi Lisa’yla gitmek üzere anlaşılmıştım. Henrietta’nın Danny’ninkinden birkaç kapı ötedeki soyunma odasında onlarla buluşmadan önce on yedinci kata uğrayacaktım. Senaryolarımı bırakıp el çantası olarak kullandığım siyah naylon bel çantamı almam gerekiyordu. Ofise girdiğimde masamın ortasında koyu ve açık pembe güller ve buzlu görünümlü yeşil bitkilerden oluşan kocaman bir buket çiçek duruyordu. Büyük kare vazoyu açık karton kutudan çıkarırken Noah ona skecinde yardım ettiğim için -dört gün, aynı zamanda bir ömür önce- böyle teşekkür ediyorsa hem aşırı hem de olağanüstü zarif diye düşünüyordum.

Ama buketin ortasındaki şeffaf plastik çataldan çıkarıp açtığım notta şöyle yazıyordu:

Sally, lütfen beni affet. xoxo Annabel

PAZAR, 01.51

O haftanın resmi parti sonrası kutlaması, -ki isteyene peşinden parti sonrası-sonrası kutlaması ve ondan sonraki partiler de gelecekti- eski tarz büyük bir Fransız restoranında yapıldı. Alt katta biraz şık bir bar vardı. Bushwick’te yaşayan yirmi üç yaşındaki birinin değil ama mesela Yukarı Batı Yakası’nda yaşayan otuz altı

yaşındaki birinin şık bulabileceği bir bardı. Her resmi parti sonrası kutlaması, yarı zorunlu iş etkinliği, gerekli duygusal rahatlama, ünlüler sahnesi ve 01.30 yemeğinin garip bir harmanıydı.

Henrietta ve Lisa'yla gelir gelmez büfeyi inceledik. (Henrietta bir keresinde bunun haftanın tamamen sınırsızca yemek yediği tek öğünü olduğunu söylemişti.) Viv, Dr. Theo, Bailey, Bailey'nin partneri Sterling, Oliver, Oliver'in adını bilmediğim menajeri, Oliver'in eski kız arkadaşı Bettina ve Oliver'in yine adını bilmediğim kuzeninin işgal ettiği büyük yuvarlak bir locaya oturduk. Oyuncularla programı değerlendirirken bile -kim repliklerini karıştırdı, kim karakterini bozdu, hangi skeçler beklediğimizden az ya da çok coşkuyla karşılandı- Dr. Theo'nun bu yerde, bu saatte, kendisinden en az on-on beş yaş küçük insanlarla çevrili olmaktan ne anladığını merak ediyordum. Şahsen internette gördüğüm fotoğrafı kadar, belki daha da fazla yakışıklıydı: Orta boylu, zayıftı, kısa kesilmiş kırm saçları, sıcak kahverengi gözleri vardı. Aynı anda hem sakın hem de anlaşılması zor görünüyordu. Viv onun solundaydı, ben ise sağında. Değerlendirmeye devam ederken, "Umarım konunun içyüzü seni ölümüne sıkmıyordur," dedim.

"Hiç de değil," dedi. "Perde arkasını görmek eğlenceli."

"Göz doktorusun, değil mi?" dedim.

"Öyleyim."

"Nasıl bir şey?"

Güldü. "İyi."

Ben de güldüm. "Zaten biliyorsundur ama insanların gözleri onlar için önemlidir."

"Bilmez olur muyum," dedi. "Doğru da."

"Gerçi her yirmi dakikada bir, yirmi saniyeliğine bilgisayar ekranından yirmi santim öteye bakmamız gereken şu şeyi yapmayı hep unutuyorum. New Yorklu musun?"

Başını iki yana salladı. “Tıp fakültesinden hemen sonra burada yaşamaya başladım ama St. Louis’de büyüdüm.”

“Dur, gerçekten mi? Ben Kansas Cityliyim.”

Dönüp birbirimize baktık, -ikimiz de tabaklarımızın üstünde çatal tutuyorduk- o, “Vay be,” dedi.

“Eve sık sık gider misin? Ben yılda sadece birkaç kez gidiyorum.”

“Tatillerde gidiyorum. Annem, babam, kız kardeşlerim hâlâ oradalar, yeğenlerim de. Aslına bakarsan, en büyük yeğenim şu an New York Üniversitesi’nde okuyor ama ailemin kalanı orada.”

“Viv de NYU’ya gitti,” dedim. “Muhtemelen biliyorsundur.”

Dr. Theo’nun öte yanındaki Viv, “Viv nereye gitmiş?” dedi.

“Viv, NYU’ya gitti,” dedim. “Yanılmıyorsa orada ekonomi okumuş ve öğrenci doğaçlama grubunun yıldızıymış.”

Viv, Dr. Theo’ya, “Sally geceleri benim reklamcım olarak çalışıyor. Bundan bahsetti mi bilmiyorum,” dedi.

“İş değil bu,” dedim. “İçten gelen bir çağrı.” Şakalaşırken bile bakışlarım restoranın geniş yemek salonunda Noah’nın Nigel, Elliot, Autumn, Noah’nın kız kardeşi, beraber sahne aldığı gitaristlerden biri ve soyunma odasında gördüğüm iki keçisakallı adamla tıpkı bizim gibi bir locada oturduğu yere takıldı. Hepsi hararetle konuşuyordu, Noah’nın program iyi gittiği için ne kadar rahatlamış olabileceğini düşündüm. Acaba ona hoşça kal diyebilecek miydim? Elbette ona yaklaşabilirdim ama gerçekten söyleyecek bir şeyim var mıydı ki?

Sonraki bir saat boyunca sürekli Noah’nın konumunu ve hareketlerini izledim ancak programın müzik grubunun yönetmeni Franklin Freeman yanından geçerken locadan kalkması dışında pek değişiklik olmadı. Noah, Franklin’in sırtını içtenlikle sıvazladı, sonra kucaklaşıp birkaç dakika konuştular. Noah’yı bir

daha görecektim miydum? En makul görüneni iki, üç ya da yedi yıl sonra hâlâ GK'de çalışıyorsam, ki çalışacağımı sanmıyordum, sunuculuğa döneceği zamandı.

“Sally,” diyordu Viv, “*Sally?*” Döndüm. “Seni Blosca’ya götürmemi ister misin?” Burası gecenin ilk parti sonrası-sonrası kutlamasının yapılacağı Aşağı Doğu Yakası’ndaki salaş bardı. Dar bir merdivenden inilen bar bodrum katındaydı. Parti çok daha küçük olacaktı, ortalıkta yüz kişi yerine kırk kişi olurdu büyük ihtimalle. Başlıca atraksiyonlar bilardo masası ve ucuz içkilerdi. (Biraz şaşırtıcı ama hepimiz, Escalade’lerle oraya götürülen oyuncular bile, ilk parti sonrası kutlamada kendi içkilerimizi ödemek zorunda kalmıştık.) GK'deki ilk yılımda parti sonrası-sonrası kutlamalarına katılamayacak kadar gözüm korkmuştu. Daha sonra ikinci yılımdan altıncı veya yedinci yılıma kadar hepsine katıldım ancak parti sonrası-sonrası-sonrası kutlamasının mekânı olduğu söylenen striptiz kulüplerine gitmek yerine geceyi orada sonlandırırdım. Kendimi birkaç kez sabah 07.00, 08.00 gibi lokantada bulmuştum ama maceraperestliğim bu kadardı. Son birkaç yıldır da genelde kendi yatağım beni daha çok cezbedtiğinden parti sonrası-sonrası kutlamasını hepten pas geçiyordum.

Ama Viv çoktan ceketini giymiş, beklentiyle bana bakıyor, hâlâ beni götürüp götürmeyeceğini merak ediyordu.

“Olur,” dedim.

PAZAR, 03.09

Blosca’da içki almak için doğruca bara gittim, arkamı dönerken neredeyse Noah Brewster’la çarpışacaktım.

“Hey!” Kocaman gülümsedi.

“Hey!” dedim ben de. “Tebrikler! Harikaydın.” Sarhoş olmasam da önceki partide içtiğim iki kadehin üzerine votka tonikten büyük, teskin edici bir yudum almıştım.

Noah bara eğilip soda isterken -muhtemelen hiç içki içmiyordu- barmenin, “Müziğini seviyorum dostum,” dediğini duydum. Noah da, “Sağ ol dostum,” dedi, sonra bana dönüp “Burada olacağından emin değildim,” dedi. Loş ışıktaki gözleri parlak maviydi, sarı sörfçü saçları ise inandırıcı biçimde saça benziyordu. Bazen parti sonrası kutlamalarda sunucuların yüzünde hâlâ makyaj olurdu ama o silmiş görünüyordu.

“Ben de *senin* burada olup olmayacağından emin değildim,” deyip kollarımı uzattım. “Ama ikimiz de buradayız işte.” O bilmiyordu ama en teatral ve çakırkeyif halimdi bu. “Yoruldu mu, yoksa hâlâ adrenalinin etkisinde misin?”

“Bunu her hafta nasıl başarıyorsunuz, bilmiyorum.”

“Ama hem sunucu hem konuk müzisyen olmak, olup olabilecek en çılgın şey. Bırak ikisini birden yapmayı, birini bile yapamazdım ben. Ki gerçekten müthiştin. Koreograf inanılmazdı.”

“Eh, Peynirci konusunda haklıydın.”

“Hayır, övgü *senin*,” dedim. “Bütün mesele aktarım.” Çakırkeyifliğime rağmen, artık profesyonel olarak işim bittiği halde bir ünlünün zamanını aldığımın çoktan farkındaydım.

O sırada Noah, “Şimdi benim müziğimi daha önce hiç dinlemediğini itiraf edecek misin?” dedi.

İçimden gelerek güldüm. “Dinlemeseydim skeci nasıl yazardım? Ayrıca bu dünyada yaşayan bir insanım. Sence dişçi muayenehanesinin koltuğunda uzanırken ‘Temmuzda Sevişmek’ şarkısını duymamış bir erkek, kadın ya da çocuk var mıdır?”

“Evet, öyle tabii. Asgari düzeyin ötesinde dinlemedin demek istiyorum. Kendi isteğinle dinlemedin.” Hâlâ muhtaçlık!

iltifat beklemek yerine iyi huylu bir şekilde sataşıyor gibi görünüyordu.

“Bu da doğru değil,” dedim. “Gizli Bahçe’yle ‘Tüm Pişmanlıklar’ı severim.”

Gözlerini hafifçe kısararak beni süzdü.

“Şunu itiraf edeyim,” dedim. “Sevmediğim iki pop şarkısı kategorisi var. ‘Temmuzda Sevişmek’, kendi hatası olmaksızın, bu kategorilerden birinde yer aldığı için beni sana karşı ta başından önyargılı hale getirdi. Yani neredeyse yirmi yıl önce. Fakat fark ettim ki senin,” durakladım, “külliyyatının yelpazesini hafife almışım.” Tekrar durakladım. “Sence ne tür bir pislik sabahın üçünde barda *külliyyat* kelimesini kullanır?”

“Sadece tahmin ama belki Harvard’a gitmiş bir pislik?”

“Hayır, hayır,” dedim. “Ben *GK*’nin Harvardlı pisliklerinden değilim.”

“Nereye gittin?”

“Duke,” dedim.

Bu sefer gülümsemesi daha alaycıydı. “Kuzey Karolina’daki dünyaca ünlü üniversite mi? O Duke’ü mü kastediyorsun?”

“Duke’e gitmenin Harvard’a gitmekten pek de farklı gelmesini anlıyorum ama inan bana, Harvard’a giden yazarlar öyle olduğunu düşünüyor. Ayrıca sen lisede Washington D.C.’de havalı bir koleje gitmemiş miydin? Çünkü ben Kansas City banliyösünde devasa, berbat bir devlet lisesine gittim.”

“Ama ben üniversiteye gitmedim ki bu benim havalı kolej diplomamı boşa çıkarır. Kenyon’a gitmem gerekirken metro istasyonlarında sokak sanatçılığına başladım. Nefret ettiğin iki şarkı kategorisini ne zaman öğreneceğim?”

“Şey, müziğin uzmanlık alanım olmadığını beyan ederim.”

“Anlaşılmıştır.”

“Kategorilerden biri uzun bir ilişki ya da evlilikle ilgili. Bazen öylesine kötüydü ki az daha başaramıyorduk ama dayandık, şeklindeki sözleri olan şarkılar. Bence bu şarkılar istemeden de olsa komik çünkü sözümona aşkın dayanıklılığını kutluyorlar ama kulağa daha ziyade *Seninle evlenmiş olmak bir cehennem ama hadi buna katlandığımız için kendimizi tebrik edelim*, gibi geliyorlar.”

“Hımm,” dedi. “Sanırım bunu daha önce hiç düşünmemiştim.”

“Tonlarca var,” dedim. “İkimiz de başkalarına ilgi duyuyorduk, beni delirtmiştin, seni öldürmek istiyordum. Ama bebeğim, bunca yıl sonra hâlâ aradığım sensin. Aslında bundan iyi skeç olurdu. Kedimi zehirlesen de, kırlentime kussan da. Hiç tüm çiftleri ayağa kaldırdıkları, sonra DJ’in *On yıldan az, yirmi yıldan az, otuz yıldan az zamandır evliyseniz oturun*, dediği bir düğün törenine gittin mi? Hani en son ayakta 1950’den beri evli doksan yaşında bir çift kalır?”

“Geri vokalistim Jimmy ile tanıştın mı? Bunu sadece onun düğününde gördüm. Sanırım Beyaz Anglo-Sakson Protestanlara özgü bir şey değil.”

“Haklısın sanırım. Ama alkışlanan her çift için dondurulmuş bir görüntü konulabilir, sonra onlar günah çıkarma konuşması yaparlar. Böylece diğer tüm konuklar, *Çok dokunaklı*, derken doksan yaşındaki kadın kendi kendine, *Ağzını şapırdattığı için yetmiş yıldır onu boğmak istiyorum*, diye düşünür.”

“Komik olurdu,” dedi Noah. “Aslında.”

Göz göze gelince, “Teşekkürler aslında,” dedim.

“Mesele şu ki,” dedi, “bu türden bir şarkı yazmadığımdan hayli eminim çünkü hiç evlenmedim.”

“Ah, pardon. ‘Temmuzda Sevişmek’ sözünü ettiğim diğer şarkı türü. İkinci kategoride. Bu türde daima erkek şarkısını

kadına söyler. *Bebeğim, ne kadar güzel olduğundan haberin yok. Çok mükemmelsin, bunu bulacağımı hiç düşünmemiştim, cennette miyim?* gibi şeyler.”

Noah hem eğlenmiş hem ikircikli görünüyordu. “*Bebeğim, çok mükemmelsin, bunu bulacağımı hiç düşünmemiştim, cennette miyim?* demenin nesi var?” Noah Brewster’ı, aramızda bir karış mesafe varken, bana, “Bebeğim, çok mükemmelsin, bunu bulacağımı hiç düşünmemiştim, cennette miyim?” demesi için kandırmış olmayı neredeyse bilinçaltı düzeyinde tatmin edici bulmuştum.

“*Ne-kadar-güzel-olduğundan-haberin-yok* kısmını sevmiyorum. Bu, aşkın ya kadının farkındalık eksikliğine ya da kendine güvensizliğine dayandığını gösteriyor. Bir de bu şarkılardaki kadın genelde hem çocuk hem de seksi bir büyücü oluyor. Yani sözler *Senden etkileniyorum çünkü insanlık tarihinin bu anında arzu edilebilir kabul edilen standartlara uyuyorsun ama bunun farkında bile değilsin, senin bu bilgisizliğin de beni gerçek bir erkek gibi hissettiriyor*, şeklinde de olabilir.”

“Sanki biraz uzun oldu,” dedi. “Ama demek istediğini anladım. Bunun romantik komedilerde ana karakter kurabiye yaptıktan sonra burnuna un bulaştığının farkında bile olmamasına benzediğini söyleyebilir miyiz? Çünkü onun da çok sinir bozucu olduğunu duymuştum.”

Ofisimde yaptığımız konuşmanın bu kısmını hatırlamasından etkilenmiş olsam da bana hak mı veriyor, yoksa takılıyor mu, bilmiyordum. Omzumu silktim. “Seni nutuklarım konusunda uyarmamış mıydım?”

“Ben de nutukları sevdiğimi söylememiş miydim?” dedi. “Ama bence ikinci tür şarkıyı üçüncü kategorideki bir şeyle karıştırıyorsun. Evet, *Ne-kadar-güzel-olduğundan-haberin-yok* şarkıları var ama bunları otomatikman *Var olduğuna inanamı-*

yorum, birbirimizi bulduğumuza inanamıyorum şeklindeki şarkılarla aynı görmüyorum. Bunlardan biri iyi yapıldığında iki insanın yaşayabileceği en yüce deneyimi yakalamaz mı?” Hemen cevap vermeyince, “Sakin âşık olmanın saçmalık olduğunu düşündüğünü söyleme,” dedi.

“Şey...” Danny’nin birkaç saat önce sorduğu acayip benzer soruyu düşündüm. “Öyle olmasını istemiyorum.”

“Romantizmin ucuz bir saçmalık olduğunu düşünüyorsan neden romantik komedi senaryosu yazacağını anlamıyorum.”

“Mesele de bu ya,” dedim. “Net bir noktadan yazmıyorum. Kafa karışıklığından yazıyorum.”

“O zaman bayağılığı tanımlar mısın benim için? Çünkü bayağılıkla kabul edilebilir duygusal taşkınlık arasındaki çizginin yerini yirmi yıldan sonra hâlâ anlayabilmiş değilim. Bir şarkıyı, filmi ya da gerçek hayattaki bir anı bir tarafa ya da öbürüne yerleştiren ne? Peynirci skecinın beni sinirlendirmesinin bir nedeni de bu.”

Birkaç saniye sessiz kaldım, sonunda, “İyi soru. Ama bu çizgi öznel, değil mi? Yüksek Mahkeme’nin müstehcenlik tanımının ‘Görünce anlarım,’ olması gibi,” dedim.

“Gerçek manada basit olmadan romantik olduğunu düşündüğün bir şarkı var mı?”

“Öngörülebilir olma riskini göze alarak, ‘Dairy Queen’ adındaki Indigo Girls şarkısı var.”

“Fakat yürümeyen bir ilişkiyle ilgili değil mi o?”

“Romantizm mutlu son gerektirmez.” Belirtmemiş olsam da şarkıyı bilmesine şaşırmıştım. Hayranları severdi ama bir “Closer to Fine” değildi.

“Doğru,” dedi Noah. “Ama kayıp aşk üzerine yazarken barsırlaşmemenin daha kolay olduğunu kabul etmelisin. Romantik komedilerin hüznü mü bitecek, şaşırtmacaları bu mu olacak?”

Güldüm. “Nasıl bittiklerini bilmiyorum çünkü henüz hiçbirini yazmayı bitirmedi.”

Bana yoğun bir merakla bakıyordu, pek sık karşılaştığım bir durum değildi bu. Sonra, “*Sen hiç âşık oldun mu?*” dedi.

“Şey...” Durakladım. “Aslında evlendim.” İçkimi tuttuğum sol elime baktı. Ben de bardağı diğer elime geçirip sol elimin çıplak parmaklarını oynattım. “Ve boşandım,” diye ekledim. “Arsız bir dulum. Yirmilerimin başında, üniversiteden hemen sonra erken bir evlilik yaptım.”

“Tüm iniş çıkışlara rağmen evli kalan insanları anlatan şarkıları sevmemenin açıklaması bu mu?” Sodasından bir yudum aldı. “Yoksa kolaya mı kaçıyorum?”

“Boşanmanın doğası gereği trajik olduğunu düşündüğüm falan yok. Kendi boşanmamı kişisel bir mağlubiyet olarak gördüm ama büyük bir rahatlama da oldu. Evli kalsaydım bu kariyeri yapamazdım.”

“Başlangıçta, kocanla birlikteliğinin başında *Cennette miyim* diye düşündün mü?”

Güldüm. “Hayır.” O da güldü, şaşırmış gibi bir gülüştü; “Bir bakıma âşık oldum diyebilirim. Kocama değil ama,” dedim.

Noah beni hâlâ hem eğlenmiş hem de garip bir şekilde kendinden geçmiş bir ifadeyle süzüyordu, sanki beni sürükleyici bulmuş gibiydi. Ünlülerin sorunu buydu; karizmalarını istedikleri gibi kullanabiliyorlardı. Siz de onların ışıltısının tadını çıkarıyordunuz. Sonra onu sizden uzaklaştırdıklarında dünya yeniden soğuk haline dönüyordu. “Bir bakıma âşık olmak nasıl bir şey?” diye sordu.

Elliot büyük Fransız restoranındaki parti sonrası kutlamadaydı -o partiyi kaçırmayacak kadar hırslıydı- ama parti sonrası sonrası kutlamaya gelmemişti; evlenince bu partilere katılmayı

bırakmıştı. “Acınası,” dedim, “ama *GK*’de ruh eşim olduğunu düşündüğüm biri vardı. Hiç çıkmamıştık. Sadece arkadaştık ama ben komedi ve hayat ruh eşleri olduğumuzu düşünüyordum. İşin acınası tarafı o benim için böyle hissetmemiştir.”

“Anlayamıyorum,” dedi Noah. “‘Ruh eşleri’ derken ironi mi yapıyorsun?”

“Utanç verici ama ironi yapmıyorum.”

“Peki, hâlâ ondan hoşlanıyor musun?”

“Ah, Tanrım, hayır,” dedim. “Yıllar önceydi bu.” Kısa bir duraklama oldu. Bardaki diğer konuşmaları ve o anda yetmişlerin rock klasiği olan fon müziğiyle yeni bir bilardo oyununun şakırtılarını duydum. “Şarkılarına bakılırsa yüzlerce kez âşık olmuşsun,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz.”

“*Sen* hâlâ geçmişindeki insanların özlemini çekiyor musun?”

“Keşke çeksem. Sonsuza dek sürebileceğini düşündüğüm bir ilişkim olmadı hiç. Hatta geriye dönüp bakınca daha da bitmeye mahkûm görünüyorlar. Acaba karşımdaki kişilerle ortak noktalarımız olduğuna dair kendimi mi kandırıyorum? Şimdi bağlanma teorisinden bahsetmeye başlarsam biraz fazla terapi almışım gibi gelecek kulağa sanırım.” Bardağını kaldırdı. “Ama kesinlikle ayık kalmama yardımcı oluyor.”

“Kulağa yeterince terapi almamışım gibi geliyorsa onun yerine Orta Batı bastırmasını seçtiğimdendir.”

Güldü.

“Nevrozlarımı yazılarıma aktarmak gibi eskiden kalma bir yöntemim de var,” dedim.

“Terapiden bağımsız olmasa da başka bir meşru yol.”

“Bağlanma teorisinin ne olduğunu okuduğum makalelerden biliyorum sanırım. İçinde büyüdüğün ailenin dinamiklerini tekrarlamak mı?”

Başını sallayıp içkisini barın üstüne koydu. “Otuz yaşına bas-
uğım, müzik endüstrisinde büyük bir ödül kazandığım zamanı
anımsıyorum...”

“Ah, yapma,” dedim. “Mütevazı olma.”

Sırıttı. “Yılın Albümü Grammy’sini. Bana bu fırsatı sundu-
ğun için teşekkür ederim.”

“Yılın Albümü Grammy’sini kazansaydım şu an dahil olmak
üzere her daim yanımda taşırdım. Plakçaların küçük bir heykeli,
değil mi?”

“Sen sanki Emmy kazanmadın. Yani pek mümkün değil.
Tabii orada değillerse?” Başıyla bel çantamı işaret etti.

Beni Google’da aratmış mıydı? İnternette pek yoktum -baş-
kalarını takip etmek için sosyal medya hesapları oluşturmuş
olsam da kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey paylaşmamıştım-
ama biri arama yaptığında ortaya çıkacak birkaç bilgiden biri-
di bu. Bel çantama hafifçe vurdum. “Yer olsaydı koyardım. Ne
diyordun; otuzuna basmıştın, Grammy kazanmıştın, sonra?..”

“Her şeyi çözmenin eşiğinde olduğumu düşünüyordum. İlk
başarımı elde etmiştim, ikinci albümümde düşüş yaşadım, sonra
para ödeyip kendimi eleştirilerle kurtardım. Yani şimdi yanlış
bir bakış açısı gibi geliyor ama o zamanlar buna inanıyordum.
Evlenip çocuk sahibi olmanın eşiğinde olduğumu bile düşü-
nüyordum. Otuzuncu yaş günümde birkaç arkadaşımın Costa
Rica’ya sörf yapmaya gittim. Bir gece tek başıma, kaldığımız
villanın balkonundan günbatımını izledim, bir şifreyi çözdü-
ğümünden gerçekten emindim. Ama o zamandan bu yana altı yıl
geçti. Hâlâ evlenmedim, kafam her konuda çok daha karışık;
dünyanın durumu, hayatımın gidişatı, sözde platformumu kul-
lanmam gerektiği. Bayağı ve bayağı olmayan çizgisine benzer
şekilde müdahil olmak isteyen bir ünlüysen ama birçok insanın

sadece ‘Kapa çeneni, gitarını çal,’ diyeceğini biliyorsan ayrı neredesin?”

“Evlenmenin eşiğinde olduğunu düşünürken,” dedim, “özellikle biri var mıydı?”

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Sorunun bir parçası da bu olabilir mi?”

“İşine yarar mı bilmem ama lisedeyken -büyük, berbat bir devlet okulunda- bir matematik öğretmeni toplantıda hayatın amacının, iyi olduğun ve yapmaktan zevk aldığın şeyi bulup bunu insanlar için yapmak olduğunu söylemişti. Hayatın amacının ne olduğunu söyleme cüretinde bulunmayı hayal edebiliyor musun? Ama hiç unutmadım bunu, yanıldığından da pek emin değilim.”

“Daha kötülerini duymuştum.”

“Kulağa aptalca gelebilir ama ben...” Durakladım. İki buçuk kadehten sonra bile çok az tanıdığım birine açıklamak için çok fazla gibi geldi. Ama devam ettim. “GK’yi hayatımın aşkı olarak görüyorum,” dedim. Gariptir ki gözlerim yaşlarla doldu. Ama söylediğim şeyin üzücü olduğunu düşündüğüm için olmadığını fark ettim. Çünkü doğruydı ve hiç de üzücü değildi.

“Ah, evet,” dedi Noah hemen. “Ben de müziğim için böyle hissediyorum.”

“Çok şanslıyız,” dedim. “Sence de öyle değil mi? Çoğu insan buna sahip değil. New York dışında her yerde iyi bir işin, eşin, çocukların, evin ve araban olmasının olgunluk, istikrar ve bütünlük göstergesi olduğunu biliyorum. Saat yedide akşam yemeği yiyip onda yatar, hafta sonları tempolu koşulara çıkarsın. Bunlara ilgin varsa harika. Ama yaşam kurmanın başka pek çok yolu var.”

“Thoreau’nun *Kitleler hayatlarını sessiz bir çaresizlik içinde geçirir*, sözünü biliyor musun?”

“Sadece bilmekle kalmıyorum,” dedim, “lisedeyken üzerinde ünlü sözlerin olduğu bir posterim vardı, bu da onlardan biriydi!” O kadar heyecanla konuşmuştum ki sağ yanağına çok az miktarda tükürük sıçratmıştım. Tükürüğümü silmedi; gülümseyerek karşılık verdi. Kanıtlayamasam ve kesinlikle sormayacak olsam da ona tükürdüğümü bilmediğinden değil, utanmamı istemediğinden ya da gerçekten umursamadığından, beni hiç de iğrenç bulmadığından şüphelendim. Aradan altı gün geçtikten sonra bile gösterdiği sıcakkanlılık beklenmedik ve çok sevimliydi. “Açık konuşmak gerekirse,” dedim, “hayatımı sessiz bir çaresizlik içinde geçiriyorum. Böyle ya da kararsızlık içinde olmayan biriyle arkadaş olmak istemem çünkü inanılmaz derecede sığ olacaklarını varsayıyorum. Ama iki arabalık garajı olan bir banliyö evinde yaşasaydım eminim on kat daha sessiz bir çaresizlik içinde olurdum.”

“Hiçbirini istemediğinden emin misin? Evlilik ya da çocuk?”

“Seninle mi başkasıyla mı?” demek geldi içimden ama ciddi olduğumu düşünürse ne yapardım? Onun yerine, “Tam olarak bilmiyorum ama oturup ikisini de beklemiyorum. Ve otuzlarında düzen kurmamanın seni daha iyi bir müzisyen yaptığına bahse girerim. Muhtemelen kafa karışıklığı hissetmeye devam etmenin de öyle. Her şeyi çözüp zirveye çıktığını düşünen birinin nasıl çok iyi şarkılar yazabileceğini anlayamıyorum işte. Hatta çok iyi komedi skeçleriyle çok iyi senaryolar da.”

“Belki de *sen* terapist olmalısın.” Bardağını bardan alıp bir yudum aldı. Yutkunup “Bu arada, Danny Horst Kuralı’na inanmıyorum. Skecini komik buldum ve çıkarıldığı için üzüldüm ama kuralın kendisi... Şahsen ben çıktım mesela, biliyorsundur...” dedi.

Eğlendiğimi gizlemeye çalışmadım. “Senden daha az çekici kadınlarla mı?” diye sordum.

“Söyleyeceğim bu değildi. Ama ünlü olmayanlarla.”

“Ciddi manada mı çıktın onlarla?”

“Tabii ki. Sadece dedikodu sütunlarında haber olan ilişkiler yaşamadım. Ama yaşasan da yaşamasan da lanetlenirsin. Başka bir ünlüyle çıkarsan Danny ile Annabel gibi çarpıtıcı bir mikroskop altında olursun. Birbirinin dünyasını ilk elden anlama avantajınızla birlikte ikinizin de gerçekten karmaşık programları olması dezavantajınız olur. Öte yandan ünlü olmayan biriyle çıkarsan her zaman sana uyum sağlamasını bekliyormuşsun gibi hissedersin. Ayrıca güvensizlik hissetmeleri kolaydır. Şu an bana çok alaycı bir ifadeyle bakıyorsun. Bunların kişiye özel sorunlar olduğunun farkındayım.”

“Bence *GK*’de yazar olduğum için alaycı bir ifadeyle baktığımı düşünüyorsun.”

“Sanırım mesleki bir tehlike olabilir bu.”

Daha sonra kendime açıklamakta, anlamakta zorlandığım bir şey oldu. Tıpkı ofisimde çenemi kavrayışı gibi bunun da bir önemi olmayabilirdi. Yüz ifadesi hem çok hassas hem de çok keyifli bir hal aldı. Sanki aramızda mükemmel bir şaka varmış gibi, başını sağa eğip odaklanmış bir tatlılık ve sıcaklıkla bana baktı. Bardağını tekrar barın üstüne koyup yavaş yavaş öne eğilirken kendi kendime, *Aman Tanrım, yoksa beni öpecek mi? Çünkü Noah Brewster beni burada, iş arkadaşlarımla önünde, aslında özel olmayan bir ortamda -ki cep telefonu çağında hiçbir yer özel değildi- onun o, benim ben olduğumuz bir dünyada öpemez. Çünkü beni öperse sonrasında ne olacak?* diye düşündüm.

Ben de yavaş yavaş geri adım attım. “Aşk ve romantizm hakkındaki tüm içgörülerini,” dedim, “yirmi iki yaşındaki modellerle çıkarken mi edindin?”

Gerçekten kafası karışmış görünen bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Bu da ne demek şimdi?”

Kalbim daha da hızlı atmaya başlamıştı ama öyle bayıltıcı bir şekilde değil. Elliot’a kafa tutmak için kendimi çelikleştirdiğim senaryolarda olduğu gibi, savaş öncesi bir şekilde. “Modellerin bu kadar eğitici olduğunu bilmezdim,” dedim.

Noah’nın ifadesi artık kafası karışmış değildi. Taş kesilmişti. Birkaç saniye geçtikten sonra şöyle dedi: “Sadece gerçek bir konuşma yaptığımızı sanıyordum. Bunu bana neden söyledin?”

“Bir sürü modelle *çıkmadın* mı? Hakikat değil mi bu?” Kaşlarını çatı. Kesinlikle gördüğüm en yakışıklı kaş çatmaydı, aynı zamanda yeni yeni idrak etmeye başladığım ölçüde korkunç derecede pişmanlık vericiydi. “Seni gücendirmek istemedim,” diye ekledim.

“Peki,” dedi.

“Üzgünüm ama seni pisliğin teki olduğum konusunda uyar mıştım.”

“Vay. Bu tam...” Başını iki yana salladı. “Bu şimdiye kadar duyduğum en uyduruk mazeret.”

Birbirimize yeni bir acemilikle, eğlenceli olmayan bir acemilikle bakıp gözlerimizi kaçıtırken odanın daha önce pek fark edilmeyen uğultusu yükseliyor gibiydi. Bir yandan umutsuzca sohbeti doksan saniye geri sarabilmeyi, modeller hakkında söylediklerimi geri alabilmeyi diledim. Öte yandan, bu adamdan etkilenmek, ilgisine mazhar olmak; sadece barda değil, son birkaç gündür stresli ve kafa karıştırıcıydı. Şimdi de bu stres ve kafa karışıklığı etkisini yitirmiş görünüyordu. Normal, umutsuz, eziyetsiz hayatıma geri dönebilirdim.

“Özrümü kabul etmek istemiyorsan,” derken buldum kendimi, “o zaman sanırım buraya kadar. Tanıştığımıza memnun

oldum ya da her neyse.” Bir tür veda selamıyla içkimi ona doğru kaldırdım.

“*Seni gücendirmek istemezdim ve Sana pisliğin teki olduğumu söylemiştim*; bunların hiçbiri özür değil. Keşke...” deyip durakladı. Tekrar başını salladı. “Biliyor musun? Boş ver. Sanırım olaylar daha fazla ilerlemeden beni kim olduğun konusunda uyardığın için minnettar olmalıyım.” Peruk olduğunu bildiğim saçlarını acayip kararlı bir şekilde kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Yani, evet. Kendine iyi bak, Sally.”

Sonra dönüp uzaklaştı.

SONRAKİ GÜNLER

Ardından olanları kronolojik değil, -kronolojisi şu an bile benim için belirsiz olduğundan- olayların farkına varma sırama göre anlatacağım. Farkına vardığım ilk şey, Noah’nın bardan hemen ayrılmadığı, bir grup oyuncuyla kısa bir süre sohbet ettikten on dakika sonra ayrıldığıydı. Dr. Theo’yla çok yumuşak ve samimi konuşan Viv’i aradım. Çok gergin olmasaydım onları yalnız bırakırdım. Noah’dan yaklaşık beş metre uzakta dikilip göz ucuyla onu izledim. Ona yaklaşıp işleri düzeltmeye çalışsam mı diye düşündüm. Daha sarhoş ya da fevri olsaydım muhtemelen yeltenirdim ama başarılı olmam pek olası görünmüyordu. Ayrıca çatışmamızın onun için önemini gözümde büyütme istemiyordum. Belki de olanları ertesi sabah zar zor hatırlayacaktı? Josh, Hakeem ve Lynette’ten uzaklaşıp merdivenin dibindeki çıkış tabelasına yürürken telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmak için durakladıktan sonra zemin kata çıkan merdivenlerde gözden kaybolduğunda hem yıkılmış hem rahatlamış hissettim. Ama sohbetimizi mahvettiğim an böyle hissetmeye başlamıştım. Ses

tonundaki çarpıcı değişim, her şeyi *mahvedebileceğim* gerçeği, aramızdaki dinamiğin sadece parti sonrası-sonrası kutlamada değil, son altı gün boyunca “bir şey” olmak için yeterli ağırlığa ve enerjiye sahip olduğunu kendime itiraf etmemi sağladı. Ünlü olmasaydı kesinlikle bana asıldığını düşünürdüm. Yine de birkaç dakika önce gerçekten öpmüşmek üzere olup olmadığımızı; şimdi şoke edecek kadar haklı mı yoksa gülünç derecede yanlış mı olduğumu asla bilemeyecektim.

İkinci olaysa Peynirci skecinin viral olmasıydı. Pazar akşamı 20.00’de YouTube’da beş yüz binden fazla, pazartesi bir milyondan, cuma ise üç milyondan fazla izlenmişti.

Üçüncü olarak, bir buçuk hafta sonra Noah’nın onuncu albümü yayınlandı. New York’a dönüp hem gündüz hem gece sohbet programlarında tanıtımını yaparken kendisine defalarca Peynirci soruldu, hararetle anlattı ama benden hiç bahsetmedi. Daha da kötüsü, Annabel Lily ile iki ayrı etkinlikte birlikte takılırken fotoğraflandılar. Bir öğleden sonra SoHo’da vitrinlere bakmaya gittiler, ertesi gün East Village’da suşi restoranında akşam yemeği yediler. O gece 23.00 sularında kadının evinden çıkarken görüldü. İlk fotoğrafların internete düşmesinin ardından Henrietta mesaj atıp beni haberdar etti: *Ne düşünüyorlar????* Sonra sanki anlamamışım gibi, *Zavallı Danny!!!*

Noah’yı birkaç hafta boyunca mazoşistçe Google’da aramaya devam ettim. Annabel’le birlikte olduklarına dair başka belge yoktu. Fotoğraflara isimsiz kaynaklardan, yani reklamcılarından gelen yalanlamalar eşlik etse de (“Noah’yla Annabel sadece eski arkadaşlar”) Japon restoranında yemek yiyen başka biri “flörtöz havalarını” (“Birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlardı”) belirtmişti ve bölümler alenen kurgulanmış görünüyordu. Yani, vitrinlere bakmak; gerçek hayatta bunu yapan var mıydı? Tanrı aşkına, pa-

ketletin şu suşiyi! Fakat esas amaç albüm tanıtımıydı da bu zulüm yan ürün müydü, yoksa ikisi arasında gerçek bir çekim vardı da albüm tanıtımı mı yan ürün olmuştu, söylemek zordu.

Dördüncüsü, Viv'le Dr. Theo'nun gerçek bir çift, uzun süreli bir çift olmalarıydı. Ancak daha sonra bana söylediği üzere o ilk gece seks yapmamışlardı. Birlikte eve gitmişler, aynı yatakta uyumuşlar ama Viv'in şaka yollu ama kendinden geçerek yiyiş-me olarak tanımladığı şeyden sonra sahiden uyumuşlardı.

Noah'nın gidişinden kısa süre sonra Viv ve Dr. Theo'yla birlikte parti sonrası-sonrası kutlamadan ayrılmıştık. Viv ortaya olmak üzere hepimiz Escalade'in ikinci sırasına geçtik. Emniyet kemerimi bağlarken öne eğilip Dr. Theo'ya, "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Asistanlığımdan bu yana bu saatlerde uyanık olduğumu sanmıyorum ama direniyorum."

Viv, "Eski günlerin hatırına Bellevue'ye uğrayıp bebek doğurtsak mı?" dedi.

"Bir dahaki sefere."

Şoför sokağa girdi, bir dakikadan az zaman geçmişti ki horlamadan daha sessiz, ritmik bir nefes sesi duydum. Tekrar öne eğilince Dr. Theo'nun uykuya daldığını gördüm. Viv'le göz göze geldik, gülümsedi.

"Sevdim onu," diye yarı fısıldadım, yarı ağzımı oynattım.

"Ben de," diye fısıldadı o da.

"Danny Horst Kuralı var ya?" dedim sessizce. "İnanıyor musun ona?"

"Hayır," dedi hemen.

"Gerçekten mi?"

"Elbette kültürümüz kadınların nasıl görüldüğüne kafayı takmış durumda, hepimize bulaşmış bu da. Ancak bireysel düzeyde insanlar sandığımızdan çok daha acayipler. Cazibenin dış

görünüş dışında pek çok şeyle ilişiği var.” Bu saatte neredeyse boş olan FDR Drive’a doğru ilerliyor, ötesinde Brooklyn’in ışıklarının görüldüğü Doğu Nehri’nin karanlık şeridinin yanından geçiyorduk. Viv bir süre durakladıktan sonra, “Danny ile mi yoksa Annabel ile mi evlenmeyi tercih ederdin?” diye sordu.

“Kesinlikle Danny,” dedim.

“Değil mi? Çünkü ateşli olan önünde sonunda sıkıcılaşır ama komik olan sıkıcılaşmaz.”

“Seninle insan seçim yapmak zorunda kalmaz,” dedim. “Hem komik hem ateşli birine sahip olur.”

“Biliyorum.” Viv solunu, Dr. Theo’nun uyuduğu yeri işaret edip konuştuğumuz alçak ses tonuyla, “Şanslı herif,” dedi.

Biraz duraksayıp, “Salı gecesi Noah Brewster’a skecinde yardım ettim. Birden ofisimde belirdi, Autumn gelip onu bulana kadar aşağı yukarı bir saat baş başa kaldık. Ondan sonra, bütün hafta aramızda bir kimyanın olduğunu hissettim. Ama imkânsız olduğunu düşündüm. Mümkün değil,” dedim.

“Elbette mümkün,” dedi Viv. O, “*Roma Tatili* gibisiniz,” derken Doğu Yirminci Sokak feribot iskelesini geçiyorduk.

“Ne demek istiyorsun?”

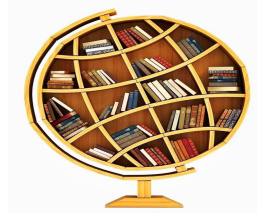
“Noah, gizlice idarecilerinden kaçıyor. O Audrey Hepburn, sen de Gregory Peck’sin.”

“Ha,” dedim. “Hiç aklıma gelmemişti.” Birkaç saniye sonra devam ettim: “Ama aramızda kimya olduysa bile bu gece içine ettim. Blossa’da birbirimize açıldığımız tuhaf bir konuşma gerçekleştiriyorduk, ben de panikleyip onun yirmi iki yaşındaki modellerle çıkmasıyla ilgili kaba bir şey söyledim.”

“Neden yaptın bunu?”

“Hiçbir fikrim yok,” deyip ağlamaya başladım.

Viv cevap vermedi. Onun yerine sol elini sağ elinin içine alıp tuttu. Şoför bu sessiz saatte, bu bahar gecesinde, Manhattan adasında FDR Drive'da ilerlemeye devam edip bir yandaki binalarla öbür yandaki nehri geçti. Viv'in diğer yanındaki Dr. Theo derin derin nefes almaya devam etti.

2. BÖLÜM

Temmuz 2020

ROMANTİK KOMEDİ • 159

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
tarih: 20 Tem 2020 23.42
konu: Aslında

Hâlâ sen misin?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 21 Tem 2020 08.04
konu: Aslında

Evet, hâlâ ben.

(Pekâlâ, içimdeki İngilizce üstadı şu an büyük telaş içerisinde. Birinci Cümle'nin dilbilgisi açısından "Hâlâ benim," olması gerektiğini bildiğimi bilmeni isterim fakat gergin olduğumu düşünmeni de istemiyorum. Aradaki farkı başarıyla açabildim mi? Konuyla ilişkili: Çocukken telaşın bir tür odun tozu olduğunu sanırdım, kömüre alternatifi sanki.)

Umarım bu, III, ölümcül küresel boku yemişliğe karşı ayakta kalabiliyordur.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
tarih: 21 Tem 2020 13.36
konu: Aslında

Beşinci sınıfa kadar eriştenin peynirden yapıldığını sanıyordum. Kendimi savunmam gerekirse, peynirden erişte güzel olabilir.

Dilbilgisine gelince hem beni hem de benimi kabul ediyorum. Asıl, *Cümle* kelimesinin büyük harfle başlaması kafa karıştırıcı. Yine de zırcahil olmayan herkes, Harvard olmasa bile havalı bir üniversite mezununun uzmanlığına riayet edecektir. Bir dakika... zırcahil aşağılayıcı bir ifade mi?

New York'ta mısın? Sormadın ama ben Los Angeles'tayım.

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

tarih: 21 Tem 2020 19.04

konu: Aslında

Zircahili Google'da arattım ama bilemiyorum. Fakat birçok kişinin GK'nin misyonunun rencide etmek olduğuna inandığını biliyorsun, değil mi? Bu yılki ilk bölümden sonra, hepimiz endişelenecek yepyeni bir dizi sorunumuz olduğunu fark etmeden önce, Demokratik Ulusal Komite'den üst düzey bir kişi, yazdığım bir skecin yirmili yaşlardaki gençlerin siyasi kayıtsızlığının en güzel örneği olduğunu söyleyen bir tweet attı. Ekimde 39'una girecek biri olarak, yirmili yaşlar kısmını iltifat olarak aldım. Ama yirmili yaşlardaki gençler tanıdığım en az kayıtsız insanlar! Metal pipet kullanan onlar. Herkes Siyahilerin Hayatı Değerlidir protestolarına gitmeden önce onlar gidiyordu. (Bu yaz hiç SHD protestosuna gittin mi?) Her neyse, münasip olanın ne olduğu konusunda beni muhatap almamalısın.

Ve aslında (ufuktaki ihtişama hazırla kendini) Kansas City, Missouri'deyim. Çocukluk odamda. 81 yaşındaki üvey babam ve onun beagle cinsi köpeği Sugar'la yaşıyorum. İhtişam hiç bitmiyor! New York'tan kaçan insanlardan biri olduğum için kendimi mahcup hissediyorum ama her şey

kapanınca aklımı kaçırdığımı hissetmeye başladım – mübalağa değil, gerçekten. Los Angeles nasıl?

Peynirden erişte harika olurdu. Kızartabilir, marinara sosuna batırabilirsin, siktir, galiba az önce mozzarella çubuğunu icat ettim! Bu arada, rastgele yabancılar şaşırtacak kadar bariz e-posta adresini doğru tahmin edince sana yazıyorlar mı?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 22 Tem 2020 22.36

konu: Aslında

39'uma senden bile erken basıyorum, 5 Eylül'de. İnsan "ölümcül küresel boku yemişlik" esnasında doğum gününü nasıl kutlar bilmiyorum ama aynı öğünde metal pipet kullanıp peynirden yapılmı erişte yiyerek olabilir mi? Ne çok olasılık var!

Tamam, pandemiden bahsetmişken... beni tüm ciddiyetiyle sana e-posta gönderme nedenime getiriyor. Merak ettin mi? Ettiysen garip ve çat kapı değilmiş gibi davranman çok hoş.

Evet... Şubat'ta Covid geçirdim. Öncelikle, bu denli ayrıcalıklı olduğum için şikâyet etmemem gerektiğiyle ilgili bir feragatname sunacağım... sonra da çok boktan geçtiğini söyleyeceğim. Neredeyse 3 hafta boyunca nefes alamadım, hayatımın en kötü öksürüğünü yaşadım, bitkin düştüm, her yerim ağrıyordu, sürekli başım zonkluyordu. Cehennem gibi hissetmenin yanı sıra bir daha asla şarkı söyleyemeyeceğimden ya da hiç değilse eskisi gibi söyleyemeyeceğimden korkuyordum. Durum böyle gelişmediği için şanslıyım ancak benim gibi biri için sesle nefesi bozan her şey korkunç. Bunları yazarken aklıma geldi, belki sen

de geçirdin ve kendi kendine, ne bebek ama diyorsun!
Umarım geçirmemiştir.

Ama hastalanmak bana düşünecek zaman verdi... dürüst olmak gerekirse... pek çok şeyi. Biri de 2018'de GK'de geçirdiğim hafta, bilhassa seninle çalışmam ve sonrasında aramızdaki ilişkinin nasıl kötü bir yere evrildiği idi. Bundan pişmanım, resmen üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bence sen havalı ve akıllısın ve o haftadan sonra birlikte takılacağımızı düşünebilirdim ama sonra... tabii ki böyle bir şey olmadı. Ama belki de olmalıydı, hani?

Sorularına cevaben:

-SHD protestolarından birine katıldım. Bunu gösteriye çevirmek istemediğim için öncesinde bir ileri bir geri gidip geldim ancak niyetimin sorgulanması ihtimali açısından sadece gidip incelendiği yerden kopartmanın daha önemli olduğuna karar verdim... bu ne ilkti ne de son olacak. Sosyal medya hesaplarımla ilgilenen kişilere bu konuda paylaşım yapmamalarını söyledim ancak bazı resimler internete düştü sanırım. Sen katıldın mı hiç?

-Evet, yılda birkaç kez en büyük hayranım olduğumu, ameliyatı için 500 dolar verip veremeyeceğimi ya da müziğimin berbat olduğunu söyleyen rastgele yabancılardan e-postalar alıyorum. Bir keresinde son albümümün parasını geri isteyen bir adam bana ulaşip nedenini epey detaylandırdı. Haklı olduğu noktalar vardı, ben de ona 'Peki, dostum, bana Venmo'daki kullanıcı adını söyle, sana on doları iade edeyim,' diye e-posta gönderdim. Bir daha ondan haber almadım.

E-posta adresimin yaratıcı olmadığını kabul ediyorum ancak araya göbek adımın baş harfini iliştiirdiğim için kısmen övgüyü hak etmiyor muyum? Sana e-posta adresinin "smiles" olarak okunacağını söylemedi mi kimse... kaldı ki kendi haline bırakılsan tam olarak bunu seçeceğini varsayıyorum. E-posta demişken, 2000'lerin başından beri yazdığım en uzun e-posta bu sanırım!

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

tarikh: 23 Tem 2020 11.27

konu: Aslında

Öncelikle, çok hastalanmana üzüldüm. Kulağa korkunç geliyor. Şimdi tamamen iyileştin mi yoksa belirtiler devam mı ediyor? Sana bakacak biri var mıydı? O sırada Los Angeles'ta mıydın? Ben Covid'e yakalanmadım, yakalandıysam da bilmiyorum, kaldı ki bu ekstra şans çünkü GK'nin prodüksiyonu durduktan hemen sonra Henrietta, Henrietta'nın eşi Lisa (şu an sekiz aylık hamile) ve Viv (tesadüfen o da şu an sekiz aylık hamile) dahil olmak üzere bir grup insan Covid oldu. Nedense Viv'in doktor kocası olmadı. Viv, Lisa ve Henrietta şu an iyi görünüyorlar ancak Covid'in rahimdeki olası etkileri konusunda endişeli olduklarını biliyorum. Viv'in doğum konusunda da endişeli olduğu anlaşılıyor. İtiraf ediyorum, siyahi kadınların ve bebeklerinin ırkçılık/kötü sağlık hizmetleri nedeniyle doğum sırasında ölme ihtimalinin sınıflar arasında bile daha yüksek olduğunu o bana söyleyene dek bilmiyordum.

SHD protestolarına gelince, ben de bir tanesine katıldım -burada çok yoğun olduklarını biliyorsundur, bazıları üvey babamın evine çok yakındı- ancak kimsenin varlığını in-

ternele resmimi koyacak kadar önemsemediğini söyleyebilirim. Bir yandan, beyaz insanlar ve onların yönettiği şirketlerin bir sabah uyanıp ırkçılığın varlığını kabul etmeye karar vermelerini çok tuhaf ve rahatsız edici buluyorum. Öte yandan, (400 yıl) gecikmesi hiç olmamasından iyi galiba? Viv, George Floyd öldürüldükten sonra rastgele beyaz tanıdıklarından, 'Nasılsın? Hayır, gerçekten, nasıl?' gibi sorular aldığını, yani rahimimde insan büyütme bitkin düştüm ama kastettiğinizin bu olduğunu sanmıyorum gibi şeyler söylediğini söylemişti. (Ara not: Tabii ki Viv'e onun hissettiğinden daha fazla yakınlık duyduğunu varsayan rastgele beyaz kadınlardan biri olduğum için endişelenmeye başladım ama bu ara ondan güvence isteyeceğimden adım gibi eminim. "Ellerini ovuşturman seni korumayacak," replikli bir skeç yazmayı düşünüyordum. Beyaz kadınların sadece rahatsızlığımızı ya da suçluluğumuzu dile getirmenin bizi ipten alacağına inanması olgusu hakkında mesela. Önümüzdeki sezon GK'de olmanın neye benzeyeceğini kim bilir -her gün test yaptıracağımıza dair söylentiler var- ama geçen hafta on ikinci (!!) yılımda tekrar gitmek üzere sözleşmeyi imzaladım.)

GK'deki haftanın sonuna gelince, özrünü takdir etsem de her açıdan haklıydın. (Bu sözleri daha önce kimseye yazmamış olabilirim, o yüzden keyfini çıkar.) O haftayı ben de çok düşündüm, bu konuda kendimi kötü de hissettim. Gerçek şu ki senin bana özür borcun yok ama benim sana var. Bana hesap sorma hakkın var. O barda söylediklerim kabaydı. Gerçekten özür dilerim.

2000'lerin başından bu yana en uzun e-postanı yazmak (ve tahminimce almak) kötü mü, yoksa iyi bir şey mi? 2000'lerin başının şerefine, sen de Y2K bilgisayar hatasını dert edinip şu sarı Livestrong formalarından birini giyiyor musun? Ben şu an sarı formamı giyiyorum tabii ki. İnce naylon, nemli Missouri yazında serin tutuyor.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 23 Tem 2020 15.50

konu: Aslında

Sally Milz'in, "Sanırım her açıdan haklıydın," beyanını almak ne büyük onur!! Bu sözleri koluma dövme yaptırırsam tuhaf mı olur? (O cephedeki notlarımızı karşılaştırdığımızdan beri başka dövme yaptırdın mı? Ben yaptırmadım ama hamster'ını hatırlamak beni hâlâ gülmekten öldürüyor.)

Uzun e-postalar yazıyor ve alıyor olmak feci güzel! Yanlış anlama, bir GK yazarına yazmak göz korkutucu ama aynı zamanda o kadar eğlenceli ki muhtemelen her türden noktalama hatasını yapıyor olsam da bunca yıldır özlediğim şeyin mektup arkadaşı olup olmadığını merak ediyorum. Tüm ciddiyetimle, son yirmi yıldır hayatımdaki en sessiz dönem bu, başka biriyle iletişim kurmak hakikaten güzel. Bazen altı ay ya da bir yıllığına duraklamayı diliyordum ama şimdi evren hodri meydan demiş gibi hissediyorum. Hayır, küresel bir salgına neden olduğumu düşünecek kadar benmerkezci değilim ama yine de... ne dilediğine dikkat et.

Soruna cevaben, şubatta 18 şehirlik bir turnenin ortasıdaydım, Los Angeles'a döndüm, o zamandan beri

buradayım. Sanırım bu noktada bilindik bir hikâyeye, ancak San Antonio'da hayli normal hissettiren bir gösteri yaptık, ertesi gece Houston'da havada garip bir enerji vardı, iki gece sonra New Orleans'ta sahneye çıktığımda turnenin kalanını erteleyeceğimizi biliyordum. Gerçi o gece bile tanışma, selamlaşma ve her zamanki şeyleri yaptık... Bu yüzden bir hafta sonra hastalanmama şaşırmamalıydım muhtemelen.

Bu konuda, senin deyiminle biraz mahcubum ama evin kendilerine ait bölümünde, garajın üstünde benimle yaşayan birbirleriyle evli bir kâhyam/aşçım ve bekçim var. Bir de benimle yaşamayan bir özel asistanım var. Hastalandığımda hepsi de bana sonsuza dek minnettar kalacağım şekilde baktı. Hiçbiri hastalanmadı... Margit (kâhya) yatak odamın kapısının önüne yiyecek bıraktı, pek etkileşimde bulunmadık ama insanların hayatta olup olmadığı kontrol etmesi güven vericiydi.

Umarım çok garip bir soru olmaz, "hayatta bir gün" şu an senin için nasıl geçiyor? Üvey babanla köpeğinden başkasıyla yaşıyor musun? Yeni GK sezonuna imza attığın için tebrikler! 2018'de bana bir ya da iki yıl içinde ayrılmayı düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum ama fikrini değiştirdin demek ki. Kansas City'de kalmayı düşündün mü?

Evet... Bu konuyu açmaya korkuyorum ama madem dürüst davranıyoruz... programdan sonraki hafta Annabel L. ile takıldığım için özür dilemem gerektiğini biliyorum. Sana mı yoksa Danny Horst'a mı özür borcum var bilmiyorum ama benim açımdan hiç hoş değildi. Annabel ile aramda

bir şey yoktu ama varmış gibi göründüğünü biliyorum ve...
şey... keşke dönüp bu izlenimi değiştirebilsem.

(Burada ter döküyorum çünkü bir, bu konu! İki, önce
"Annabel'le aramızda" yazdım ama az önce baktığım
47 dilbilgisi sitesi başka türlü yazmamı önerdi. Fakat hâlâ
emin değilim.)

Bahse girerim sarı formanla harika görünüyorsundur.
Modasının hiç geçmediğini duymuştum.

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
 alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
 tarih: 23 Tem 2020 19.40
 konu: Aslında

Dilbilgisi kaygımı sana bulaştırmış olmam acayip sevindirici. Pardon? Tebrikler?

Aslında (aslında aslında aslında) muhtelif kişilerin pandemiye kendilerinin sebep olduklarını düşündüklerini açıklamalarından komik bir skeç olabilir. Bu hissi dile getirmesine şahit olduğum ilk kişi değilsin. Üvey babamın komşusu olan ailenin annesi, 11 yaşındaki kızının ona iş için çok fazla seyahat ettiğini söyleyerek buna neden olduğundan endişelendiğini söylemiş. Henrietta'nın kayınpederi de mart sonunda kendisi için düzenlenecek emeklilik partisinden korktuğu için buna neden olduğunu düşündüğünü söylemiş. Yani, açıkçası, 11 yaşındaki çocuk, Henrietta'nın kayınpederi ve sen buna neden OLDUNUZ ve tüm dünyaya özür borçlusunuz. Bunun Wuhan'da, pazardaki yarasayla hiç ilgisi yoktu.

GK'de çalışmanın garip yanlarından biri de ziyafet ya da kıtlık gibi bir programı olması; ya haftada doksan saat çalışıyorum ya da haftalarca veya yaz boyunca ofise bile gitmiyorum. Her şey kapanmadan önce kendimi program

dışında meşgul tutma konusunda mükemmel olduğumu söyledim ama belki de pandemi hepimize hodri meydan dedi.

Kansas City’de ASLA temelli kalmam. Kulağa züppece gelebileceğinin, her yerde zeki, enteresan insanların yaşadığının ve bunun gibi bok püsürün farkındayım ama yine de asla. Pandemi yokken bile restoranlar 19.45’te boşalıyor, kaldırımlar bomboş oluyor ve tabii ki burada zeki, enteresan insanlar VAR ama New York’taki kadar değil. Bununla birlikte, geçici bir süreliğine Jerry ve Sugar’la kalacağımı bilmek ağır tempolu olsa da bu süreci keyifli kılıyor. Jerry çok kibar, çok usturuplu ve e-posta ya da yulaf sütü gibi şeylerin çok modern olduğunu düşünüyor. Sugar hiç de usturuplu değil, hele ki göbeğinin ovulmasını isterken. Bugüne kadar Jerry ile baş başa geçirdiğimiz en uzun zaman bu, konuştuğumuz şeylerin %75’i de Sugar’la ilgili. Annem Jerry ile evlendiğinde 10 yaşındaydım. (Hayli sorunlu bir adam olan biyolojik babam ben 8 yaşındayken öldü; başka zamanın hikâyesi.) Jerry yanımıza taşındığında babamın ölümünden beri annemin yatağında yatıyordum, beni kendi odama döndürmenin yolu bana kendime ait bir televizyon vermek oldu. Beşinci sınıftayken gizlice GK’yi izlemeye böyle başladım. Belki de kariyerimi Jerry’ye borçluyumdur?

İşte, Pandemi Sally’sinin Hayatında Bir Gün (Seni buna maruz bırakmam karşılığında sen de beni Pandemi Noah’ının Hayatında Bir Gün’e maruz bırakmakla yükümlüsün):

7: Hava 40 dereceye ulaşmadan uyan, Sugar’ı uzun bir yürüyüşe çıkar, havanın ne kadar aydınlık olduğuna, bu kadar erken saatte kaç kişinin uyanık olduğuna şaşır.

8: Eve dön, duş, kahve, ergenliğimin hasır masasına otur, senaryo üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarını aç, sonraki 4 saati yanlışlıkla aşının ne zaman bulunacağı ve fonksiyon kazanımı mutasyonunun ne olduğu konusunda makaleler okuyarak geçir.

12: Jerry ile öğle yemeği. 10'da kalkıp -ben yokken 6'da kalkıp Sugar'ı gezdirip tekrar yatıyor- bir fincan kahve içip bir kâse Raisin Bran'ın tadını çıkarırken iki saat boyunca Kansas City Star'ı baştan sona okuyor. Kelimenin tam anlamıyla, kahvaltılık kâsesini bulaşık makinesine koyup dolaptan öğle yemeği tabağını çıkarıyor. Öğle yemeğinde mayonezli, marullu, Bologna salamlı beyaz ekmek sandviçi yiyoruz. Eğlenceli bir bilgi: Yedi yıldır pesketaryenim. Ama Bologna salamı GERÇEKTEN et mi?

12.30-16.45: Senaryo yazıyormuş gibi yap, anosmi ve sitokin fırtınaları hakkında daha fazla makale oku.

17: Jerry ile oturma odasında çevrimiçi "Yaşlılar için Sandalye Yogası". Eğitimci Marie adında altmış yaşında seksi bir kadın, Jerry bunu benimle hayatta konuşmaz ama bence ona biraz vurgun. Övünmek gibi olmasın ama yaşlı olmayan (genç?) biri olarak Sandalye Yogası'nda sandalyeden kaçınıyorum.

17.30: Jerry kendisi için Manhattan, benim için greyfurtlu sodalı su hazırlıyor; kendisi için domuz bifteği, benim için etsiz burger kızartıyor; hava çok sıcak değilse arka verandada yiyoruz. Bu durumda genelde yandaki aileyle konuşuyoruz. (Kızları 9 ile 11 yaşında, 11 yaşındaki, annesine iş için çok fazla seyahat ettiğini söyleyerek pande-

miye neden olan.) Bize, "Hayatın boyunca tek bir yiyecek yiyebilseydin ne olurdu?" ve "Sugar insanca konuşsaydı sence ne derdi?" gibi bir sürü soru soruyorlar.

18.30: Sugar için bir uzun yürüyüş daha. Bunda genelde Viv, Henrietta ya da ikisiyle birden konuşuyorum. Viv şehirde-kocasını hâlâ hastalara bakıyor, bu da onu endişelendiriyor malum- ama Henrietta'yla karısı şehir dışında bir yer kiraladı.

19-21: Televizyonun Altın Çağında Jerry'nin tur rehberi-yim. Ufkunu genişletecek ama onu dehşete düşürmeyecek, haberdar olmadığı dizileri bulmaya çalışıyorum. Evet: İngiliz kırsalında geçen dramalar, moral verici realite şov yarışmaları, beyaz ya da heteroseksüel olmayan insanlar hakkındaki durum komedileri. Hayır: Flört realite şovları, hızlı tempodaki aşırı ironik Y kuşağı veya Z kuşağı programları. Bir şeyi beğenmediğinde, "Çok fazla olay var, değil mi?" diyor. Beğendiğinde ise "çok ilginçti" ya da "çok eğlenceliydi," diyor.

21.15: Jerry odasına çekiliyor, oyalandığını duyabiliyorum, ben de odama gidiyorum; iki yol ayrılıyor ve ben dizüstü bilgisayarımın telefonumu bir kenara bırakıp bir kitap olarak daha az geçilmişini seçmeye çalışıyorum. Zamanın aşağı yukarı üçte birinde başarılı oluyorum.

Gece yarısı: Işıklar söner, huzurlu bir uyku. Şaka yapıyorum, ışıklar söner, sonrası lojistik, bedensel ve ruhsal panik.

Köpürt, durula, tekrarla!

Hiç Missouri'ye gelmiş miydin? Bir de hiç mektup arkadaşın oldu mu yoksa ben, mmm, ilkin miyim?

(Yn: Annabel vs., dürüstlüğün için müteşekkirim. Dürüst olmayacaksan pandemi mektup arkadaşın olmasının pek anlamı olduğunu sanmıyorum. Aslında buraya Annabel, hayat ve varoluşsal zihin karışıklığımla ilgili koca bir paragraf daha yazmıştım ama ikimizi de esirgemeye karar verip sildim. Köprünün altından çok sular aktı. Seni daha iyi hissettirecekse, Danny şimdi Nigel'ın Brown'dan yeni mezun, yayıncılıkta çalışan, tahmin edileceği üzere göz alıcı ama acayip ayakları yere basan kızı Lucy ile mutlu. Çift olmalarını destekliyorum, Nigel'ın resmen Danny'nin yarı-Yahudi yarı-babası olmasını da.)

Düzenleme
Ny.Ozlem

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 24 Tem 2020 01.49

konu: Aslında

Tabii ki Missouri'ye geldim! Kansas City'deki Sprint Center'da, St. Louis'teki Chaifetz'de ve yıllar önce Columbia, MO'daki Blue Note'da -sanırım eski bir sinema- birkaç kez çaldım. Kansas City'yi keşfetmek için bol bol vakit harcadığımı söyleyemem ama çimlerin üzerinde devasa badminton topu heykelleri olan müzeyi ziyaret etmiştim. Turnelerde ses kontrolü ve medya işlerinden zaman kalırsa, sadece bir yemeklik bile olsa yerel bir şey yapmaya çalışıyorum. Bununla birlikte sağlığımdan olmamaya çalışıyorum, sağlıksız bir şey yemeden yerel lezzetleri yemek birbiriyle çelişebiliyor.

Konuyla ilgili sayılır... Biliyorum benden gelmesi şaşırtmacalı bir soru ama içki ve alkolle ilişkin hakkında ne söyleyebilirsin? Üvey baban kokteyl içerken "buzlu greyfurtlu sodalı su" içtiğinden bahsetmiştin ancak bazen içki içtiğin izlenimine kapıldım. Söylememe gerek yok sanırım, aşırıya kaçmamak kaydıyla içki içmenin pek çok insan için hayatın normal bir parçası olduğunun farkındayım... o imrenilecek kadar dengeli insanlar!

Üvey baban harika bir adama benziyor, bahse girerim senin orada olmandan çok memnundur. Paylaşmak istersen biyolojik baban ya da annen hakkında daha fazlasını duymaya can atıyorum. Maalesef benim ailemle pek iyi bir ilişkim yok. Kavgaya etmeyiz ama yakın da değiliz. Normal şartlarda onları yılda ortalama bir kez görürüm, birkaç ayda bir de telefonda konuşurum. Gerçekte oldukları kişilerle barışmaya çalışıyorum (Terapiden çok faydalandığımı konuştuğumuzu hatırlıyorum, özellikle de bu alanda). Hâlâ Arlington, Virginia’da yaşıyorlar; ikisi de emekli. Babam vergi avukatıydı, annem ise özel bir ilköğretim okulunda kayıt kabulde çalıştı. Her anlamda Beyaz Anglo-Sakson Protestanlar (bkz. züppe), kariyerim çok kamusal olduğu için daima tatsız gözle baktılar. Ayrıca müzik endüstrisinin ve Los Angeles’ın yavan insanlarla dolu olduğunu düşünüyorlar. Pandemiden önce bile spor kulübünde tenis oynayıp küçük bir arkadaş grubuyla içki içip yemek yiyerek, yazları da Maine’de geçirerek tecrit edilmiş bir yaşam sürüyorlardı. Açıkçası, şikâyet edecek bir şeyim yok, üniversiteye gitme şansını heba etsem de eğitimim ve altımdaki finansal güvenlik ağı açısından elde ettiğim bariz avantajlar var. Ama en önemlisi, dünyada müziğim için yer olduğuna inanma avantajı var. Gençken utangaç, kaçık bir gotik ucube olduğum için sanatımızı sürdürüp paylaşma hakkına sahip olduğumuzu düşünmenin doğasında var olan yetkiyi ve hatta kibri kabullenmem yıllarımı aldı. Meğer müzik endüstrisinde orantısız sayıda insan ayrıcalıkla büyümüş, birçoğu da aksini düşünmemiz için büyük çaba sarf ediyor. Elbette, parasızlık dahil olmak üzere engellerin üstesinden gelen pek çok müzisyen

de var; bu insanlar genellikle daha yetenekli ve onlarla takılmak çok daha keyifli.

Umarım çok fazla malumat vermemişimdir. Üvey babanı tarif edişini o kadar ilginç buldum ki benzer bir tarif denemeyi düşündüm. Çok şanslı olduğum bir konu da kız kardeşim Vicky'yi gerçekten en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görmem. GK'de sunuculuk yaptığımda o da oradaydı, kısaca tanışmıştınız. Ailemiz onu, beni onaylamadıklarından farklı bir şekilde onaylamıyor. (Kendisi koruyucu ailedeki çocukların "sonsuz dek sürecektir aileler" bulmalarına yardım eden bir sosyal hizmet görevlisi. Bu da onu benim gözümde kahraman yaparken aileme göre başkalarının çocuklarını kendi çocuklarının önüne koyuyor; yeğenim Jonah altı, Billy dört yaşında, ayrıca boşandı ki bu konuda da gülünç derecede yargılayıcılar.) Vicky ile ailelerimize yıllık ziyaretlerimizi birlikte düzenliyoruz, böylece birbirimizi destekleyebiliyoruz.

Senaryonun konusunu sormalı mıyım yoksa bir dâhi devam eden çalışmasının ayrıntılarını açmaz mı? Romantik komedi olduğunu ve en can alıcı yerinde Indigo Girls şarkısı olduğunu varsayıyorum ama bunun ötesinde ne olup bittiğini söylemeye gönüllü müsün? Artık ödüllü bir GK yazarı olmanın sırrının 5. sınıfta kendi televizyonunu edinmek olduğunu bildiğim için mutluyum! Sanırım müziğe yönelmek zorunda kalmamın nedenlerinden biri de yetişkin oluncaya dek kendi televizyonumun olmayışydı.

Hayatta bir güne gelince... seninki köpekler, sandalye yagası ve nüktedan komşular arasında çok daha ilginç ama işte başlıyor:

9: Uyan.

10: Yine klişe görünme riskini göze alarak, Pt/Ça/Cu antrenörüm Bobby geliyor. Tüm egzersizlerimizi dışarıda, birbirimizden iki metre kadar uzakta yapıyoruz. Mart-nisan aylarında bir süreliğine ara verdik ancak şahsen benim için egzersiz yapmak, ayıklık ve diğer her şey açısından dengeyi korumanın çok mühim bir yolu.

13: Öğle yemeği, ardından e-postalarımı veya iş meselelerini hallediyorum, ki hayli yavaşladı. Son birkaç ayda içlerinde nisan sonundaki meşhur aksaklığın da bulunduğu bazı çevrimiçi bağış toplama etkinlikleri yaptım.

16: Duvarların üstüme üstüme gelmesiyle savaşmak için yürüyüşe çıkıyorum, ara sıra da bazı arkadaşlar geliyor. Yan proje grubunda takıldığım birkaç kişi var. Adamlardan biri (yedi "adamdan" ikisi kadın) Frontal Plumage'dan Erik Ventresca; yıllardır birlikte çalışmaktan bahsediyoruz ama şimdilik tamamen alçak basınçta çalışıyoruz. Evimde stüdyo olmasına rağmen, malum nedenlerden dolayı, amfiler dahil her şeyi dışarı taşıyorum. Beş altı kez böyle yaptık, bir tür kurtuluş oldu. Onlar gelebilse her gün buluşurduk ama hepsinin aileleri var... İnternette eğitim gören çocuklar da cabası.

20: Daha evvel belirttiğim üzere, yemeklerimin çoğunu Margit pişiriyor, geçmişte yaptığımdan daha fazla pişiriyorum ben de. Artık peskataryen olduğunu bildiğime göre, belki bir gün senin için mühürleme somon yaparım. Sen yemek yapmayı seviyor musun?

Annabel konusunda... evet, kesinlikle köprünün altından çok sular aktı. Ama varoluşsal zihin karışıklığıyla ilgili kayıp paragrafın ilgimi çekti. Varoluşsal karışıklığa bayılırım! Bu kayıp paragraf bana kayıp Watergate kasetlerini hatırlattı. (Seni tarihi siyasi referanslarla etkilemeye çalışıyorum çünkü GK yazarlarının ilgisini çekecek bir şeye benziyor. İşe yarıyor mu?)

İlk mektup arkadaşım sensin! Ben, mmm, ilkin miyim?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

tarikh: 24 Tem 2020 10.22

konu: Aslında

Pekâlâ, BİR SÜRÜ sorum var! Gerçekten utangaç, kaçık, gotik, ucube bir genç miydin, yoksa alçakgönüllülükten insanlara böyle mi söylüyorsun? Günde üç saat spor mu yapıyorsun?! Yan proje grubun ne tarz müzik yapıyor? Ama hepsinden önemlisi, nasıl olur da ailen senin dünya çapında milyonlarca insan tarafından sevilen süper yetenekli ve başarılı bir müzisyen olmandan gurur duyup etkilenmez? Deli saçması! Üvey babam kalbinin derinliklerinde GK'yi komik bile bulmuyor, (Onun için "Çok fazla olay var, değil mi?" kategorisinde), yine de dinleyen herkese orada yazar olduğumu söylüyor. En güzel yanı da Gece Kuşları yerine tekil haliyle *Gece Kuşu* demesi.

2018'den bu yana müziğini çokça dinlediğimi itiraf etmenin belki tam zamanı. Hatta birkaç gün önce sen bana e-posta göndermeden önce bile. GK'de sunuculuk yaptığında en iyileri olmayan parçalarına yeterince aşina değildim fakat artık o kadar geriye ve derine gittim ki yazdığını unuttuğun şarkıları bile biliyor olabilirim. (Bazı şarkıları yazdığını unuttun mu? Ben bazı skeçleri yazdığımı unuttum

ancak biri onlardan bahsedince hatırlıyorum. 22 yıl boyunca görmediğin, salgın sırasında evine taşınıp Hy-Vee'nin mısır gevreği reyonunda gördüğün Vinny Kaplan'ı hemen tanıdığın ancak ikiniz de maske taktığınız için siviştiğin ve Vinny'nin seni fark etmediğinden oldukça emin olduğun ama belki de tıpkı senin gibi davranan bir lise arkadaşından farkı yok.) Neyse, ağılak bir hayran gibi görünme riskini göze alarak, meğer harika bir müzisyenmişsin! Kim bilebilirdi?! Herkes dışında??

Bir dâhi, senaryosunun detaylarını açar mı emin değilim ama ben kendiminkinin detaylarını açıyorum (istisnai birkaç kişiye). Bekâr bir Yüksek Mahkeme yargıcının, önünde sürekli davaları tartışan bir avukata âşık olmasıyla ilgili. Ya da belki kedi maması markasının bekâr reklam müdürünün köpek maması markasının bekâr reklam müdürüne âşık olmasıyla. Belki de diğer reklam müdürü o rakip kedi maması markasını denetliyordur? Ya da, şey, beynime hoş geldiniz. Birkaç kez, sadece senaryonun önermesini değil, şimdiye kadar yaptığım tüm yaşam seçimlerini sorgulamaya başlamadan, bu fikri terk etmeden ve baştan başlamadan önce yaklaşık on sayfa yazdım (GK skeçlerinin ortalama uzunluğunun da böyle olması tesadüf olamaz). Bu arada, GK yazarı olmanın bir diğer sırrı da, beşinci sınıfta kendi televizyonunu edinmenin yanı sıra, Mad Libs'e¹ kafayı takmak. Mad Libs'i sever miydin? Dördüncü sınıftayken arkadaşlarımla doğa merkezine yaptığımız geziden dönerken otobüste Mad Libs oynamıştık, bugüne kadar hiçbir şey beni "O kadar mutluydum ki penisimdeki gülümsemeyi silemedim." cümlesi kadar güldüremedi.

GK'den er ya da geç ayrılacağımı söylediğimi hatırladığın için utanıyorum. İşin aslı, gitme zamanım muhtemelen geldi ama şimdilerde diğer tüm belirsizliklerle birlikte çok ödleğ davrandım. Ayrıca senaryo satmak, haftalık bir program için yazmaktan çok daha az güvenilir bir maaş çeki demek. Tipik bir yazarlar odasında çalışmaya o kadar da istekli değilim -GK'nin özgürlüğü, çılgınlığı ve anlık hazzı beni ömür boyu şımartmış olabilir- yine de karar vermeden denemem gerek belki. Artık Zoom yazarlar odaları mevcut olduğuna göre, teorik açıdan Kansas City'de kalıp New York ya da Los Angeles'taki yazarlar odalarına katılabilirim, bu da olabileceklerin en kötüsü gibi geliyor kulağa?

Şehirden ayrılışımın tam hikâyesi; her şey kapandıktan sonra yaklaşık iki hafta dayandım. Dairem (Yukarı Batı Yakası'nda) oldukça küçük ve karanlıktı, her saat hızla ambulanslar geçiyordu. Kimseyle iletişim kurmuyordum, pek yemek de yemiyordum çünkü dışarı çıkıp yemek almak istemiyordum ama bir kuryenin bana getirmesini istemekten de rahatsız oluyordum. (YEMİYOR değilim ama dolabımda bulduğum son kullanma tarihi iki yıl geçmiş protein barı gibi bok püsürleri yiyordum. Ve hayır, yemek yapmayı sevmiyorum.) Evden çıkmadığım bir günün ardından bir akşam, Obama'nın görevde olduğu dönemden kalma bir kap çorbayı yemeden önce mutfakta ellerimi yıkıyordum, sağ elimin eklemimi musluğun ağzına çarptım, eklemim bir tür siyah kir ve küfe bulanıp çıktı. Eğilip musluğun alt tarafına baktım, kirle kaplanmış olduğunu gördüm. Sonra gidip banyodaki musluğa baktım, o da aynıydı. Birkaç haftada bir gelen bir temizlikçim vardı. Ama bu suyu içip dişlerimi

fırçalamak için kullanıyordum vs. ve kendimi çok iğrenç hissettim. Akıl sağlığını güç bela bir arada tutuyormuşum ve mikrop, virüs ve yüzeyde ne olup olmadığına dair çok endişelenmiş gibiydim. Covid ve iğrenç musluklarımla aynı anda yüzleşmeye dayanamayacaktım. (Birkaç e-posta önce Covid olduğunda berbat hissettiğin için bebek olduğunu düşünüp düşünmeyeceğim konusunda varsayımda bulunduğunu hatırlıyor musun? Eh, camdan oyun alanlarında yaşayan bebekler vs. vs.) Hemen araba kiralama sitesine girip ertesi sabah 5'te yola çıktım, Kansas City saatiyle gece yarısından birkaç dakika önce Jerry'nin evine vardım. Onu hasta etmekten korktuğum için iki hafta boyunca yarısı tamamlanmış bodrumda yattım, New York'tan ayrılmanın gerçekten bir şeyleri düzeltip düzeltmeyeceğini merak ediyordum fakat neredeyse dört ay süren sandalye yogası ve beagle sohbetlerinden sonra DAHA İYİ olduğuna eminim. Sonsuza kadar KC'de kalmak istemesem de Jerry'nin öyle iyi huyları var ki burada bulunarak ona iyilik yapıyormuşum gibi davranıyor. Oysa tek katkım 1) market alışverişi 2) normalde götürdüğü köpek kuaförü kapandığı için Sugar'ın tırnaklarını kesmek.

Bu arada, Missouri'ye gelip gelmediğine yönelik soruma, 'Ah, tabii, 18.000 kişilik o stadyumda çalarken' gibi bir rahatlıkla karşılık vermen müthiş esneklik. Sprint Center'da -yakın zamanda adı T-Mobile Center olarak değiştirildi- hiç konser vermediğimi duyunca dehşete düşebilirsiniz ancak iyi bir bahane olacaksa, ben üniversiteden mezun olana dek inşa edilmemişti. Stadyumlarda sahne almayı SEVİYOR musun? Stresli mi? Yoksa eğlenceli mi?

Ailenin yaptığıın şeyi desteklememesine gerçekten üzül-
 düm. bunun zor ve çok kırıcı olacağını tahmin ediyorum.
 Kız kardeşinle yakın olmaya sevindim; onunla tanıştığımı
 ve iyi birine benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Benim
 aileme gelince, babam patologdu (yani biyopsilere falan
 bakan insanlar) aynı zamanda kendine morfin reçetesi
 yazmak gibi sakıncalı ve yasadışı bir yöntemle kendi ken-
 dinin tedavi eden -kelimenin tam anlamıyla- depresif biriydi.
 Hallmark'ta -evet, tebrik kartlarıyla dandik Noel filmlerinin
 yapımcısı fakat sadece tebrik kartı bölümünün merkezi
 KC'de- satışta çalışan annemle ben daha yürümeye yeni
 başlamışken ayrılmışlar. Hep birlikte yaşadığımızda dair hiç
 anım yok fakat babamın cumartesi öğle yemeklerinde beni
 almaya geldiğinde neredeyse her zaman hâki pantolonla
 lacivert polo tişört giydiğini, kışsa üzerine gri bir sweats-
 hirt geçirdiğini hatırlıyorum. Genellikle hamburger yedik.
 Küçük yaşlardan itibaren hamburgeri iğrenç bir et yığını
 olarak görsem de tiksindiğimi ona söylememem gerektiğini
 sezmiştim çünkü kabalık olurdu. Yani, çoğu çocuğun anne
 babasına karşı olduğu gibi daha açıksözlü olmak yerine
 bir aile dostuna olduğu gibi kibar olmam gerektiğini fark
 etmiştim.

İkinci sınıfta, 3 Kasım 1989'da annem beni okuldan
 erken aldı, daha önce hiç gitmediğimiz bir parka götürüp
 babamın çok fazla ilaç almaktan öldüğünü söyledi.
 Sanırım bu konum, evimiz dahil daha tanıdık yerleri mah-
 vetmemek için verdiği stratejik bir karardı. Babamın yan-
 lışlıkla mı yoksa bilerek mi çok fazla ilaç aldığını hiçbir
 zaman bilemeyeceğimizi ama aslında pek fark etmediğini

çünkü bilerek çok fazla ilaç almış olsa bile bunun daha fazla ilacın kendisini daha iyi hissettireceğine inandığı için olduğunu söyledi. Aslında bunun, eksik bilgiyle anlatımızı nasıl seçtiğimize dair derin bir ders olduğunu düşünüyorum. Aynı zamanda annemin bunu kasten yaptığına kanaat ettim çünkü üniversiteye gitmeden önce kendimi ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, yapmamam gereken tek şeyin kendimi öldürmem olduğunu söylemişti. O anda doğru görünen fikirlerin sonrasında yanlış görünebileceğini, pek çok şeyin geri döndürülebilir olduğunu ama kendini öldürmenin olmadığını söylemişti. Bunu, dişlerimizi ilginç olduğu için fırçalamadığımızı, fırçalamamız gerektiği için fırçaladığımızı -çocukken dişlerimi fırçalamanın "sıkıcı" olmasından şikâyet ederdim- söylemesinden farksız, gerçekçi bir şekilde söyledi.

Annemi Jerry'nin istikrarına ve güvenilirliğine çekenin kısmen babamın şeytanları olduğundan şüpheleniyorum. Ancak küçüklüğümden beri annemin Anne-Sally sırları olarak adlandırdığı bir kategori vardı; kahvaltıda dünden kalma kek yer, hava güzel olduğunda işten izin alır pikniğe giderdik. Jerry'nin önünde küfretmemesine rağmen arabada yalnızsak ve başka bir sürücünün tehlikeli davrandığını düşünüyorsa sessiz ama keskin bir sesle, "Lanet olası göt," derdi. Açıkça söylemese de hepimizin umumi ve kişisel olarak ayrı benliklerimiz olduğunu aktarırdı ki bu çok önemli bir dersti. İşin tuhafı bu GK'den ayrılmam gerektiğini düşünmemle bağlantılı. Her geçen yıl, arkamdan gelen yazarların benden ne kadar farklı olduklarımı hissedebiliyorum. Bu, dürüst olmak gerekirse, endişe ve

rici ama aynı zamanda canlandırıcı, münasip ve yaşam döngüsü gibi, belki de başkalarına yol açmamın zamanı gelmiştir. Yirmili yaşlardaki yazarların farklarından biri de hepimizin umumi ve kişisel benlikleri olduğunu düşünüyor gibi DURMAMALARI. Sadece umumi benliklere sahip olmakta ve akıl sağlığı sorunlarını, tıbbi sorunlarını, seks alışkanlıklarını ve aile travmalarını açıkça konuşmakta sakınca görmüyorlar. Seninle tüm bunları -ya da şimdiye kadar bir kısmını- konuşabilmeyi gerçekten çok hoş buluyorum ancak çoğu insanla bu konuda konuşmazdım. Sen konuşur muydun?

Alkolle ilişkiye gelince, normal hayatta GK'nin parti sonrası kutlamasında bir iki kadeh içerim, onun dışında pek içmem. Viv'le akşam yemeğinde buluşacaksam belki bir kadeh şarap ama hamile kalalı o içki sipariş etmedikçe ben de etmedim. GK partisi dışında her zaman içki içtiğim tek zaman ilk buluşmalar, o da sinirlerimi yatıştırması için. Sanırım aslen koltuk değneği olarak kullanıyorum ama pek sık değil. (Eyvah, az önce ilk buluşmalara sık gitmediğimi mi açıkladım? İsteyerek!) Ancak diğer insanların içki içme alışkanlıklarını merak edişin çok makul görünüyor.

Aslında ilk mektup arkadaşım değilsin. Muhtemelen en iyisisin ya da en azından bu ufak eğlencemiz çok keyifli. Sence iki insanın birbirlerinin ilki olması güzel mi yoksa kaçınılmaz bir acemilik yarattığı için birinin daha deneyimli olup diğerine rehberlik etmesi mi daha iyi?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 24 Tem 2020 15.01

konu: Aslında

“Muhtemelen” en iyi mektup arkadaşın mıyım? “Bu ufak eğlencemiz” mi? Kalbimi kırıyorsun! Şaka yapıyorum ama kıyaslanıp muhtemelen geride bıraktığım diğer mektup arkadaşları kim? Şu andan mı yoksa geçmişten mi? Onları bulup düelloya davet etmem gerekir mi?

Tüm ciddiyetimle, müziğimi beğenmenden onur duydum. Galiba tüm skeçlerini izlediğimi söylediğimde ben de ağılak bir hayran gibi görüneceğim. Ayrıca bu da geçmişte, GK’yi sunmamdan hemen sonra gerçekleşti. Hangi skeçleri senin yazdığını anlamamanın zor olduğunu bildiğini varsayıyorum çünkü programın jeneriğinde yazmıyor, bu yüzden bazı derin karanlık süper hayran mağaralarına girmem gerekti. Bilgin olsun, sözünü ettiğin, benim her yerde tanınan bir ünlü, senin ise tanınmayan biri olduğun fikrine katıldığım anlamına gelmiyor bu. Markette tanınmasan bile hayranların olduğu kesin. (Vinny Kaplan hariç, seni fark ettiğinden, onu görmemiş gibi yaptığını bildiğinden ve perişan hissettiğinden eminim.) Ama komedi dünyasında yıldız olduğunu biliyorum. Ayrıca, pek çok kişi kim olduğumu bilmiyor ya

da umursamıyor ve çoğu zaman restoranda bir yabancı yanıma gelince -normal zamanlarda- "Müziğinize bayılıyorum," diyeceklerini sanıyorum ama "Çok tanıdık geliyorsunuz... dişçim falan mısınız?" diyorlar. Ama söylemek istediğim, skeçlerin gerçekten komik. Seçmek zor olsa da beni en çok güldürenler, kadınların osurmadığının varsayıldığı, Göçmenlik Dairesi memurlarının Şükran Günü'nü kutladığı ve 1950'lerin ev hanımı reklamları. Karanlık olmaktan ve hepimizin yapmaya alıştırıldığı gibi hayatın tuhafliklerini görmezden gelmek yerine dile getirmekten korkmamana saygı duyuyorum. Tüm kariyerinin Mad Libs üzerine kurulduğunu düşünmek etkileyiciymiş!

Ailem hakkında yazdığın nazik şeyler için teşekkür ederim. Buraya gelmem biraz zaman aldı ancak onların yargılarını kişisel almamaya çalışıyorum. Onlara kıyasla çok daha geniş bir deneyim yelpazem olduğu ve çok daha fazla insanla tanıştığım için minnettarım. Ayrıca, beni hiç desteklemediklerini iddia etmem de pek adil olmaz. Yıllar önce... ve uyarayım, büyük bir isim vereceğim... Sahnede "You Can't Always Get What You Want"ı çalmak üzere olan gruba katılmadan önce Mick Jagger'a ödül takdim etmenin bir parçası olacaktım, ailemi de davet ettim çünkü babam büyük bir Stones hayranıydı. Katılamasalar da etkilendiğini söyleyebilirim. Annemin aksine, babamın içinde ifade etmekte zorlandığı bir nezaket var -genelde pek konuşmaz- annemse doğurdukları dahil olmak üzere insanları utanmadan iğneler. Biyolojik baban konusunda gerçekten üzgünüm ama annenle böyle harika bir ilişkin olduğunu duyduğuma sevindim. Görünüşe göre onun sıcaklığını ve

mizahını fazlasıyla almışsın, iddiaya girerim senin gibi bir kıza sahip olmayı çok sevmiştir.

Stadyumda sahne almayı seviyor muyum ve stresli mi? Harika sorular. GK'den de bildiğin üzere, bir topluluğun kolektif ve anlık bir neşe hissetmesinin büyüğü gibisi yoktur ve o anlarda sahnede bunca yüze bakarken kendimi bir kanal gibi hissediyorum; inanılmaz bir ayrıcalık. Elbette turneler, otelle ulaşımın yanı sıra sahne performansı açısından da tekrarlayıcı olabiliyor... Yine de seyirciler arasındaki herkes için büyük bir gece olabileceğini, biletlerin ucuz olmadığını, belki bir bebek bakıcısı tuttuklarını ve otopark için para ödediklerini biliyorum. Bu yüzden işim Omaha'ya Hollywood Bowl'daki kadar enerji götürmek.

Bu noktada, gösteriler genelde beni strese sokmuyor. Erken "başarıyı yakalamanın" artıları ve eksileri var. İkisi birden olabilecek bir şey varsa o da şimdiye kadar kariyerimin şans eseri olduğunun farkına varsam da profesyonel anlamda bildiğim tek hayatın bu olduğu. Geriye dönüp bakınca, daha başlar başlamaz ciddi bir sönme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. İlk ve ikinci albümlerim arka arkaya çıktıktan sonra çok içiyor, 20'li yaşlarımda başında bir ahmak gibi davranıyor, çoğunlukla başarının başımı döndürmesine izin veriyordum. Ekim 2003'te Miami'de, Christopher isimli, çok tatlı bir adam olan davulcumun Biscayne Körfezi üzerindeki asma köprüden düştüğü korkunç bir kaza gerçekleşti. Büyük bir uyanış çağrısıydı bu, Christopher'ın cenazesinin ardından iki aylığına rehabilitasyona girdim. Hâlâ her gün onu düşünüp keşke hepimizi köprüye tırmanmaktan alıkoysaydım diyorum. Sahneleri hepten bırakmayı düşündüm. Hayranların ya

da medyanın Christopher'ın ölümünden beni sorumlu tutup tutmayacağından emin değildim. Bu gerçekleşmemiş olsa da bana ikinci bir şans verildiğinin hep bilincinde oldum.

Günde üç saat egzersiz yapıp yapmadığıma ilişkin soruna gelince... İma etmiş olabileceğim gibi 10-13 arasında egzersiz yapmıyorum. Daha ziyade 10-11.15 arasında yapıyorum. Fakat madem dürüst oluyoruz, egzersiz ve yemekle ilişkimin ne kadar sağlıklı olduğu tartışılır. Alkole tekrar başlamadığımı söylemekten gurur duyuyorum -ve içkiyle ilgili sorumu bu kadar net yanıtladığın için teşekkür ederim- ancak egzersiz konusunda hayli takıntılıyım. Bunu övünmek için söylemiyorum çünkü herhangi bir konuda takıntılı olmanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum. Küçükken çok cılızdım, 30'larıma kadar istediğimi yiyebiliyordum. O noktada, biraz kilo alır almaz şekeri ve buğdayı bıraktım. Covid'e yakalanınca çok kilo verdim, bu yüzden geçen bahar tekrar ekmek yemeye karar verdim. Şimdi ise tahılları tekrar kesmeme rağmen GK'de sunuculuk yaptığım zamankinden 6 kilo fazlayım. Çok şapşal bir deri yelekle şort giydiğim o skeci hatırlıyor musun? Programda açık bir şeyler giymemin istenebileceğini önceden biliyordum, ayrıca albümümü tanıtırken televizyona çıkacak ve fotoğraf çektirecektim, bu yüzden bir önceki hafta perhiz yapmıştım. Geçmişte fotoğraf çekimlerinden önce sıkı bir beslenme programı uygulardım ama artık tüm bunlarla aramda mesafe olduğuna göre, sanırım bu alışkanlığımı bitirmek istiyorum. Eminim bu daha az fit görünmeme neden olacak ve insanlar iğneleyici yorumlar yapacak ama belki bununla barışık olmayı öğrenebilirim.

Pekâlâ... Son paragrafı ciddi ciddi silmeyi düşünüyorum çünkü ne kadar mağrur olduğumu düşünmenden korkuyorum... ama aynı zamanda tepkinin ne olacağını da merak ediyorum. Ve hayır, çoğu insanla bu konular üzerine kesinlikle konuşmuyorum.

Yaşlanmak ve arkandan gelen insanlardan farklı bir duyarlılığa sahip olmak konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Sosyal medya söz konusu olduğunda bunu fark ediyorum, bana anlamsız geliyor ve kendimle ilgilenmiyorum ama artık makinenin bir parçası bu da. Benim için başından beri geçerli olan bir başka garip şey de son albüm satışlarım kayda değer olsa da tekrar ilk albümümün satışlarına ulaşmamın imkânsıza yakın olması. (Son 20 yılda müziğin satış şeklindeki tüm değişimler hesaba katıldığında bile... ki bu, senin de söyleyebileceğin gibi, başka zamanın hikâyesi.) Kariyerimin başlarında plak şirketimdeki insanları hayal kırıklığına uğrattığım endişesine kapılmama neden olan bu durum, zamanla kontrol edebileceğim tek şeyin müziğim olduğunu anlamama yardımcı oldu... satışlar, piyasa eğilimleri ya da eleştirel tepkiler değildi. Yapabileceğim tek şey, elimden gelenin en iyisini ortaya koymak.

Yemin ederim ki ucube bir gotiktim, işte kanıtı, 14 yaşımdan bir fotoğraf. Lütfen çok uzun kâküllerimin, korkunç kesim kot pantolonumun ve siyah ojemin tadını çıkar. Kızlardan çok korkuyor, The Velvet Underground ve The Cure'e tapıyor ve zorunlu sporlardan nefret ettiğim kadar gittiğim erkek okulunda ceket giyip kravat takmak zorunda olmaktan da nefret ediyordum.

Sanırım yan proje grubumun tarzı... rockabilly? Eminim duyunca üzülersün ama solo çalışmalarımın daha az popüler. Bir daha ne zaman kalabalıklar önünde çalacağımı merak ediyorum sık sık. Deliler gibi özlüyorum, hele ki birbirlerine yaslanmış, terlemiş, avazı çıktığı kadar şarkı söyleyen insanları düşününce... bunun normal olduğunu hayal etmek çok zor.

Bahse girerim, senaryonun her hali harikadır. Yazdığın bir filmi sinemada izlemek için sabırsızlanıyorum.

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

tarikh: 24 Tem 2020 19.22

konu: Aslında

En iyi mektup arkadaşım kesinlikle sensin! Hiç şüphesiz! Sadece havalı davranmaya çalışıyordum.

Üç kişi daha oldu:

Mektup arkadaşı 1 (4-6. sınıf / 1992-1994) – İsveç'in Göteborg şehrinde yaşayan Freja Mikaelsson. Annemin üniversitedeki oda arkadaşı İsveçli bir adamla evlenmiş, anneler yaşıt kızlarının birbirlerine yazmaları gerektiği fikrini ortaya atmışlardı. İçimden bir ses asıl nedeninin Freja'nın İngilizce pratiği yapması olduğunu söylüyor, oysa benim öğrendiğim tek İsveççe "Nasılsın?" ve "İyiyim, teşekkürler." oldu. Freja ile bir süre sık yazıştık (çoğunlukla "En sevdiğim renk sarı", "Evcil hayvanım yok ama tavşan isterdim" gibi şeyler) ama sonunda miadı doldu. Mektuplarından bazıları hâlâ Jerry'nin bodrumundaki kutuda olabilir ama bodrumun pek de düzenli olmadığını söyleyebiliriz.

Mektup arkadaşı 2 (üniversite birinci sınıf / 2000 sonbaharı) – Martin Biersch. Liseyi Martin'le (Hy-Vee'nin mısır gevreği reyonunun Vinny Kaplan'ıyla karıştırılmasın) birlikte okuduk, mezuniyetimizden sonraki ağustosta bir gece,

bir grup insan, arkadaşım Erin'in evindeki havuzda takılıyorduk. Sanırım Martin'le bir anı paylaştığımızı söyleyebilirsiniz, lisede dört yıl boyunca neredeyse hiç konuşmamamıza rağmen ben Duke'e, o Mizzou olarak bilinen Missouri Ü. 'ye gittikten sonra -Blue Note'a gösteri izlemeye gidip gitmediğinden emin değilim ama oranın havalı bir yer olduğunu duymuştum, muhtemelen eskiden sinema salonuydu- birbirimize e-posta göndermeye başladık. Martin'le ağustos sonu, eylül başından Şükran Günü tatiline dek birbirimize birkaç günde bir e-posta gönderdik. E-postalarımız alenen romantik değildi ama alenen romantik değil de değildi. (Böyle şeyler çetrefilli olabilir, değil mi?) Sonra ikimiz de Şükran Günü tatili için KC'ye döndük, lisemden insanların Şükran Günü'nden önceki gece gittikleri özel bir bar vardı çünkü kimliksiz servis yaparlardı. Martin'le orada birbirimizi gördüğümüzde muhtemelen hayatımın en garip etkileşimiydi. Zar zor konuşabiliyordum. Aynısı onun için de geçerliydi. Geriye dönüp bakınca garipliğin nedeninin aramızdaki dinamiğin ne olduğunun belirsiz olması olduğunu düşünüyorum. (İkimiz de bunun daha ziyade arkadaşça mı yoksa flörtöz mü olduğunu bilmiyorduk.) Ayrıca bu konuda gevezelik etmek istemiyorum ama ikimizin de tamamen ayık olduğuna eminim. (Ben kesinlikle ayıktım.) Yaklaşık altı dakika boyunca etkileşim kurduk, çoğunlukla tam bir sessizlik içinde -sanırım şimdi orta miktarda konuşuyorum ama üniversite boyunca son derece sessizdim, Martin de sessiz bir adamdı- ardından tuvalete gitmem gerektiğini söyledim, o zamandan beri konuşmadık, e-posta da göndermedik. Sence hâlâ tuvaletten dönmemi bekliyor mudur?

Mektup arkadaşı 3 (GK'deki 3. yıl / 2011) Parti sonrası sonrası kutlamada bunu konuşmuştuk ama o sırada 30'uma yeni girmiş, boşanmış ve başka bir GK yazarıyla ilişkisizliğin kafa siken döngüsünden geçmiştin. Bizim yaşımızdaki çoğu insandan yıllar sonra, ilk kez internetten flört etmeyi denedim. Ve adını hatırlamadığım bir adamla eşleşip buluşmadan önce üç hafta boyunca günde üç kez e-posta alışverişinde bulunarak tam bir çaylak hatası yaptım. Sonra tanıştık, aramızda kimya falan YOKTU. Martin'deki gibi dayanılmaz tarzda garip değildi. Daha ziyade uçak yolculuğunda birinin yanına oturduğunda birbirinize karşı zerre ilgi duymamanız gibi bir şeydi. Açıkçası, biriyle buluşmadan evvel durmaksızın e-posta göndermek zaman kaybı ama yine de insanın yazıdaki benliğinin en gerçek benliği mi, en sahte benliği mi yoksa dünyadaki benliğinden farklı bir benlik mi olduğunu merak ediyorum. Belki de biriyle tanışmadan çok fazla e-posta göndermek, diğer kişi gerçek ya da sahte olduğundan değil, onun hakkındaki fikrimizle gerçeklik arasında kaçınılmaz bir tutarsızlık olacağından tavsiye edilmeyordur. Hiç internette flörtleşmeyi denedin mi? Hatta ticari uçakla uçuyor musun? Hiç uçmadıysan, birbirini tanımayan ama aynı şehre seyahat eden birçok kişinin aynı anda aynı uçağa bindiği, gökyüzü otobüsü gibi bir şey.

Her neyse, mektup arkadaşlarımla ölçümleri:

Freja: 90 (Bundan düşüğü adilik olur, değil mi? O zamanlar çocuktuk ya)

Martin: 80 (Özellikle birinci sınıfta pek mutlu olmadığım için bir başkasının üniversitedeki ilk dönemine göz atmak ilginçti ama yazım tarzı vasattı)

Artık Var Olmayan, Flört Sitesindeki Adını Hatırlayamadığım

Adam: 85 (E-postalarımızı da pek hatırlayamıyorum ama yanıt vermeye istekli olmamın bir anlamı olmalı)

Sen: 100 (Net!!) Ayrıca 14 yaşında sevimli bir çocukmuşsun

Skeçlerimi izlemiş olman çok tatlı, biraz da utanç verici. Güncel komedinin pek tutmadığına dair açıklama yapmak istesem de sadece teşekkür etmekle yetineceğim. Christopher'ın ölümü konusunda üzgünüm ki biliyordum da. Hem kaza hem de ölümü kulağa üzücü ve korkunç geliyor. Bu olaydan sonra müzisyenliğe devam etmeye karar vermene sevindim, diğer pek çok kişinin de sevindiğini biliyorum.

Farklı bir açıdan, yemekle ve egzersizle ilgili paragrafı silmemene de sevindim. Bir yandan, 21. yüzyılda Amerika'da yaşayan bir kadın olduğum (belki de sadece kadın olduğum içindir, nokta) ve işi kamera önünde olmak olan insanlarla çalıştığımdan, güvensizliklerini ve gerçekten çekici olmalarına rağmen aldıkları eleştirileri gördüğüm için görünüş baskısı hakkında bir şeyler bildiğimi düşünüyorum. Öte yandan, görünüşümün yabancılarca alenen incelenmesini hayal bile edemiyorum. Görünüşünün şarkı yazıp gitar çalma yeteneğince hiç ilgisi yokken bu kadar önemli olması haksızlık gibi geliyor. Ne olursa olsun, GK'de korkunç derecede fit olduğumu hatırlıyorum, 6 kilo aldıktan sonra daha iyi görünmen çok olası. Her hâlükârda, son birkaç gündür, seni Deri Şort Giyen Biri olarak algılayışımın yerini iletişim kurduğum (çok keyifle!) dijital bir bilinç olarak algılayışım aldı. Gelen kutumda adını gördüğümde deri şortla nasıl görüldüğünü düşünmektense çocukluğunla ya da şu

anki hayatıyla ilgili ne söyleyeceğini merak ediyorum. Deri şortla iyi GÖRÜNMEDİĞİNDEN değil. İnsan deri şortla ne kadar iyi görünebilirse o kadar iyi görünüyordun... Yani, tamam, eyvah, korkarım bu durum Martin Biersch'in Şükran Günü 2000'inin gariplik seviyesine ulaşıyor.

Bir ara not daha: Kadın olduğum için dış görünüş baskısını anladığımı düşünmemle ilgili yukarıdaki açıklamamla bağlantılı, GK'den ayrılma zamanımın geldiğinden şüphelenmemin bir diğer nedeni de dünya görüşümün büyük kısmı erkekler ve kadınlar, cinsiyetçilik ve feminizm hakkındaki inançlarla şekillenirken programdaki çoğu genç yazarın toplumsal cinsiyetin sosyal bir yapı olduğunu kabul etmesi. Şaşırtıcıdır ki bu konuda ne kadar okursam o kadar katılıyorum buna. 2012'de teneffüste dört kare oynayan ilkokul kızlarıyla ilgili skecimin yayınlanması yıkıcı ve dikkate değer hissettirmişti. Sanırım artık GK'de dünyanın çılgınca cinsiyetçi olduğunun (teşekkürler, 2016 seçimleri?) ve "kadın" konularının "erkek" konuları kadar değerli olduğunun kabul edilmesi bir ilerleme işareti. İyi günlerimde işimin bittiğini, kötü günlerimde ise ıskartaya çıkarılmak üzere olduğumu düşündürüyor bu.

Gitmeden önce, en sevdiğin renk ne? Evcil hayvanın var mı?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 24 Tem 2020 22.40

konu: Aslında

Tüm bunlar tamamıyla büyüleyici... ancak cevapladığından çok daha fazla soru uyandırıyor. Başlangıç için:

-Sanırım sende yalnızca Freja'nın sana yazdığı mektuplar var, senin ona yazdıkların yok? Çok yazık çünkü bahse girerim 4. sınıftaki Sally'nin yazdığı mektuplar hayli muhteşemdir. Hatta belki ulusal hazine seviyesinde.

-Martin'le "bir an paylaşmak" ne demek? Benden başka herkesin bildiği bir örtmece mi bu? Martin anekdotunda birkaç önemli detay eksik görünüyor.

-Gelmiş geçmiş en iyi mektup arkadaşı olmam konusunda verdiğin güvence için müteşekkirim ama itiraf etmeliyim, benden çok daha deneyimli olduğun için hâlâ biraz güvensiz hissediyorum. (Bu soru değil galiba.)

-Evet, bu tür şeyler bazen çetrefilli olabiliyor. (Bu da soru değil galiba.)

-Evliliğin ve boşanmanın... ne zaman/nerede/neden olduğuna dair kapsamlı bir özet almak için indirebileceğim bir pdf var mı?

-Yukarıdakiyle aynı soru ama bu defa GK kafa sikici hakkında.

İnternet üzerinden flörtleşmeye gelince... birkaç yıl önce "gizli" olması gereken bir uygulamayı denemiştım... karanlık şeyler yapan insanlar için falan değil de kullanıcıların gizliliğine saygı duyulan cinsten. Bu sayede birkaç kez randevuya çıktım, hiçbiri unutulmaz olmadı. İnternette flörtleşmenin bana göre olduğunu düşünmüyorum. Sözde mahremiyete vurgu yapılsa bile kadınlarla mesajlaşırken içlerinden birinin boktan bir dedikodu sitesiyle konuşabileceğini, hatta muhabir olabileceğini aklımda tutmam gerekiyordu. Bu kadar temkinli olmanın bağlantı kurma olasılığı mı artırmadığına eminim. Bilgin olsun, beni satacağından zerre endişem yok.

Nasıl uçtuğuma gelince... genellikle roket hızlandırıcılarıyla havalanan bir uzay mekiğinde. Zamanım o kadar değerli ki, bu sayede ayaktakımıyla muhatap olmak zorunda kalmadan gideceğim yere mümkün olduğunca randımanlı ulaşıyorum. Evet, tabii ki bazen ticari uçuyorum! İtiraf etmek gerekirse birinci sınıfta ve havaalanında özel bir terminal varsa orada bekliyorum. Turnede bazen uçak kirliyoruz, bazen de otobüs. Ve daha havalı otobüs yolculuklarının bile trafik, grup üyelerinin hastalanması, grup üyelerinin saçlarını içilemez sularla yıkaması vb. pek de hoş olmayan kısımları var... Yine de eminim en mutlu zamanlarımdan bazılarını o otobüslerde geçirmişimdir.

En sevdiğim renk sarı. Evcil hayvanım yok ama tavşan istirdim.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarikh: 25 Tem 2020 09.03

konu: Aslında

Sally,

Son e-postayı gönderdikten sonra evliliğin ve boşanmanla ilgili bir pdf indirip indiremeyeceğimi sormanın saygısızca görünebileceğini fark ettim, bunun için çok üzgünüm. Komik olmaya çalışırken çizgiyi aştım. Boşanmanın çok zorlu bir yaşam deneyimi olduğunun farkında olduğumu (kız kardeşimle bazı arkadaşlarımdan gördüğüm kadınlarla) bilmeni isterim, bu konuda küstahlık etmemeliydim. Daha önce de söylediğim gibi, şu an bu e-postalar benim için gerçekten can simidi. Umarım iletişimimizi tehlikeye sokacak bir şey yapmamışımdır.

En iyi dileklerle,

Noah

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 25 Tem 2020 09.32
konu: Aslında

Keşke şu an nasıl güldüğümü görebilseydin. Kıvrınarak özür dileme konusunda da 100 aldın. Ayrıca hitap -bundan önce adımı bilip bilmediğinden emin değildim- ve imza -çünkü bundan önce adının ne olduğundan da emin değildim- eklemeni takdir ediyorum. Ancak "En iyi dileklerimle" gerçekten hoş bir dokunuş, sanki pazarlama şirketimin şu an personel arayıp aramadığını sormak için ulaşıyormuşsun gibi.

Öncelikle, 2018'de sana GK'de çalışan birini gücendirmenin zor olduğunu söylememiş miydim? Henüz cevap vermememin nedeni gücenmem değildi. Sadece evliliğimi ve kafa sikenin nasıl özetleyeceğimi bulmam uzun zaman aldı. Hâlâ üzerlerinde çalışıyorum! Belki de postalar ikiye ayrılmalı, 1992'deki Çekoslovakya gibi.

İkincisi, benimki dahil tüm evliliklerde küstahlığı ve saygısızlığı hak eden çok şey var. Ne yazık ki benim evliliğim biraz sıkıcıydı ve o kadar da komik değildi ancak evliliğin kurum olarak çok kutsal olduğunu düşünen biri olmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Esasen yaşamda kutsal bir şey bulmayı şiddetle istiyorum.

Cidden, buradaki pişmanlığın komik olmasının yanı sıra çok sevimli. Lütfen uygunsuz olduğunu düşündüğün birkaç şey daha söyleyip onlar için özür dilemeyi bir düşün.

Bu arada, evlilik/kafa sikici eserimi yazarken Martin hikâyesinde bazı detayları atladığımı fark etmekteki kavrayışın için seni tebrik etmeliyim. Martin'le "bir an paylaşmak", (Kemerleri bağla?! Yine mi?) bekâretimi Erin'in havuzunun İÇİNDE (!), diğer insanlar yaklaşık 3 metre ötede (!!!) şezlonglarda otururken onunla kaybettim demek. Martin'le yarı aleni sevişirken, sanırım diğerlerine saygıdan öpüşmemiştik.

Başka bir deyişle, evet, seni satmam konusunda endişelenmene gerek yok çünkü sırlarım için daha küçük bir kitle olsa da karşılıklı garantili imha durumundayız. Seni satacağım falan da yok zaten.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 25 Tem 2020 10.18

konu: Aslında

Öf!

İtiraf etmeliyim, Şükran Günü'ndeki gariplikten sonra Martin'e bir daha e-posta göndermediğin kısım beni biraz ürküttü. Bana e-posta göndermeyi bırakmanı hiç istemem!

Sanırım Martin'le ilgili asıl sorum, senin için iyi bir deneyim olup olmadığı. Hayatım boyu kardeşimden başkasının bilmediği bombayı patlatacağım. Görüyor musun? Sana gerçekten güveniyorum! Bomba, ilk albümüm çıktığında daha hiç seks yapmamış olmam. Herkes "Temmuzda Sevişmek"i (çok düşkün olduğunu bildiğim bir şarkı) otobiyografik diye yorumladı ancak albüm yayınlanmadan önce gerçek hayatta hiç "sevişmemiştim", dört ay sonrasına kadar da sevişmedim. Hesaplamaya çalışıyorsan şarkı çıktığında on dokuz, ilk kez biriyle birlikte olduğumda yirmi yaşındaydım. Şarkı bir seks fantezisiydi, anı değil. Yazdığımda birkaç kızla öpüştüm ama hepsi buydu. Gittiğim erkek lisesi aşağı yukarı aynı kampüsteki kız okuluyla bağlantılıydı. Üçüncü ve son sınıfta onların okulundan ders alabiliyorduk, onlar da bizim. Bu yüzden tek cinsiyetli okul

olayını mazeret gösteremem. Fakat hiçbir numaram yoktu. Ayrıca siyah oje dönemim kısa sürse de kızların eşcinsel olduğumu düşünmesine yol açmış olabilir. (Cinsiyet demişken, cinsiyet kesinlikle sosyal bir yapı.... David Bowie ve Prince bize bunu öğretmedi mi? Aynı zamanda, erkekler ve kadınlar, cinsiyetçilik ve feminizm hakkındaki düşüncelerine daima yer olduğuna eminim.)

Bakirlik hikâyemin hoşuna gideceğini düşündüğüm kısmı şu: Angela Shinske ve Kathryn Woo adında iki aktris var, medya sık sık "Temmuzda Sevişmek" in bu aktrisler hakkında olduğunu söylüyor ve Angela bu iddiaları kabul ediyor, oysa onunla yalnızca iki kez çıktık ve yıl 2004'tü. Kathryn ile daha uzun süre çıktık ve 2002 Grammy Ödülleri'nde partnerimdi ama şarkıyı ondan çok önce yazmıştım.

Peki... pazarlama şirketin şu an personel arıyor mu?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

tarih: 25 Tem 2020 10.59

konu: Aslında

Bir dakika, bekâretini kaybettin ama kim ile? (Evet, cümleyi edatla bitiriyorum, işte bu kadar acil öğrenmem gerekiyor.) Karşındaki kişiye seni bozduğunu söyledin mi? Ağustos 2000'deki Büyük Havuz Düzüşmesi'nin Martin'in de ilk seferi olduğunu varsaydım hep, büyülü olduğunu söyleyemem ama olumsuz bir deneyim de değildi; bence galibiyet sayılır?

Umarım yirmi yaşına kadar seks yapmamış olmanı şoke edici ya da utanç verici bulmadığımı söyleyince hayal kırıklığına uğramazsın. Senden bir ya da iki yıl farkla öndeyim.

E-postalarımızı Martin'le e-postalarım ile kıyaslarsak, bu durum oldukça farklı hissettiriyor. Yetişkin olduğumuz için mi? Onunla havuz dışında (hatta havuzda da) neredeyse hiç konuşmadığımız için de, oysa seninle bu yazışmadan önce peynir, panterler ve yılanlar hakkında çok derin sohbetler ettik. Hımm, belki bunlar o kadar da ikna edici noktalar değildir. Ancak ikimizden biri son iki yılda çarpıcı şekilde değişmediyse birbirimizle aynı odada konuşmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimizi düşünüyorum.

Yine de bu garip dönemece geldiğimize göre...
Bilmiyorum... Burada ne yaptığımız hakkında bir fikrin
var mı? Şu anda eksiltilerini ödünç aldığımı fark ettin mi?
Rahat... kişiliğimi... yansıtmak... için...

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarikh: 25 Tem 2020 11.26

konu: Aslında

Yok, ne yaptığımız hakkında bir fikrim olduğunu söyleyemem. Ama eğlenceli, ha?

Bekâretimi... Burada tırnaklarımı yiyorum... Brittain Smith adında bir modelle kaybettim. Brittsain ile şarkımın olduğu bir filmin galasında tanışıp sadece birkaç ay çıkmıştık. Çok daha sonra Maribel Johnson adında başka bir modelle daha ciddi boyutta çıktım. Bilgin olsun, şimdiye kadar çıktığım modeller sadece bu ikisi, nokta. Meşrulaştırma ihtiyacı hissettiğimden değil... aslında insanların modellerle ilişkisinin otomatikman sığ olduğunu varsayması çok cinsiyetçi görünüyor. Ama barda 22 yaşındaki modellerle ilgili söylediğin o söze kötü tepki vermemin asıl büyük nedeni, birinin bunu beni hovarda olmakla suçlamanın bir yolu olarak gündeme getirmesinin sadece aşağılayıcı değil, düpedüz yanlış olması.

Evlilik/kafa sikici pdf'sini gönder!

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

tarih: 25 Tem 2020 17.12

konu: Aslında

Konu dışı görünebilir ama deneyimlerime göre iki tür GK sunucusu var. İyi türden olanlarla programa hazırlanması eğlencelidir. Herkes sunucunun yüksek statüsünün farkındadır, buna bağlı olarak saygılı davranır ama hepimiz aynı hedefe ulaşmaya çalışırız. Kötü sunucularda ise kişinin statüsü onunla aynı odada bulunmanın belirleyici unsurudur çünkü hayata baktıkları mercek açıkça budur; kitaplarda yazan narsistlerdir onlar. Bu durumda GK ekibi sunucu ne kadar kaba ya da mantıksız olursa olsun her hallerinden memnun olduklarından emin olmak, aynı zamanda programı cumartesi 23.30'da yayına sokmak için kendini zorlar. Bu türden sunucular bir daha davet edilmez. Yine de onların haftasından sonra onları iyi göstermeye çok fazla enerji harcadığım için kendimi kirli hissederim.

Açık olmak gerekirse %1000 zararlı bir narsist değilsin. Ama seni eğlendirmek (ve sana iltifat etmek! ve seni yatıştırmak!) için neden bu kadar çabaladığımı merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Ünlü olduğun için mi? Pandemiye sıkılan bir ünlü? Senden ilgi gördüğüm için de

şanslı mı sayılırım? Ta ki aşı bulunup sen Kosta Rika'da sörf yapıp 18.000 kişilik stadyumlarda şarkı söylemeye dönene kadar?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alınan: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 25 Tem 2020 20.58

konu: Aslında

Sally, seni kırdıysam gerçekten özür dilerim. Kafam karıştı çünkü işler rayından çıkmış gibi hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. Bana e-posta göndermeyi bırakmanı hiç istemediğimi söylemem değerini hafife aldığımı mı düşündürdü? Tam aksini ifade etmek istemiştim. Seninle iletişim halinde olmak gerçek bir zevk, sana ne kadar minnettar olduğumu ve harika olduğunu düşündüğümü anlatmaya çalışıyordum. Yanlış bir şey yapmış olabileceğimi inkâr etmiyorum ancak ne olduğundan emin değilim.

Biri bana "Ünlü müsün?" diye sorsa cevabım, "Evet, ünlüyüm," olur. Soru, "Amerika'nın ünlülerle berbat bir aşk-nefret ilişkisi var mı?" olsa cevabım, "Kesinlikle evet," olur. Şöhret bir bakıma seçtiğim bir şey her ne kadar neyi seçtiğimi tam olarak anlamamış olsam da ve bir bakıma beni seçen bir şey. Büyük avantajları ve bazı dezavantajları var ama bu noktada hayatımın bir gerçeği sadece. Ünlü olmamı işaret ettiğinde gizlemeye çalıştığım bir şeyi açığa çıkarmış olmuyorsun. Ve bu kimliğimin diğer parçalarından ayrılabilen bir parçası de-

ğil. Şemsiye gibi, bazı günler evde bırakma seçeneğimin olduğu bir şey değil.

Tüm bunlardan sonra, sen ne kadar insansan ben de o kadar insanım. Sahnede dikilip gitar çalan bir manken değilim. Belki duygularım, umutlarım, endişelerim seninkilerle aynı değil ama umarım seni duygularım, umutlarım, endişelerim olduğuna inandırmam gerekmez. Son e-postanla ilgili en can sıkıcı şey seni kullandığımı ima edişin. E-postalarımızın karşılıklı olduğunu düşünmüştüm... karşılıklı eğlendiğimizi... ve son birkaç gündür sana bundan ne kadar hoşlandığımı söylerken iltifat etmeye çalışıyordum, beni eğlendirmek zorunda olduğunu hissettirmeye değil. Nihayetinde hepimiz her şeyi konuşabileceğimiz birini aramıyor muyuz? Hikâyelerimizi ve fikirlerimizi anlatmak için harcadığımız çabaya değecek, hikâyelerini ve fikirlerini gerçekten duymak isteyeceğimiz birini?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 25 Tem 2020 22.15
konu: Aslında

1) Terapiye GİTTİN, değil mi? Gönder tuşuna bastığımdan beri pişmanlık duyduğum yarı çılgın (%75 çılgın?) e-postama verdiğin çok sakın yanıtı müteşekkire olduğumu söylemenin pislikçe bir yolu bu. (Gönder, sana gönderdiğim ilk e-postada 1. Cümle'nin büyük harfle yazılmasından farklı bir nedenle büyük harfle yazılıyor ama bunlar da başka günlerin hikâyeleri olabilir?)

2) Garip bir soru ama sen GK'de Müphem şarkısının provasını yaparken sahnenin yakınında oturup dinlediğimi hatırlıyor musun? Hatırlıyorsan bana serenat yaptığını söyleyebilir misin?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 25 Tem 2020 22.21

konu: Aslında

Çok iyi hatırlıyorum. Soruna cevap vermekten mutluluk duyarım ama serenat yapmaktan kastın ne?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 25 Tem 2020 22.24
konu: Aslında

Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordun?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 25 Tem 2020 22.33

konu: Aslında

Şu an gerginim çünkü sorunun bir doğru bir de yanlış cevabı var gibi görünüyor ama hangisinin hangisi olduğundan emin değilim. Bu yüzden dürüst olacağım çünkü dürüst olmayacaksan pandemi mektup arkadaşın olmasının bir anlamı olmadığını duymuştum.

Kesinlikle seni etkilemeye çalıştığımı ama baştan çıkarmaya çalışmadığımı söyleyebilirim.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
tarih: 25 Tem 2020 22.58
konu: Aslında

Nereye gittin?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarikh: 25 Tem 2020 23.19

konu: Aslında

Yanlış cevap, ha?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

tarih: 26 Tem 2020 00.25

konu: Aslında

Pekâlâ, işte evliliğimin hikâyesi: Orta sınıf beyaz bir kız olarak sosyoekonomik açıdan Duke'e uygun olmadığımı iddia edemem (Tüm iştah açıcı, romantik hikâyeler böyle başlar, değil mi?) ancak kampüsün öğrenci birliği havasına pek uygun değildim. İkinci yılımda öğrenci gazetesinin kadrosuna katılana dek hemen hemen hiç partiye gitmemiştim ve çok az arkadaşım vardı. Başlangıçta redaktörlerden biriydim, en son redaksiyon şefi olmuştum. Yani geç saatlere kadar çalışıyor, dosyalanan hemen hemen her makaleyi okuyordum. Kendime uyacak şekilde oldukça görünmezdim. (Nigel, GK'nin mükemmeliyetçilerle yalnız kurtlara uygun bir yer olmadığını söylüyor, doğam gereği ikisi de olduğum için orada çalışmak bana bu eğilimlerle savaşmayı öğretti.)

Her neyse, son yılımda gazetenin spor editörü Mike adında bir çocuktuk. O da kendi yolunda ilerliyordu, bu yüzden birbirimizi gerçekten tanımadan (ben onun erkek tenisi hakkındaki yazılarını düzenlerken) birçok kez etkileşime girmiştik. Derrick adında bir köşe yazarı, Cadılar Bayramı'nda

ekibin ucuz içki saatinde sarhoş olunca Mike'la onu yurt odasına götürüp yatağına yatırmıştık. Cuma saat daha sekiz civarıydı, kampüs her türden vahşi geceyi planlayan her türden çılgın insanla doluydu ama Mike da ben de Derrick'in kusup boğulacağından ve öleceğinden endişe ediyorduk. Bu yüzden ona göz kulak olmak için loş ışıklı odasına çekildik. Oradan ayrılmanın güvenli olduğuna kanaat getirene kadar yerde oturup birkaç saat boyunca konuştuk. Dürüst olmak gerekirse Derrick'e bakıcılık yapmasaydık bir araya geleceğimizi sanmıyorum. (Gerçi bunun pek çok ilişki için geçerli olduğunu, en az kaçınılmaz oldukları kadar rastlantısal olduklarını düşünüyorum.) Ancak kısa sürede ciddi bir çift olduk (her anlamda). Mike o sırada hukuk fakültelerine başvuruyordu, en sonunda Duke'e sadece 20 dakikalık mesafedeki Chapel Hill'de karar kıldı. Charlotte, Kuzey Karolinalıydı (Karolinalı? Hâlâ hayatımın bir parçası olmasa da hayatta sonuçta) ve hukuk fakültesini bitirince oraya döneceği çoktan anlaşılmıştı.

Son sınıfın baharında evlenmeye karar verdik. İkimizin anne babası da baskı yapmıyordu. Aslında onun anne babası dindardı ama evlenmeden birlikte yaşasak üzülecek kadar değil. Annem endişeleri olduğunu çünkü insanların yirmilerinde çok değişebileceğini, Mike'la çift olma isteğinden vazgeçebileceğimizi söyledi ama aynı zamanda benim kendi kararlarımı verme hakkım olduğunu düşünüyordu. Mezuniyetimizden sonraki cuma Durham County Adliyesi'nde Mike'ın anne babası ve erkek kardeşi, benim annem ve Jerry ile gazeteden iki arkadaşımızın önünde evlendik. O pazartesi devasa bir tıbbi cihaz şirketinin

(AdlerWilliams) şirket içi bülteninde yazar olarak işe başladım.

Geriye dönüp bakınca aynı anda hem Mike'la evlenmemizin iyi olduğunu düşünüyorum, HEM de kıyamet kopmadı sonuçta. Bunu da korkunç nedenlerle yapmışız gibi geliyor. En iyi ihtimalle, yetişkinliğin yapılacaklar listesindeki en büyük madde olarak algıladığımız şeyin üstünü çizmek, en kötü ihtimalle üniversiteden sonraki hayattan korktuğumuz için. Belki ikisi aynı şeydir, belki sadece korktuğumu belirtmek istedim. Teoride New York ya da Los Angeles'a taşınıp televizyonda yazmak istiyordum ama sektörde kimseyi tanıımıyordum ve bu şehirlerden birine tek başıma gidemeyecek kadar ödlektim. Sanırım kendi mutluluğumun sorumluluğundan muaf tutulmak istemiştım; beni Kuzey Karolina'da tuttuğu için Mike'ı suçlayabilirdim.

AdlerWilliams'ta çalışırken her temmuz Mike dışında kimse'nin bilmediği gizli bir yıllık ayın olarak GK'ye skeç dosyası gönderirdim. Bunu ilk yaptığımda o zamanlar başyazar olan Ollie Toubey sekiz hafta sonra beni arayıp "Sana şu an bir teklif yapamayız ama yeteneklisin, bu yüzden tekrar başvurmanı öneririz," gibi bir şey söyledi. Bu üç dakikalık konuşma, başıma gelen en heyecan verici şeydi. Sonraki birkaç yıl boyunca başvurup reddedilmeye devam ettim (ve bir daha kimseden doğrudan haber alamadım), bu sırada Mike hukuk fakültesinden mezun oldu, Charlotte'a taşındık, ben de bir dergide üst düzey bir kredi kartı için yazarlık işi buldum. (Luxuries Monthly? Belki abone olmuşsundur? Kendi isteğın dışında?) Sonra Eylül 2009'un sonlarında bir pazartesi Ollie'den, "Yarın GK ofi-

sine mülakata gelebilir misin?" diye bir telefon aldım. Ben de, "Vay canına, harika haber ama Kuzey Karolina'da yaşıyorum," dedim. Ollie de, "Güzel, yarın GK ofisine mülakata gelebilir misin?" dedi. Bilete 880 dolar verdim, o zamana kadar bir şey için harcadığım en yüksek miktardı bu. Newark Havaalanı'ndaki Holiday Inn Express'te rezervasyon yaptırdım ama uçaktan iner inmez doğrudan 66 binasına gittim, yani bavulumu yanımda sürüklüyordum. Ollie ve yardımcısı Ursula ile görüştüm. Tanıdığım en zeki ve komik insanlardı. Ardından bana Nigel'in ofisinin önünde onunla buluşmak için beklememi söylediler. Yedi saat bekledim, bildiğin üzere kayda değer sayılmaz; Henrietta ofisin önünde üç gün beklemek zorunda kalmış. Nigel, orada olduğum gün helikopterle Hamptons'tan geliyordu. Sonunda gece onda onunla görüştüm, başlamadan bitmiş gibi gelen çok sıradan bir görüşmeydi. Ben görüşmenin çoğunu Luxuries ve AdlerWilliams'ın bülteni (adı Kalp Atışları'ydı) için çalıştığımı anlatarak geçirdim. Beni bundan daha sıkıcı bulamaz diye düşündüm. Yaklaşık sekiz dakika sonra ofisinden çıkıp tekrar salona geçtim. Ollie ile Ursula benim orada geçirdiğimden daha kısa süreliğine ofisine girip çıktılar. Beni Ollie'nin ofisine götürüp "Yarın başlayabilir misin?" dediler. Şimdi bile ne kadar şaşırdığımı, heyecanlandığımı, bunaldığımı ve inanmadığımı ifade edecek kelimeleri bulamıyorum. Sanki okyanusta yüzerken altında bir şeylerin kaydığını hissediyorsun. Bir de bakıyorsun ki varlığından bile haberdar olmadığın devasa, büyülü bir deniz yaratığı seni sırtına almış, suda yükseliyor.

Ondan sonra 66'nın dışına çıkıp bavulumla taksiye binerek Holiday Inn Express'e gittim, Mike'ı arayıp haberleri verirken heyecandan titriyordum. Çok kısık sesle, "Bunu yapamayacak olman çok kötü," dedi, "Neden yapamayacakmışım?" deyince, "Çünkü Charlotte'ta yaşıyoruz," dedi.

Ben: Neden taşınamıyoruz?

Mike: Çünkü burada avukatlık ruhsatım var.

Ben: Peki, ben neden gidip gelemiyorum?

Mike: Çünkü aynı yerde yaşayamıyorsak evli olmanın ne anlamı var?

(Uzun sessizlik.)

Ben: New York'a taşınmak istemiyorsan neden ben beş yıldır GK'ye dosya gönderirken söylemedin?

Mike (gerçekçi bir şekilde): Çünkü seni işe alacaklarını düşünmemiştim.

Bu konuda daha pek çok şey söyleyebilirdim ama en göze çarpanlar şunlardı: 1) Mike'ın gerçekten mizah anlayışı vardı, komediyi faal olarak severdi. Birlikte stand-up izlemeye gider, GK'yi ve komedi özel programlarını izlerdik. 2) Her yıl başvuru dosyalarımı okurdu.

Komik ya da yetenekli olduğumu düşünmediğini fark etmekte geciksem de pisliğin teki değildi Mike. Sakin, sorumluluk sahibi, sessiz biriyle evlendiğine inanan, çok sakin, sorumluluk sahibi, sessiz biriydi. Taksim Lincoln Tüneli'ne girerken kendi kendime Tanrı'ya şükür çocuğumuz yok, bu sayede boşanmamız çok daha az karmaşık olacak diye düşündüm. Ara not: Hâlâ Kuzey Karolina'da yaşıyor, evli, iki çocuk babası.

Anlatıcı içgüdülerim bana burada nefes almam, bir tür damak temizleyici mektup şerbeti içmemiz ya da en azından sana cevap verme şansı vermem gerektiğini söylüyor ama çözüm isteğim beni ileriye, en azından 1. Bölüm: Koca'dan çok daha kısa ve öz olan 2. Bölüm: Kafa Sikici'ye itiyor.

Seninle daha önce de kısmen değindiğimiz üzere GK'de ikinci yılımda bir yazar arkadaşşıma (spoiler: Arkadaşın Elliot'a) fena vurulmuştum. Kendimi yarı yarıya bana vurduğuna inandırmıştım, kısmen pek seksi olmadığı için. Yani ligimin dışında değildi gözümde. Sezon finali sonrası parti sonrası kutlamada (Martin Biersch Gariplik Ölçeği'nde 10 üzerinden çok rahat 9'u hak edecek şekilde) ona âşık olduğumu söyledim. O da bana, "Sally, komedinin romantizmini romantizmin romantizmiyle karıştırmışsın," dedi.

Hâlâ bu sözün zekice mi yoksa son derece dangalakça mı olduğundan emin değilim. İkisi birden olabilir mi? İlgime karşılık vermemekte kesinlikle hakkı vardı, çıkıp ayrılmanızın GK'yi benim için mahvedebileceğini, birlikte olup evlenmemizin de GK'yi benim için farklı bir şekilde mahvedebileceğini anlamam uzun sürmedi. Bir daha asla GK'den biriyle çıkmamaya karar verdim; tabii ormanda devrilen ağaç misali bir durum olabilir bu.

Tüm bunlar, beni ben yapan şeylerden hoşlanmayan bir adamla evlendikten ve bana hayran olup benimle takılmak istemeyen bir adamla arkadaş olduktan sonra içgüdülerime güvenmediğimi söylemenin (çok çok) uzun bir yolu. İki durum da beynimi karıştırdı, küçük bir örneklem olduğunu bilsem de bu saçmalıkla işimi bitirmeye karar verdim. Şimdi ise e-postalarımız yeniden karıştırıyor beni.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
tarih: 26 Tem 2020 00.41
konu: Aslında

Klişe gelebilir ama tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim. Öğrendiğime sevindim.

Yanıtlamak istediğim tonlarca şey var ama şu an en acil hissettiren, e-postalarımızın neden kafanı karıştırdığı?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 26 Tem 2020 00.43
konu: Aslında

En sevdiğim karantina hobimi mahvetme riskini göze alarak: E-posta göndermenin romantizmini, romantizmin romantizmiyle karıştırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğum için.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
tarih: 26 Tem 2020 00.44
konu: Aslında

Neden romantizmin romantizmi olmasın ki bu?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 26 Tem 2020 00.45
konu: Aslında

Danny Horst Kuralı yüzünden?

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarikh: 26 Tem 2020 00.46

konu: Aslında

Sana 2018'de buna inanmadığımı söylememiş miydim?

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 26 Tem 2020 00.49
konu: Aslında

Aslında dış görünüşüm konusunda pek güvensiz olduğumu düşünmüyorum. İkimizin iyiliği için yüzümün ve vücudumun envanterini çıkarmaktan imtina edip kendime yönelik bazı eleştirilerim olsa da sağlıklı olduğum için kendimi şanslı hissettiğimi ve daha önce şu an olduğum kadar şanslı olmadığımı söylemekle yetineceğim.

Ayrıca sana benzeyen dünyaca ünlü bir şarkıcının bana benzeyen bir televizyon yazarıyla birlikte olmasının uzay-zaman sürekliliğini bozacağından hayli eminim.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarikh: 26 Tem 2020 00.51

konu: Aslında

Bazen, ki bu da senin cazibelerinden biri, söylediklerinin ne kadarının şaka olduğunu kestirmek zor geliyor. Ama senden gerçekten etkileniyorum. Nigel'in ofisindeki o sunum toplantısından beri hem de.

gönderen: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>
alıcı: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>
tarih: 26 Tem 2020 00.52
konu: Aslında

Bazen söylediklerimin ne kadarının şaka olduğunu kestirmek bana da zor geliyor. Sunum toplantısında sen de pek fena görünmüyordun ama.

gönderen: Noah Brewster <NoahRBrewster@gmail.com>

alıcı: Sally Milz <Smilz@GKprogrami.com>

tarih: 26 Tem 2020 00.52

konu: Aslında

Bunun da uzay-zaman sürekliliğini bozabileceğinin farkındayım ama seni şu an arayabilir miyim?

3. BÖLÜM

Ağustos 2020

A yakta duramayacak kadar çok şişim varken Albuquerque, New Mexico'daki, Kansas City ile Los Angeles arasındaki Hampton Otel'e giriş yaptım. Masanın arkasındaki adam dışında lobide bir ben vardım. İkimiz de bez maske takmıştık, benimkindede çilekler vardı, onunki düz maviydi. "Bu gece ne kadar dolusunuz?" diye sorunca, "Değiliz," dedi.

Odada ellerimi yıkamam bittiğinde telefonum taytımın yan cebinde titredi, ellerimi kurulayınca (Havlular temiz miydi? Temiz bir şey var mıydı?) cebimden çıkardım.

Otele varınca haber ver, yazmıştı Noah.

Daha sonra: *Buraya geleceğin için çok heyecanlı olduğumu söylemiş miydim?*

Daha sonra: *Buraya geleceğin için çok heyecanlıyım!!*

Lavabonun üstündeki aynada kendime bakıp Noah Brewster'ı ziyaret etmek için 2.500 km boyunca araba kullanan bir kadının takınacağı ifadeyi bulmaya çalıştım. Şehvetli olurdu, değil mi? Bu bir sorundu çünkü çabayla arkadaşça görünebilirdim, daima sırtıtabilirdim de ama şehvetli durmayı becerebileceğimden emin değildim.

Noah ile telefonda ilk konuşmamızın üzerinden bir hafta; ilk e-postasını almamın üzerinden on iki gün; Jerry'nin garajından

çıkmanın üzerinden, yakıt ikmali için durduğum yerleri de sayarsak, on üç saat geçmişti. Jerry'nin kız kardeşinin Hyundai'sini ödünç alıp bavul, sırt çantası ve çantayla içinde su şişesi, on ikili protein barı paketi, dört elma, 1 litrelik üç ayrı el dezenfektanı şişesi ve 4 litrelik bir Ziploc poşetine konmuş bir miktar maske bulunan açık bir karton kutu yüklenmiştim. Uçakla gitmek yerine araba kullanmaya karar verdiğimde çok tatsız iki gün ya da kısmen tatsız üç günde gidebileceğimi hesaplamıştım. Noah ile seks yapmak için yola çıktığımı umduğumdan (ama emin olmadığım) ve Noah ile bir an önce seks yapmak istediğimden ikinciye seçmiştim.

Muhtemelen, Noah'nın davetini kabul ettikten sonra insanların en karanlık zamanlarda bile bağlantı kurma kapasitesine hayran kalmış olmalıydım. Öyleydim de! Ama kafam aynı zamanda pandemi sırasında içine düştüğüm darmadağınık ve kıllı halimi nasıl ve ne zaman ele alacağım da meşguldü. İlk telefon konuşmamızda ertesi gün görüntülü konuşabileceğimizi söyleyince telefonu kapattığım an, saat sabahın üçünü geçmesine rağmen, kaşlarımı itinayla cımbızlamış, ortaokuldan beri kullandığım, muhtemelen zehirli olan kremle dudagımın üstündeki tüylerin rengini açmıştım. Ancak ertesi gece görüntülü konuşmak yerine tekrar aramıştı. Yani 'çok spotaneyim ve buna rağmen tüysüzüm' havalarında davranma fırsatını kaçırmıştım.

Kaliforniya'ya arabayla gitmeye gerçekten karar verir vermez yolda geçen on üç saatlik iki günün ardından evine (Noah'nın evine! Noah Brewster'in evine!) olabildiğince çirkin görünüp kokarak varabileceğim konusunda ayrıntılı hesap yapmaya başladım. Sabah Albuquerque'deki otelde kaşlarıma rötuş yapıp bacaklarımı, koltukaltlarımı ve bikini bölgemi tıraş etmeyi planladım. Tabii ki New Mexico'dan ayrılmadan duş alacaktım ama

Los Angeles'a vardığımda Noah'ya ulaşmadan tekrar düş alabileceğim bir yer bulup bulamayacağımı uzun uzadıya düşündüm. Bir kamyon durağı? Otel odası? Arkadaşlarımdan birinin boş dairesi?

Ancak başka bir lojistik ve sosyal değişken yaratmamaya karar vermiştim. Ziyarete geldiğimi orada yaşayan tanıdıklarımın hiçbirine söylemeyecektim. Onun yerine Noah'nın evine varmadan, kapanmanın bu noktasında Kaliforniya'daki açık tek yer olan benzin istasyonunda durup dişlerimi fırçalayacak, bir ihtimal terimin üzerine bir kat daha deodorant sıkacaktım.

Tüm bunlar, yıllardır kadınlara yönelik güzellik standartlarının saçmalığı ve keyfiliği hakkında yazdığım skeçlerin, onlardan açıkça vazgeçmemden değil, üzerimdeki hâkimiyetlerine içlerimden kaynaklandığını söylemek içindi. Ama Noah'nın beni öpecek kadar sevimli bulup bulmayacağı konusundaki kaygımdan da belirgini (şimdi bile, muhtemelen tek ihtiyacı sıcak bir bedenle nabız olacak kadar yalnızken) *nasıl* görüldüğümün bir önemi olmadığı çünkü yanlış anladığımı, bunun aslında gerçekten uygunsuz bir seks daveti olmadığına dair korkumdu.

Noah'nın bir dakika önceki mesajına henüz yanıt vermemiştim ki yenisi geldi: *Bu gece konuşmamız gereken bir şey var.*

Siktir, diye düşündüm, beynim hemen olasılık üretmeye başladı: *Bakirim. Eşcinselim. Yine Covid oldum. Seni buraya gölge yazar olarak Zoom'da yaklaşan gece sohbeti programı için şakalarımı yazmaya çağırdım.*

Ardından pek de rahatlatmayan son bir mesaj: *Kötü bir şey değil.*

Noah'ya numaramı e-postayla gönderdiğim gece bir dakika sonra aramıştı. Belki de bu acelecilik, gerilmeme yetecek zamanı sağlamamalıydı ama kalbim güm güm atarak, "Selam," derken o

küçücük iki hecenin sesimin titremesini ele verip vermeyeceğini merak ettim.

“Selam, Sally.” Noah’nın sesi rahat ve kendinden emin geliyordu; sahneye çıkıp hayran kitlelerine şarkı söyleyen, Amerikan halkının olağanüstü yakışıklı olduğu konuda hemfikir olduğu bir adamın sesine benziyordu. “Şu an çocukluk odanda mısın? Tüm o Indigo Girls posterleriyle?”

“Ne yazık ki hiç olmadı,” dedim. “Thoreau’nın sessiz çaresizlikle dolu hayatlar hakkındaki sözünün yer aldığı posterimden çok daha havalı olurdu. Ah, bir de şık ve kadınsı olduğumu göstermek için Audrey Hepburn posterim vardı.” Beklediğim konuşma bu olmadığı için -ne beklediğimi bilmemekle birlikte bunu beklemiyordum- gerginliğimin nispeten azaldığını hissedebiliyordum. “Sende ne posterleri vardı?”

“Sıkıcı ve öngörülebilir olsun diye çoğunlukla müzisyenler. Jimi Hendrix, The Velvet Underground, Nirvana’nın *Nevermind* albümünün kapağı. Çok şık ve kadınsısın bu arada.”

“*Nevermind* şu havuzlu ve bebek penisli olan mı?”

“Bence bebek, dolar banknotuna uzandığından kapitalizm kınaması olsa gerek ama belki de farkı yoktur.”

“Burada eski eşyalarımın pek bir şey kalmadı,” dedim. “Hasır mobilyalar var ama mezuniyet kepi, pelüş hayvan ya da küpe ağacı yok. Ergenliğime ait hiçbir emare yok.”

“Ah, hadi ama” dedi. “Beyaz hasır mı?”

“Karyola, komodin ve çalışma masası hasırdan, oturduğum yerde de hasır bir berjer var. Sanırım sen de beyaz hasır bir berjerde oturuyorsun?”

“Elbette,” dedi. “Daima.”

Bu sefer güldüm.

“Çalışma odamdayım,” dedi. “Entelektüel geliyor muyum?”

“Pipo içip monokl takıyor musun?”

“Bir de kadife ceket,” dedi. “Doğrusu, çalışma odamda çalıştığım en önemli şey televizyon ekranı. Kitapları yatak odamda okurum.”

“Okumak da, televizyon izlemek de asil faaliyetlerdir,” dedim. “Bunu unutmamak gerekir.”

“Hele ki cumartesi geceleri on bir buçukta televizyon izlemek, değil mi?”

“Yatak odanda televizyon yok mu?”

Güldü. “Hayır, orada da bir tane var. Bir tanesi de mutfağın yanındaki oturma odasında.”

Noah’nın ikinci e-postasını aldıktan sonra (Los Angeles’ta olduğunu belirten ve ilk e-postası gibi işle ilgili bir nedenden iletişime geçiyormuş gibi görünmeyen) Google’da *Noah Brewster Los Angeles evi* diye aratmıştım. Elbette aratacaktım; beyin ölümüm gerçekleşmemişti. İnternete göre: Topanga Kanyonu’nda bulunan, 2014’te dokuz milyon dolara satın alınmış, *ardından* en ince ayrıntısına kadar yenilenmiş, 2016’da inşa edilen havuz, havuz evi, bağımsız kayıt stüdyosunu içeren on dönümlük arazi üzerinde altı yatak odalı/sekiz banyolu bir İspanyol malikânesi. Bir erkek dergisi onun hem stüdyoda hem de havuzun yanında ve içinde çekilmiş fotoğraflarını yayınlamıştı. (Karelerden birinde kollarıyla karnındaki kaslara hoş bir şekilde yapışan sıırıslıklam beyaz bir tişörtle sığ uçta duruyordu.) Bir barınak dergisi ise internette İngiliz bir mimarla yaptığı uzun sohbet eşliğinde evin içini yayınlamıştı.

Noah Brewster Los Angeles evi’ni Google’da aratınca internet *Noah Brewster net servet*’i de Google’da aratmamı önerdi, kimdim de bunu reddedecektim? Doğru ya da tamamıyla yanlış olabilecek cevap, doksan beş milyon dolardı.

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Noah, “Bence beni ziyarete gelmelisin. Bence beraber takılıp e-posta üzerinden konuştuğumuz her şeyi konuşmaya devam etmeliyiz. Bu konuda ne düşünüyorsun?” dedi.

“Tamam.”

“Bir dakika, şaka yaptığımı mı sanıyorsun yoksa?”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır.”

“Ben de şaka yapmıyordum. Şansıma programım şu an hayli açık.”

Güldü. “Benimki de öyle. Peki, ne bileyim, yarına ne dersin? Ertesi gün? Muhtemelen benimle bu yüzden dalga geçeceksin ama seçeneklerden biri de asistanımın seni getirecek bir uçak ayarlaması.”

“Kulağa çok *Grinin Elli Tonu* gibi geldi.”

“Evet, nedense okumaya fırsat bulamadım. Ama uçak kiralarsak mikrop yuvası olması muhtemel terminalle güvenliği atlamış olursun.”

“Bir skeç için hızlı bir araştırma yapmak üzere *Elli Ton* kitaplarını aldım, bir de baktım ki Ben Wa topları ve binici kırbacıyla ilgili bin beş yüz sayfayı devirmişim,” dedim ve duraksadım. Uçak kiralamanın ne kadara mal olduğunu bilmiyordum ama Noah ile bir şeylere başlamak için istikrarı bozucu bir yola benziyordu. “Özel uçak biraz, ııı, gerginlik verici geldi. Ama seni ziyaret etmek harika geliyor.”

“Uçak konusunda şimdi karar vermene gerek yok. Ticari uçacak olursan KN95 maske takacağına söz ver, o kadar.”

“Benim gibi insanlar ticari uçmaya ne diyor, biliyor musun?” dedim. “Uçağa binmek.”

“Evet, galiba bunu ben istedim.”

Bu konuşma gece yarısından sonra başlamıştı. İki buçuk saat daha telefonda konuşup yan proje grubu üyelerinden birinin çocuklarının huzurevi sakinleri için maskeler dikişini; o akşam Sugar'ı dolaştırırken üzerinde *Yalnızca İyi Hisler* yazan bir tişört giymiş ince beyaz bir kadının yanından geçişimi, tişörtünün ince beyaz bir kadının bu özel kültürel anda giymemesi gereken bir şeye benzediğini; Komünist Romanya'da geçen bir roman okuduğumu; onun ise yapay zekânın geleceğiyle ilgili kurgu dışı bir kitap okuduğunu ama gerçeğe bakılırsa sadece geceleri, uykuya dalana kadar ancak birkaç sayfa okuyabildiğini; geçen hafta, Covid olduğundan bu yana ilk kez yeni şarkı yazmaya başladığını, inanılmaz iyi gitmediğini ama rezalet de olmadığını; Indigo Girls'ün "Dairy Queen" şarkısında bir türlü netleştiremediğim bir söz olduğunu çünkü "seni tutmak için" gibi geldiğini fakat aynı zamanda "sana takmak için" gibi de geldiğini, internete bakarsan *tutmak* yazdığını ama *takmak* olmasını istediğimi; Dairy Queen zincirini, hiç gitmediğini konuştuk, nedeninin hiç Orta Batı'da yaşamaması olduğunu söyledim; In-N-Out Burger'e hiç gitmediğimi söyledim, o da nedeninin hiç Kaliforniya'da yaşamamam olduğunu söyledi. O sırada benim saatimle neredeyse üç buçuktu. Kendimi hiç olmadığım kadar genç hissediyordum. Şehvet ve sohbetle kendimden geçmiştim. Telefonu kapatmadan hemen önce, "Genelde telefonda konuşmaktan nefret ederim ama seninle telefonda konuşmaktan nefret etmiyorum," dedim.

"Bunun kafama girmesine izin vermemeye çalışacağım." Sesi çok mutlu geliyordu, kalbimin sıkıştığını hissettim. Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar iyi değil miydi? Geçen hafta boyunca, Noah'ya e-posta yazmadığım ya da ondan gelen e-postayı okumadığım zamanlarda, yumurta çırparken ya da çöp ve geri

dönüşüm kutularını kaldırıma taşıırken, sık sık telefonumu cebimden çıkarıp hem onun bana gönderdiği hem de benim ona gönderdiğim mesajları tekrar okumuş, hele ki yanıt bekliyorsam tüm postaları birden fazla kez sırayla, bütünüyle okumuştum. Ayrıca kafamda sürekli gelecekteki e-postaları oluşturup neredeyse yaşadığım her deneyimi -itiraf etmeliyim, çok fazla yaşamıyordum- Noah'ya anlatmaya değip değmeyeceği süzgecinden geçirerek değerlendiriyordum. Artık konuşmuştuk ve her şeyi mahvetmemişti bu!

“Yarın akşam seni yine arayabilir miyim?” diye ekledi.

“Kesinlikle,” dedim.

“Seni yarın akşam arayana kadar yedi kez e-posta gönderebilir miyim?”

“Umarım yaparsın.”

Bunun üzerine, “Neredeyse aramak yerine görüntülü konuşmayı önerecektim. Görüntülü konuşmak konusunda ne hissediyorsun?” dedi.

“Söz konusu yüze göre değişir.” Bir süre durakladıktan sonra, “Senin durumunda pozitif bakıyorum,” dedim.

Güldü. “Çok rahatladım.” Ardından, “İyi geceler, Sally. Çok eğlenceliydi,” dedi.

“Katılıyorum,” dedim. “İyi geceler, Noah.”

Ancak ertesi gün e-posta göndermedi; onun yerine benim saatimle öğleyin, *Umarım sorun olmaz, bunları senin için sipariş ettim*, diye mesaj attı, ardından üstünde beyaz el yazısıyla *İyi Hisler Lütfen* yazan pembe bir yastığın ekran görüntüsü, ardından *İyi Hisler Hoş Geldiniz* yazısının altında güneş resmi bulunan turuncu bir yastığın ekran görüntüsü, ardından *Karar vermek zordu, o yüzden ikisini de aldım*, yazan başka bir mesaj geldi.

Ben de, *İnanılmaz tesadüf çünkü az önce senin için bunu sipariş ettim, yazıp üzerinde Bu evde samimiyiz, kucaklaşır, kötü dans ederiz, yazan yıpranmış ahşap bir tabelanın ekran görüntüsünü gönderdim.*

Gerçekten harika çünkü mutfağın için az önce bunu sipariş ettim, yazıp arkasından, Bi Boklar Karıştırıyorum yazılı, üzerinde çırpıcı resmi bulunan farklı bir eskitilmiş ahşap tabelanın ekran görüntüsünü gönderdi. Sonra üç saat boyunca mesajlaştık. O gece 22.00'den 02.00'ye kadar tekrar konuştuk. 21.50'de fondöten, rimel ve dudak parlaticısı sürdüm, sonra dudak parlaticısını silip tekrar sürdüm. Saat onda telefonumda görüntülü görüşme çağrısı belirdi ancak onu göremeden kayboldu, normal arama geldi.

Dört saat sonra, bu konuşmanın sonunda, "Sadece saçlarımı kazıttığımı söylemek istedim. Artık saçlarım uzun değil," dedi.

Henrietta'nın GK'deki ofisimde yanımda diz çöküp ben kanyepede yatarken beni uyandırıp Noah'nın peruğundan bahsedişini hatırladım. O zamandan bu yana yirmi yedi ay geçmişti. O anın şimdi ne kadar telafisi imkânsız hissettirdiğini açıklamaya yetmez görünüyordu bu.

"Harika," derken soğukkanlı durmaya çalıştım.

"Yarın görüntülü konuşursak şoke olmanı istemedim."

"Şoke olmamın bu kadar kolay olmadığını düşünmek isterim."

"Sadece, bazı insanlar saçımın, bilirsin..." Durakladı, devam ettiğinde, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez utanmış görünüyordu. "Alametifarikam gibi olduğunu söylerler."

"Söz yazarlığın ve gitar çalışın alametifarikan değil mi?" derken yine hiç de alaycı olmadan hafif ama samimi görünmeye çalıştım.

Ertesi gece, özellikle ilk bir iki dakika boyunca Noah'yı telefonumun ekranında görmek şoke edici ve heyecan vericiydi. Hem biraz farklı hem de hâlâ sarsıcı, akıl almaz derecede yakışıklı görünüyordu. Kafası gerçekten tıraş edilmişti, birkaç milimetrelik kirli sakalı eski sarı buklelerinden daha koyuydu ama yanaklarındaki sakalla uyumluydu. İnternetteki resimlerine kıyasla daha solgun ve yorgun görünüyordu. Haliyle son bir hafta içinde onu pek çok kez incelemiştim. Makyaj yapmamış ve uzmanlarca biçimlendirilmemiş görünüyordu. Onun bu haline; bu özel, gerçek kişiye bakmak saf ve içgüdüsel bir zevkti. Delici mavi gözleri tetikteydi, ifadesi keyifliydi, zeytin yeşili bir tişört giymişti ve alçak beyaz bir berjerde oturuyordu. O anda ekranın içine dalıp kollarımı ona dolamak istedim *ve* beni görebildiği bilgisiyle utandım. Ekranın sağ alt köşesindeki küçük, grenli yansıma bakıp durdum. "Çok garip!" diye ağızımdan kaçırdım.

Gülümsedi. "Ne açıdan?"

"Sence öyle değil mi?" Çabucak ekledim: "Saç kesimin yüzünden değil. Saç kesimin harika görünüyor. Son iki gecedir bedensiz sesine alıştım sanırım."

"Bedensiz ses dijital bir bilinçten daha mı iyi, daha mı kötü?"

"Şey," dedim, "birbirlerinden farklı değiller."

Sonra yapay zekâ hakkında aheste aheste okuduğu kitaptan, ilk cep telefonlarımızı aldığımızda kaç yaşında olduğumuzdan bahsettik. On beş dakika içinde çok daha sakinleşmiştim. Ertesi gece Noah'nın çekiciliğinin şokunu atlatmak sadece birkaç dakika sürdü. Ondan sonraki gece telefon seksinin yakınında olup olmadığımızı merak ettim. (Çoktan ona yatak odamı göstermek için kamerayı çevirmiştim, o da çarşafplarımın türü ve yastıklarımın konumu hakkında bazı saçma sorular sormuştu.) Ancak Noah Brewster'la görüntülü telefon seksi yapamazdım.

En azından ayıkken yapamazdım. Onunla konuşurken sudan başka bir şey içmemiştim çünkü öbür türlü gereksiz, hatta düşüncesizce görünüyordu. O yüzden bunun yerine, kumaştaki iplik sayısının gerçek bir fark yaratıp yaratmadığını karşılıklı düşündükten sonra, “Seni uçak yerine arabayla ziyaret etsem nasıl olur?” dedim.

“Ciddi misin? Bir milyon kilometrelik yolu?”

“İki bin beş yüz.”

“Cesaretini kıracak bir şey yapmak istemem ama yok yere cehennem azabı olmaz mı bu?”

“Bence bana iyi gelebilir. Manzara şiir gibi yanımdan geçip giderken düşüncelerime dalabilirim.”

“Yalnız araba kullanmak güvenli mi? Cinsiyetçi bir yaklaşımsa kusura bakma ama...”

“Şimdi bana resmi bir özür gönderip *En İyi Dileklerimle* diye imzalayabilirsin.” Sonra, “Cinsiyetçi değil. Bence yeterince güvenli,” diye ekledim.

“Nerede olduğunla ilgili bana sık sık mesaj atman gerekecek. Sally radarımın bazı batı eyaletlerinde bozulmasından endişe ediyorum.”

Kendimi aptalca gülümserken hissedebiliyor ve -minyatür şeklinde- görebiliyordum. Belki ben eziktim, belki de o biraz fazla alıştırmaya yapmıştı ama öyle sevimliydi ki. “Arabamın tepesine verici anten taksam nasıl olur?” dedim. “Ya da kafamın tepesine?”

“Harika plan, böylece Utah’ın kırsalında bir bakkala girdiğinde bile takip edebilirim.”

“Doritos alırsam beni yargılama.”

“Doritos en iyisidir. Peki, ne zaman çıkabilirsin?”

İlk telefon konuşmamızda bazı şeylerin açıklığa kavuşacağını, ilişkimizin romantik olduğunun ya da aksi kanıtlanana dek

öyle varsayıldığının açıkça kabul edileceğini düşünmüştüm. Öyle olmadı. Aramızdaki dinamik flörtözdü ama türü hiçbir bakımdan açık değildi. Konuyu ben de onun kadar kolay açamaz mıydım? Ama benim kaybedecek daha fazla şeyim yok muydu? Bunun yerine ikimiz de içtenlikle sohbet etmeye devam ettik. *Neden romantizmin romantizmi olmasın ki bu?* ve *Senden gerçekten etkileniyorum, Nigel'in ofisindeki o sunum toplantısından beri hem de;* teyit arıyorsam e-postalarındaki bu satırlar en güçlü kanıtımdı. Ve bunlar çok sevdiğim, ezberledikten sonra bile defalarca okuduğum satırlardı. Ama aynı zamanda: *Kesinlikle seni etkilemeye çalıştığımı ama baştan çıkarmaya çalışmadığımı söyleyebilirim.*

“Nasıl hazırlanacağımı bildiğime göre,” dedim, “ne kadar kalmamı öngörüyorsun?”

“Ne kadar istersen,” dedi.

Ardından soruyu gerçekten çözmek yerine, “Çerçevesi aile fotoğraflarını yerinde, yarısı boş yoğurdunu buzdolabında bırakan türden bir Airbnb ev sahibi misin, yoksa misafirlerin gelmeden evi pırıl pırıl mı yaparsın?” diye sordum.

Güldü. “Senin için pırıl pırıl yapacağım çünkü bana beş yıldız vermeni istiyorum.”

Ertesi sabah mesaj attım: *1 Ağustos sabahı Kansas City'den ayrılıp 2 Ağustos akşamı sana gelmeme ne dersin?*

1 Ağustos sabahı Kansas City'den ayrılıp 2 Ağustos akşamı bana gelmen şahane fikir, diye cevap verdi.

31 Temmuz'da Jerry'nin evine bir FedEx paketi geldi: On ikilik protein bar paketi, yirmi sekize kırk santim ebadında spiral ciltli bir yol atlasıyla üzerinde 1980'lerin sarı yazı tipiyle *Kaliforniya* yazan gri bir tişört. Yanındaki notta şöyle yazmıştı:

Sally, Seni görmeyi ipe çekiyorum! Mektup arkadaşın, Noah.

El yazısını daha önce hiç görmemiştim, bu bile dokunaklı gelmiş, içimi özlemle doldurmuştu: *Sally*'nin *S*'sinin tabanından *a*'ya bağlanma şekli, süssüz büyük *S*, *iple* derken *i*'den aşağı uzanan düz, eğimsiz bir çizgi. Ama *mektup arkadaşı* aramızdaki bir şaka mı yoksa platonik durumumuza gönderme olarak mı okunmalıydı?

O gece konuşmamızı gece yarısı, yani erkenden bitirdik. Telefonumun alarmını 06.15'e kurdum. Jerry'ye sabah kalkmasına gerek olmadığını söylememe rağmen kalktı. Beyaz-mavi gofre bornozuyla protein bar ve maske kutumu dışarı taşıyıp ön koltuğun yolcu tarafına koydu. Sonra bana sarılıp, "Bazı eyaletler yüz yirmiyle gitmene izin verir ama bence biraz daha yavaş gitmek daha güvenli," dedi. Sugar ayaklarımın dibinde oynuyordu, onu sevmeye eğildim. Jerry'ye bir iki haftalığına Los Angeles'taki arkadaşımı ziyarete gideceğimi söylemiştim. Jerry ile kendim için alışveriş yaparken market alışverişini yaptığım kız kardeşi, Donna teyze, arabasını teklif etti. Bugünlerde Richard amcayla neredeyse hiçbir yere gitmedikleri için iki arabaya ihtiyaçları olmadığını söyledi.

Jerry'nin evinden ayrılmak tuhaftı. Kaliforniya'da ne kadar kalacağımı bilmemek tuhaftı. Beş yıl sonra bile dünyada annem olmadan yaşamak tuhaftı. Küresel bir salgın esnasında insan olmak tuhaftı. Motoru çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıktım. Jerry ve Sugar'a sokaktan el sallayıp uydu radyosundan folk müzik kadınları istasyonunun sesini açtım. Sözlerinin tamamını bildiğim bir Mary Chapin Carpenter şarkısı arabayı doldurdu. Sabahın erken saatlerinin yaz ışığında State Line Road'da güneye ilerlerken hem heyecanlı hem melankoliktim. Shawnee Mission Parkway'e ulaştığımda melankolim biraz azaldı. Yarım saat sonra Olather, Kansas'ı geçtiğimde neredeyse tümüyle kay-

bolmuştu. Hiç değilse uçarılık, gerginlik ve düpedüz azgınlığın gölgesinde kalmıştı. Önümdeki otoyol uzun ve çoğunlukla düzdü. Hayatımda sadece bir kez şu an olduğum gibi heyecanlı ve korku içinde olmuştum; *GK*'deki mülakatımda.

Albuquerque Hampton Oteli, doğuda Sandia Dağları'nın görüldüğü, kupkuru betondan oluşan çoğunlukla boş bir otoparkla çevrili, dört katlı bir binaydı. Odamdaki yatağa oturup dağ saatiyle 20.15'te akşam yemeğimi yedim: İki protein bar, bir muz, günün erken saatlerinde Teksas Panhandle'ın kuzeybatı köşesindeki benzin istasyonundan aldığım portakal. Yolculuk yeterince iyi gitmişti. Otoyol beni giderek çoraklaşan Kansas eyaletinden geçirmişti. Oradan Oklahoma'ya kısa bir dalış, Teksas'ta biraz daha uzun bir gezinti ve New Mexico'da son saatler. Yol düz ve sonsuz. Her iki yanda açık araziler ağarmış çimen, kum ve çalılık karışımı. Gökyüzü büyük ve teskin edici şekilde mavi. Araba kullanırken ya doğa ve insanlık hakkında derin düşüncelere dalmayı ya da Yüksek Mahkeme yargıcı hakkındaki henüz tam var olmayan senaryomun taslak başlığı "Yüksekçe"nin yapısını belirlemeyi planlamış olmama rağmen çoğunlukla uzun aralıklarla dalmıştım. Bu aralıklar, kendimi bir kamyonun yanından geçerken bulduğumda direksiyonu kavrama dürtüsüyle ya da çok daha hoş bir biçimde, yaklaşık yirmi dört saat içinde Noah ile seks yapabileceğimi -neden yapmamayım?- bildiğim için aralıklarla irkilmemle aniden noktalanıyordu. Her durduğumda söz verdiğim üzere ona mesaj attım. O da hemen cevap verdi.

Jerry mesaj atmayı sevmediği için ona Albuquerque'ye vardığımı bildiren bir e-posta gönderdim. Sonra maske takıp odamdan çıktım, lobiden hızla geçtim. Kamp malzemeleri taşıyan

yalnız bir ailenin yanından geçtim. Kulaklıklarımı takıp giriş kapısının altında durdum. Güneş batmıştı ama batıda gökyüzü hâlâ belli belirsiz turuncuydu. Noah'yı aradığımda, "Akşam yemeğin nasıldı?" diye sordu.

"Bakım paketin sayesinde leziz. Şimdi de biraz hava almak için otoparkta dolaşıyorum. Sen nasılsın?"

"Saklamam gereken bir şey olup olmadığını görmek için evime senin gözlerinle bakmaya çalışıyorum. Bir de Margit marketten sipariş vermek üzere. Greyfurdu maden suyu içip kahvene yulaf sütü koyuyorsun, değil mi?"

"Konfederasyon bayrağın olmadığı sürece sorun yok. Ve evet."

"Jerry yulaf sütünün tuhaf olduğunu düşünse de."

"Evet. Jerry tuhaf olduğunu düşünse de." Noah'nın Jerry'nin adını söylediğini duymak, Noah'nın Jerry'nin kim olduğunu bilmesi, hâlâ tuhaf ve tatlıydı.

"Bu doğrultuda bir şey daha var, konuşmamız gerektiğini söylediğim şey; evimde alkol bulundurmadığımı hatırlıyor musun? Senin için uygun mu?"

"Tabii ki," dedim.

"Lütfen sadece kibar olmak için uygun olduğunu söyleme. Dürüst olmak gerekirse evde şarap ya da başka bir şey bulundurmamak benim tercihim ancak sana çok uçuk geliyorsa bir yolunu bulabileceğimize eminim. Arkadaşlarımı misafir ettiğimde bir şeyler getirip giderken götürüyorlar, yani bu mekânda yasaklamış değilim."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedim: "Aslına baktarsan benim için uygun. Senin için fark etmiyor olsaydı elbette oraya vardığımda bir içki içerdim çünkü, aptalca gelmesin ama, biraz gerginim. Ama içmemek büyük bir fedakârlık olmaz."

İlk kez olmasa da hassas konular hakkında duygularını açıkça ifade etmenin, hayali karakterler arasında geçen şakalaşmalar yazmaktan çok daha zor olduğunu düşündüm.

“Bu durum değişirse bana söyler misin?” dedi Noah.

“İçki içmek isteme miktarım, senin için sorun olmamasını isteme miktarımdan az,” dedim. “Ama evet, söylerim.”

“Teşekkür ederim Sally, cidden. Son bir hazırlık meselesi: Evimi bulması biraz zordur, bir sürü dolambaçlı yol var. Acaba seninle alışveriş merkezinin otoparkında buluşup seni buraya kadar getirsem mi?”

“Ah, ben yolumu bulurum. Yine de teşekkürler.” Birbirimizin huzurunda geçireceğimiz ilk saniyeler ve anlar beni en çok endişelendiren şeydi. E-postalarımın birinde, *GK*’deki çalışmamızdan aynı odada olmanın nasıl bir şey olduğunu zaten bildiğimizi söylemiş olsam da bu hissi, tekrar aynı odada olmanın hâlâ varsayımsal olduğu zamanlarda dile getirmiştım. Şimdi Los Angeles yolunu yarılamışken o kadar da emin değildim. Hem otoparkta buluşmak bu garipliği daha da artırmaz mıydı?

“Fikrini değiştirirsen haber ver. 101’e girdikten sonra Topanga Kanyonu Bulvarı’na yaklaşık yirmi dakika, güneye indikçe daha da dolambaçlı bir hal alır. Gerçekten yanlış bir yerde olduğunu düşünmeye başladığında evime varmak üzeresin demektir.”

“Kulağa hiç de uğursuz gelmiyor.”

Güldü. “Arazi boyunca taş bir duvar var, araba yolunun önünde de bir kapı. Dahili telefona yanaşıp kapı açılınca tepeye çık, seni evin önünde bekliyor olacağım.”

Evini Google’da araştırdığımı, ön salondaki kiremit rengi karoların çok güzel olduğunu söylemenin sırası mıydı? Değildi belki.

“Tam bilgilendirme adına bir şey daha var,” dedi. “O alışveriş merkezinde buluşmak konusunda fikrini değiştirirsen otoparkta paparazzi olma ihtimali var. Lüks marketin önünde pusuya yatmayı severler. *GK*’den arkadaşlarıyla buna alışkın olduğunuzu varsayıyorum ama hazırlıksız yakalanmanı istemem.”

“Tamam.” Midemde onu görmenin sarhoş edici beklentisinden farklı bir gerginlik kabardı; ekşiydi bu gerginlik.

“Pandemi sırasında daha az oradalar gibi görünüyor ama bilemeyiz.”

Bu noktada Hampton Oteli’nin arka tarafından geçiyordum; çoğu odanın perdeleri kapalıydı. Önümdeki dağlar kararmıştı. Telefonuma göre hava yirmi beş derecediydi. Daha şimdiden otele giriş yaptığımdan daha soğuktu ve Kansas City’deki son tam günümde sıcaklığın nemli otuz beş dereceye ulaşmasına tezat teşkil edercesine kuruydu. Kendimi tutamayıp “Otelde kalsam daha mı kolay olur?” diye sordum.

Noah sessizliğin ardından yavaşça, “Ne açıdan kolay?” diye sordu.

“Lojistik açıdan? Bilmiyorum.”

“Otelde daha mı rahat edersin?”

Neden bu olasılığı ortaya atmıştım? Sorunum neydi? Sanki alkol meselesini kazasız belasız atlatmak beni sonraki başarısızlıklara hazırlamıştı. Sanki işleri bir şekilde berbat etmemekten acızdım. “Sanırım, ııı, daha az eğlenceli olur?” dedim. “Ama dayatmak da istemiyorum.”

“Bence otelde kalırsan çok daha az eğlenceli olur,” dedi. “Bilgin olsun diye söylüyorum, bir sürü yatak odam var. O yüzden nasıl istersen öyle davran, yani hiçbir varsayımda bulunma.”

Elbette cevap vermenin mükemmel, zekice bir yolu; sohbeti sakillikten çıkarıp yeniden canlandıracak, centilmenliğini takdir

ettiğimi ama yatağını paylaşmak istediğini umduğumu hoşça ifade edecek bir cümle vardı. Bu cümleyi bulmak için bir iki günüm olsaydı ya da Viv ve Henrietta gibi başka biri için bir skeçte yazıyor olsaydım ne olduğunu bulabileceğimden hayli emindim. Ama kendim olarak, gerçek zamanda, dilim tutulmuştu. Birkaç saniye sonra, “Evet, böyle iyi,” dedim.

Yine bir iki saniyelik bir sessizlik oldu ama “Hani biraz gerginim demiştin ya? Ben çok gerginim,” derken sesi sıcaktı.

“Evet, tabii.”

“Nasıl olmam ki? *GK*’nin yıldız yazarı beni ziyarete geliyor.”

“MSG’deki son performansından daha az mı, daha çok mu gerginsin?”

“Çok daha fazla,” deyince ikimiz de güldük. Geç farkına vardığım bir şeydi ama aklıma yetişkin sohbetlerinin belki de böyle yürüdüğü geldi; iletişiminizin bozulmamasıyla değil, bozulduktan sonra ikinizin de işleri düzeltmek üzere iyi niyetli girişimlerde bulunmanızla.

Sabah saat beşte, telefonumun alarmı çalmadan uyandım, titizlikle aldığım duşla ek epilasyona rağmen altıda otoyola geri dönmüştüm. Arabayı sürerken güneş arkamdan yükseliyor, yolun iki yanındaki araziye ve bitki örtüsüne pembe bir ışık saçıyordu. New York’ta saat sekiz olduğu ve otoyol neredeyse rahatsız edici derecede boş olduğundan Viv’i aradım.

“Seks treni istasyondan ayrıldı mı?” diye sordu.

“Saatte yüz yirmi kilometre hızla Los Angeles’a doğru ilerliyor ve panik atak geçirebilirim.”

“Hemen şimdi mi?”

“Hayır, muhtemelen Kaliforniya’ya varana kadar bekleyeceğim. Masaj dersi nasıldı?”

“İkimiz de külotlarımıza sahip çıktık,” dedi Viv. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Viv doğumuna katılması için Gloria adında gümüş saçlı, altmış yaşlarında bir kadın doula tutmuş; Gloria ona önceki gece Zoom üzerinden perine masajı eğitimi vermişti. Viv’le öncesinde Gloria’nın Viv’e perinesini göstermeyi planlayıp planlamadığı ve Viv’in kendi perinesini göstermesini bekleyip beklemediği konusunda konuşmuştuk.

“Anatomik bakımdan doğru bir manken kullandı mı?” diye sordum.

“Bir parça kâğıtla bir kalem kullandı. Perine keşfinden bahsetmişken, Noah’nın evine ne zaman varırsın?”

“Öğleden sonra ya da akşamüstü.”

“Peki, neden panik atak geçiriyorsun?”

“Gerçek hayat çok garip,” dedim. “Ya beni sıkıcı bulursa?”

“Ya sen onu sıkıcı bulursan? Bu arada yumurta kaynatıyorum, sen de benimle yatak odasından mutfığa geliyorsun. Ne çeşit yumurtalar, biliyor musun?”

“Organik mi?”

“İkinci kahvaltım.”

“Tebrikler.”

Arkada bir tür kıpırtı ve hışırtı duydum. Viv, “Theo yumurtaları suyu kaynatmadan koymak gerektiğini düşünüyor ama suyu kaynatıp *sonra* yumurtaları koyunca çok daha iyi oluyor,” dedi.

“Ben sadece omlet yaparım, o yüzden tarafsız İsviçre’yim.”

“Bianca’nın kovulduğunu duydun mu? Dün gece Tony mesaj attı.”

“Ah, ne fena,” dedim. “Patrick, Elliot’ın ona bu yıl kesinlikle inziva olmayacağını söylediğini söyledi.” Programın ilk haftasından önce Catskills’teki bir tatil köyünde yapılan yıllık bir GK

kaçamağıydı bu; profesyonel birlikteliği teşvik etmesi gerekirken her seferinde stüdyodakinden daha fazla hiyerarşik davranışla sonuçlanıyordu.

“Şaşırdığımı söyleyemem,” dedi Viv. “Eee, endişen Noah’nın evinde kaka yapmak mı?”

“Bunu sana söylemiş miydim?”

“Sally, uzun zamandır tanıyorum seni.”

Noah ile e-postalaşmaya başladıktan sonra ama bana ne kadar güvendiğini açıklamadan önce bile kendime koyduğum kural şuydu: *Mesajları başkasına iletmek ve ekran görüntüsü almak yok.* Viv’le Henrietta’ya olup bitenleri özetleyebilir, kesinlikle pek çok duygum hakkında yazabilirdim ama onlara hiçbir şey gösteremez, Noah’nın kendisi hakkında verdiği gerçekten kişisel ayrıntıları paylaşamazdım.

“Ya ishal ve vücut kokusu hakkında skeçler yazdığım için ishal ve vücut kokusu konusunda rahat olduğumu varsayarsa?” dedim.

“O kadar da psikolojik avanak olduğunu sanmıyorum.”

“Ama bu konuları hiç konuşmadık.”

“Gerçekten mi? Özlemlerinizi ve içinizdeki ruhlar hakkında uzun, romantik e-postalar yazarken konu buraya gelmedi mi? Çok şaşırdım. Tamam, şöyle yapacaksın. Tuvaletteyken, kaka çıkar çıkmaz, yani suya değdiği an, sifonu çek. Sifonu birkaç kez çekmen gerekebilir ama bu şekilde klozete o kadar da yapışmaz hem de banyoyu daha az kokutursun.”

“Doğru mu bu?”

“Muhtemelen tartışmalı çünkü bir milyon banyolu bir malikânede yaşıyor olmalı. Sana stüdyolarda yaşayan erkeklerle eve gittiğim zamanlardan ipuçları veriyorum ama sen Noah’dan bir kilometre ötede kaka yapacaksın.”

“Hoşlandığın erkekle aynı çatı altında kaka yapmak bir ruh halidir.” Sonra, “Ya oraya gittiğimde ‘sağlam platonik arkadaşlığımıza çok değer veriyorum’ derse?” dedim.

“O zaman platonik bir şekilde elini sıkar, ona iyi şanslar diler, sahilde küçük tatlı bir yer kiralar, Tinder’a girersin.” Zamanlayıcı öterken, “Ama senden etkilendiğini açıkça söylediği için şaşırıyorum,” diye ekledi.

“Yumurtalarından mı geldi o ses?”

“Evet, yumurtalarım. Derin nefes al ve beni haberdar et.”

Arizona, Flagstaff’ın dışında, beş saatlik yolculuktan sonra, Noah yatağı paylaşma konusunda, “Hiçbir varsayımda bulunma,” dediğinde nasıl cevap vermem gerektiğini anladım. Neşeli bir sesle, “Varsayılmış bil!” demeliydim.

Canoga Park, Kaliforniya’daki benzin istasyonu, telefonumdaki yol tarifine göre Noah’nın evinden 16.5 kilometre, yirmi dört dakika uzaklıktaydı. Pasifik saatiyle beşi biraz geçiyordu, hava kuru ve güneşli, yirmi üç dereceydi ve durduğum yer, yolu kaplayan palmiye ağaçları dışında Kansas City’deki alışveriş merkezlerinden pek de farklı görünmüyordu. Depoyu doldurduktan sonra marketin girişine doğru yürürken kalbim çarpıyor, tüm vücudum titriyordu. Noah ile ilk kez telefonda ve ilk kez görüntülü konuştuğumda gerildiğime inansam da geriye dönüp bakınca bu olaylar tuhaf bir şekilde hafif görünüyordu. Tanrı aşkına, Noah 16.5 kilometre uzaktaydı!

Marketin kapısının önünde maskemi taktım. İçeride tuvaleti buldum, bolca işeyip ellerimi iyice yıkadım. Ardından bakım çantamı lavabonun yanındaki (mikroplu mu, yoksa yeni mi temizlenmiş?) tezgâha koydum. Maskemi çıkardım, dişlerimi normalde fırçaladığımdan yaklaşık üç kat daha kap-

samlı fırçaladım. İki gün önce Kansas City'deki bir eczaneden aldığım seyahat boyu şişedeki gargarayla ağzımı çalkalayıp dudak kremimi sürdüm, tekrar maskemi taktım. Seyahat boyu deodorantımı tutarken elim o kadar şiddetle titriyordu ki ilk denemede neredeyse koltukaltımı ıskalıyordum. Tıpkı birine benziyordum ama kim? Sonra bunun fırtına sırasında Sugar olduğunu fark ettim.

Önceden tüm kıyafetlerimi, hatta iç çamaşırla sutyenimi ya da özellikle iç çamaşırla sutyenimi değiştirmeye karar vermiştim. Bunu bir kabinin içinde, spor ayakkabılarımın üstünde durarak, çoraplı ayaklarımı çıplak zemine değdirmemeye çalışarak yaptım. En sevdiğim, en yakışan siyah tişörtümle kısa kot pantolonumu giydikten sonra son dönüşüm eylemim olarak çoraplarımı çıkarmak üzere eğilip siyah sandaletlerimi ayağıma geçirdim. Ayaklarım ne korkunç derecede terliydi ne de papatya tazeliğindeydi. Arabada dezenfektan mendillerle temizlemeye karar verip kendi gülünçlüğümün farkında olmanın bir şekilde gülünçlüğümü azaltmasını diledim.

Noah'ı görmeye gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Benzin istasyonunun aynasında bir daha kendime baktım, Elliot'ın komedinin romantizmiyle romantizmin romantizmini karıştırmakla ilgili cümlesini tekrarladıktan sonra annemin söylediği şeyi yıllardır düşünmediğim şekilde düşündüm. Önce, "Ne kadar gösterişçi bir pislik," demişti. Sonra da "Söz veriyorum, bir gün hak ettiğin aşkı bulacaksın ama beklediğin zamanda ve şekilde olmayabilir," demişti.

Tuvaletten çıkıp şeffaf cam kapılarının ardında meşrubat, buzlu çay ve şişe su bulunan buzdolaplarının önünden geçerken şüpheyle gözlerimi kıstım -olabilir mi?- maskemin altından gülmekten kendimi alamadım. O kadar da yüksek değildi ama çok

netti: Dükkanın ses sisteminde “Temmuzda Sevişmek”in fon müziği versiyonu çalıyordu.

Topanga Kanyonu’na girer girmez kendimi hiçliğin ortasında hissettiğim doğruydu. Güzel ve başka koşullar altında sakinleşirici olabilirdi. İki şeritli virajlı yol, Los Angeles şehir merkezine bir saatten az mesafedeki bir yerin olması gerekenden çok daha kırsal görünüyordu. Yol beni bir yanda sarp Santa Monica Dağları’nın, öte yanda dik eğimli inişlerin, çalılıkların, kumtaşı çıkıntılarının ve yer yer ağaçlarla dolu yamaçlara inşa edilmiş evlerin yanından geçirdi. Güneye dönünce gözüm ilk kez Pasifik Okyanusu’nun puslu turkuaz rengine ilişti. Yol kıvrıldıkça kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu.

On beş dakika sonra aniden sağa kırdım. Bu noktada kalbimin tıbbi bir vaka olmaksızın daha hızlı atabileceğinden şüpheliydim. Sonra taş duvar, kapı ve arkasından evi gizleyecek çalılık ve ağaçlardan oluşan tepeye doğru yükselen araba yolu göründü. O kadar gergindim ki fren yapıp kapıdaki dahili telefona doğru yavaşça yanaşmaya çalışırken yaklaşık bir buçuk metreyle iskaladım. Geri geri gidip tekrar denedim. Sol kolumu pencereden uzatıp gümüş renkli düğmeye bastım. Noah’nın sesi (bir hizmetlinin sesi değil), “Merhaba Sally. Kapı açılıyor şimdi,” dedi. Kapıyı çevreleyen taş sütunların üzerindeki kameraları fark ettim. Noah marketin otoparkındaki paparazzilerden bahsettiğinde hissettiğim tedirginliğin aynısını hissettim. Kapı açılınca arabayla araziye girdim.

Arazi düzleşip ev, internette gördüğüm aynı geniş, alçı malikâne görüldüğünde belki kırk beş metre yükselmişim. Gerçek hayattaki hali bana sanat tarihi dersinde Monet’nin nilüferleri resmettiği ünlü tablolarından birini çalıştıktan sonra Met’te tabloyla karşılaşmamı hatırlattı. Gerçekten de vardı.

Evden hâlâ otuz metre uzaktaydım. Kot pantolonlu, deniz mavisi tişörtlü, siyah maskeli bir erkek figürü arabaya yaklaşıırken kalbim patlayan bir fişek gibiydi. Noah, maskeli de olsa, bu mesafeden bile şaşılacak kadar yakışıklıydı.

Aramızda üç metre varken (Noah kahrolası sahte sörfçü Temmuzda Sevişmek Brewster’la ben, Sally Milz) tekrar fren yaptım. Dahili telefona konuştuğum için pencerem hâlâ açıktı ve kesinlikle utanç verici ilk sözlerim, “Maske takmalı mıyım?” oldu.

Maskesinin arkasından, “Maske takmamalı mıyım?” dedi. Gözleri maskesinin üstünden gülümsediğini belli edecek şekilde kırıştı, “Kaliforniya’ya hoş geldin,” dedi.

“Buraya park edeyim mi, yoksa garajın yanına mı çekeyim?” diye sordum.

“Buraya park etmen gerek çünkü çok ama çok uzun zamandır o arabanın içinde duruyorsun.” Maskesini çenesine indirdi. “Benim de bunu çıkarmam gerek çünkü şu andan itibaren birlikte bir kapsülün içindeyiz.” Kulaklarındaki ipleri çıkarıp maskeyi arka cebine sokunca yüzü ortaya çıktı. Eh, çok çekici olduğunu onaylamaya ihtiyacım yoktu ama olsaydı: Mavi gözleri yoğundu, dudakları hafif şişkindi ve gülme çizgileriyle çevrelenmişti. Kalın kaşlarıyla kirli sakalı açık kahverengiydi. Anlaması zor olsa da yüz ifadesinde ve duruşunda öyle bir açıklık vardı ki buraya gelmemden bariz memnun görünüyordu.

Motoru kapattım, dikiz aynasında kendimle kısa ve panik dolu bir göz teması kurup arabadan indim. İşte Noah tam karşımda, sıfır metre ötemdeydi. Vücutlarımız birbirine yapışmış, kollarımız birbirine dolanmıştı. Benden birkaç santim uzun olduğundan yüzüm onun kısmen sakallı boynuna yaslanmıştı. Teninin, sakalının, giyinik vücudunun bana verdiği his ve koku bugüne kadarki en güzel histi. Her şey daha önce var olduğunu

bilmediğim bir bileşimle hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi. Uzun süre böyle kaldık.

Sonunda ben ben olduğum için, tutkuyla öpüşmeye başlayıp başlamayacağımızı merak ederken bile anı bozmak zorunda hissettiğim için geri çekildim. Ona bakıp “Yol tarifi mükemmeldi,” dedim.

“Tuvalet, su falan bir ihtiyacın var mı?”

“Böyle iyiyim çünkü Topanga’ya varmadan bir yerde durdum.” Sadece anlayışını değil, işlemeyi düşünmesinin romantizm dışılığına da takdir ettim. Bir bacağımı uzattım. “Süslü ayakkabılarımı giydim.”

“Süslü ayakkabıların harika.” Başını eve doğru çevirdi. “Sana etrafı göstereyim mi? Eşyalarını şimdilik arabada bırak.”

“Sana bir şey getirdim.” Sürücü kapısı hâlâ açıktı. Hediyesini belimden eğilip kıçımı ona uzatarak değil, tekrar koltuğa oturup eğilmek suretiyle gri torbaya uzanarak almaya özen gösterdim. Çıkınca ona uzattım. Tüm vücudumda süregelen titremenin bilincindeydim.

“Ne heyecanlı,” dedi.

“Beklentilerini kontrol etmek isteyebilirsin.”

Sırıttı. “Ah, bunun için çok geç.” Poşete uzanıp yol boyunca aldığım kâğıda sarılı anahtarlıkları teker teker çıkarıp açtı. İlkinden sonra, “Hep New Mexico şeklinde bir anahtarlığın özlemine çekmişimdir,” dedi. İkincisini açarken, “Teksas kovboy şapkalı bir anahtarlığa da hep özlem duymuşumdur. Ah, bir de Arizona kaktüsüne,” diye ekledi. Diğerleri Oklahoma eyalet kuşuyla -haliyle bunu alırken Nigel’i düşünmüştüm- buğday saplı retro bir Kansas plakasıydı.

“Missourili bir şey yok çünkü evden çıktıktan yaklaşık beş dakika sonra Kansas sınırını geçmiştim,” dedim.

“İşin komik yanı, Missouri anahtarlığını hiç istememiş-
tim,” dedi. “Missouri’ye karşı saygım yeni. Beni yanlış anlama.
Anahtarlıkları tarzım değil.” Bu noktaya kadar hepsini açmıştı,
“Teşekkür ederim. Bayıldım,” dedi.

“Sende zaten olmadığından emin olduğum bir şey almak ist-
tedim.”

Avcunu çıplak koluna koyunca “Temmuzda Sevişmek” şar-
kısındaki “Sen de hissettin mi / elimin sana değdiğini” sözlerini
hatırladım. Şarkıyı ilk kez neredeyse yirmi yıl önce, üniversite
birinci ve ikinci sınıf arasındaki yaz mevsiminde duyduğumu,
aptalca bulduğumu, Noah Brewster’ın ileride benim için nasıl
biri olacağına dair en ufak fikrim olmadığını düşündüm. Bir de
ne zaman tutkuyla öpüşmeye başlayacaktık?

“Mükemmeller,” dedi.

Kendimizi evin içinde beyaz alçı duvarlı, yüksek tavanlı gi-
rişte bulduk. İnternette gördüğüm resimlerdeki gibi mavi-beyaz
seramik karoların aralarına yerleştirilmiş terakota karolardan
oluşan bir zemin vardı. Geniş oturma odasına açılan kemerli iç
kapı, *Rahat, Şık Güneybatı ve Beyaz Renk* estetiği olduğunu doğ-
ruladı. Bana oturma, yemek ve çalışma odasını gezdirirken ne-
redeyse tüm halı, kanepeler ve sandalyelerin beyaz olduğunu gör-
düm. Mobilyaların kumaşı genellikle ketendi, araya birkaç sıgır
derisi puf atılmıştı. Neredeyse tüm masalar pahalı, kaba yont-
malı görünüyordu. Çalışma odasının eşiğinde dikilirken masayı
işaret edip “Bana e-posta gönderirken burada mı oturuyordun?
Sihrin gerçekleştiği yer burası mı?” dedim.

Güldü. “Bazı zamanlar.”

Bağımsız kayıt stüdyosuyla karıştırılmaması gereken bir tür
enstrüman odası vardı; kuyruklu piyano ve oturağıyla duvara
dayalı dört gitar, köşedeki büyük (beyaz) kolsuz sandalye dışın-

da çoğunlukla boştu. Mutfak da geniş ve açıktı. Devasa bir ahşap ada, paslanmaz çelik bir buzdolabı, paslanmaz çelik bir ocak ve zeminden tavana kadar uzanan pencerelerden ibaret duvar, terakota karolardan bir verandaya kurulmuş uzun dikdörtgen bir havuzu gözler önüne seriyordu. Ahşap bahçe sandalyelerinin ateş çukurunu çevrelediği verandaya çıktık. Arazi havuzun ötesinde bir vadiye iniyor, sonra tekrar dağlara yükseliyordu. Soluk mavi gökyüzü berrak ve engindi.

“Şu an okyanusa göre neredeyiz?” diye sordum.

Başparmağını bir omzunun üstünden uzattı. “Şu tarafta.”

“Güzel manzara,” dedim. “Arabamın içinden bile güzel kokuyor.”

Güldü. “Okalıptüs kokusu.”

“Gerçekten yüzüyor musun yoksa havuz daha ziyade dekoratif mi? Zen gibi bir şey.”

“Sorman enteresan. Tıpkı yemek yapmak gibi, son birkaç aydır önceki birkaç yıla kıyasla daha fazla yüzdüm. Egzersiz olsun diye kulaç atmaya başladım ama artık sadece eğlence için, eskiden partilerde kullanıp kendi başıma hiç kullanmadığım şişme botlarla süzülüyorum.”

“Kâhyanla oda hizmetçin şu an nerede? Kapalı devre televizyondan bizi mi izliyorlar?”

Güldü. “Umarım öyle değildir. Hayır, Glenn’le Margit hafta sonları torunlarını görmeye gider, genellikle gece orada kalırlar. Kızları Torrance’ta yaşıyor.”

“Torunları buraya geliyor mu? Onlarla tanıştın mı?”

“Genelde gelmezler ama tanıştım. Yeğenlerimin yaşlarında bir kız, bir erkek.”

Bir elimle yatay olarak her şeyi kavrar gibi yapıp “Yani çok güzel bir arka bahçen var,” dedim.

“Aslına bakılırsa Topanga orman yangınları açısından ideal bir yer değil ama bunun dışında gayet harika. Bu yaz da her şey yolunda gitti.” Gözlerimiz buluşunca, “Orman yangınlarından sen ülkenin diğer ucuna kadar gelmeden mi bahsetmeliydim?” dedi.

“Orman yangını kulağa korkunç geliyor ama beni durduracağından emin değilim.”

Tekrar mutfığa girdik; mutfak düz ekran televizyonun karşısında beyaz bir kanepeyle iki sandalyenin bulunduğu ikinci ya da üçüncü oturma odasına açılıyordu. Elimle gösterdim. “GK’yi burada mı izliyorsun?”

“İstisnasız her cumartesi.” Evin önüne döndüğümüzde, “Burayı 2014’te aldım ama tadilat nedeniyle 2016’ya kadar taşınamadım. Acelem olsaydı tadilat işi biraz sancılı olabilirdi ama mimariyle yakından ilgilendiğim için tüm bu süreci eğlenceli buldum,” dedi.

Bu konuda daha fazla soru sormaya kendimi ikna edemedim -bu mimari ilgisi hâlâ biraz sahte duruyordu ki genellikle hiç öyle biri gibi görünmüyordu- ama bu konuda küstahça bir şaka yapmamayı başardım. Yani bu küçük bir zafer değil de neydi?

Üç yatak odasının bulunduğu koridora girdik. Hepsisi de o kadar geniş ve havadardı ki ilkinin onun olduğunu düşündüm. Yatağı görünce sessiz bir ürperti hissettim. Ta ki o, “Burası kız kardeşimin buraya geldiğinde tercih ettiği oda,” diyene kadar. Sonra ikincisinin de onun olduğunu düşündüm, tıpkı birincisindeki gibi büyük beyaz bir örtüyle birkaç modern görünümlü deri kırlentli büyük boy bir yatak vardı. Üçüncüsünün de onun olduğunu düşündüm. Ama üçüncüsünde, “Bunu sana vermeyi düşündüm. Bence en iyisi bu çünkü uçta ama gerçekten mahremiyet istersen seni havuz evine de yerleştirebili-

riz,” dedi. Bana dikkatli ve araştırmacı bir ifadeyle bakıyordu. Telefonda yatak odası meselesini tartıştıktan sonra farklı sonuçlara varıp varmadığımızı merak ediyordum; ya ona çıkış yolu göstermeye çalışmak yerine içtenlikle mesafe istediğimi düşündüyse? Hem cidden *ne zaman* öpüşecektik? Ya çok uzun süre bekleyip fırsat penceresini kaçırsak ve sadece gece sohbeti programına çıkışı için şaka bulmakla kalmayıp kazara rüm anılarını yazarsam?

Beni öpmesini beklemek yerine önce ben onu öpsem ne olurdu? Reddederse, körü haber, arabama atlayıp derhal Kansas City’ye dönmem gerekirdi ama iyi haber, öylesine canlı ve aşağılayıcı bir deneyim olurdu ki bundan yıllarca kişisel ve profesyonel ilham alırdım.

Ama yine hiçbir şey yapmadım. Sadece, “Ah, havuz evinde uyumama gerek yok,” dedim.

Tekrar girişten geçtik, artık kesinlikle ana süitтейdik: Misafir odalarından iki kat büyüktü, kendi oturma alanı vardı. Yatak odasının, New York’taki dairenin tamamından büyük olduğunu belirtmeye değmeyecek kadar öngörülebilirdi. Bitişikteki banyonun kuvars tezgâhında çift lavabo, muazzam bir kuvars duşla büyük, oval, bağımsız bir küvet vardı. Misafir odalarında olduğu gibi bu yatak da beyaz bir örtüyle derli topluydu ama çalışma masasıyla komodinin üzerinde kişisel eşyalar duruyordu: iPad, not defteri, açık ve koyu kahverengi geometrik şekillerden oluşan, ışıklı, aydınlatılmış bir yüzü olan ağır görünümlü, silindirik gümüş bir saat. Yine de fazla dağınık değildi. Ya düzenli bir insandı ya Margit veya Glenn arkasından temizliyordu. Belki ikisi birden.

Aklıma yatağı gösterip “Sihir *burada* mı gerçekleşiyor?” demek geldi. Ancak bu yararsız dürtüyü de bastırmayı başardım.

Bunun yerine, “Burada bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum,” dedim.

Yatak odasının hemen içinde, sırtımız banyo kapısına dönük duruyorduk. Tetikte bir ifadeyle bana baktı.

“Indigo Girls posterı,” dedim.

Güldü. “Galiba insanlar artık posterleri internetten alıyor, değil mi? Eskiden alışveriş merkezindeki müzik dükkânına gidip o dev gibi plastik rafları karıştırırdım.”

“Aynen,” dedim. “Sonra da Orange Julius’tan bir şeyler alırdım.”

Turun sonuna geldiğimin bilincindeydim. Onun yatak odasında olduğumun, sohbetimizin mahremiyetinin bilincindeydim. Yakınlığının son derece farkında olsam da boşanana kadar ne tür bir insan olduğumu da soyut bir halde düşünüyordum; boyun eğmiş ve kısıtlanmış bir insan. Son on yıldır da başka tür bir insan olmuştum; alaycı ve bölünmüş. Şimdi üçüncü tür bir insan olmamam için bir neden var mıydı; tecrübeyle daha özgüvenli, hayatlarımızın başından beri ne kadar kırılgan ve zayıf olduğunu hatırlatan mevcut izle daha cesur olmam için bir neden var mıydı? Noah’nın başı hâlâ bana, benimkisi ise ona bakıyordu.

Bana daha önce kimsenin gülümsemediği bir şekilde gülümsedi. Öylesine şefkatli, açık ve sıcak bir gülümsemeydi ki. “Selam,” dedi.

“Selam,” diye cevap verdim.

Sağ elimin tersini sol elinin tersine sürttüğümde hâlâ göz gözeydik. Sonra parmaklarımız biraz iç içe geçti. Onun bu suç ortaklığı beni yüreklendirdi. Yüzüm ona dönük adım attım. Bu değişim sadece bir tarafta değil, neredeyse farkına varmadan öbür tarafta da el ele tutuşmamızı kolaylaştırdı. “Eee,” dedim, gerçekten de gerçekleşmek üzere görünen şeyin büyüklüğüyle

uzay-zaman sürekliliğini bozabileceğimi hissettim. Daha önce önemsedığım biriyle ilk öpüşmeyi başlatmamıştım, ayıkken de ilk öpüşmeyi başlatmamıştım hiç.

“Eee,” dedi gülümsemeye devam ederek.

Ona doğru bir adım daha attım -onun yakınlığı ve kokusu beni yine kendimden geçirdi- parmak ucuna çıkıp eğildim, ağzımı onunkine bastırdım.

Zihnimin bir kısmı, elbette, eylemi anlatıyor, *Gerçekleşiyor! Vay canına, gerçekleşiyor!* diye ilan ediyordu. Ama öpüşmeye devam ettikçe, dudaklarımızı büzmekle geri çekmek, gülümsemek ve ellerimizi birbirimizin omuzlarına, sırtına koymak arasında gidip geldikçe, dili öne kayarak benimkine dokundukça, içimdeki anlatıcı geri çekilip başka bir yere gitti. Ağzımın ağzına değmesinin, ellerimdeki, kollarımdaki, yüzümdeki ve boynumdaki derinin ellerindeki, kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki deriye değişinin, giyinik bedenimin kalanının giyinik bedeninin kalanına bastırılmasının verdiği fiziksel zevk ve heyecan vardı. Mart ayında *GK*’yle dünyanın büyük kısmı kapandığından beri beklediğim bir şeymiş, bana 2018’de dövmelelerini gösterdiğinden beri beklediğim bir şeymiş, ayrıca tüm hayatım boyunca beklediğim bir şeymiş gibi bir rahatlama hissettim. *Vé* şaşırtıcı bir mucize gibi hissettirdi. Sahip olduğum tek şey bu olsaydı, başıma gelen en iyi şey olurdu. Sahip olduğum tek şey bu olsaydı, hep daha fazlasını isterdim.

Sonra başını hafif geri çekip bir adım çekildi ancak elleri hâlâ çenemi iki yandan kavırıyordu, ifadesi de hâlâ yumuşaktı. “Sana göstermem gereken bir şey var,” dedi.

Cinsel açıdan korkusuz olduğum için değil komedi yazarı olduğum için, “Penisin mi?” demeye meyilliydim. Onun yerine, “Bundan daha mı iyi?” dedim.

Güldü. “Mutfakta.”

“Ekşi mayalı ekmek mi?”

“Hayır ama açsan akşam yemeği hazırlayabilirim. Mesela somon ve salata. Margit de bizim için bir şeyler hazırlayıp bıraktı.”

Yemek kimin umurunda? diye düşündüm.

“İmzalamam gereken bir gizlilik sözleşmesi mi?” dedim.

Güldü. “Yine hayır.” Beni yatak odasının kapısına yönlendirmek üzere bir elini sırtımın alt kısmına koydu. “Hediye gibi bir şey ama anahtarlık değil.”

Kötü öpüştüğümü mü düşünmüştü? Öpüşmenin gerçekleşmemesi mi gerekiyordu? Öpüşmenin olması gerekiyordu ama karşıdaki tanışma sitesindeki bir adam olmadığında farklı bir tempoda oluyor, sonraki şeyler o kadar hızlı gerçekleşmiyor muydu? Otuz sekiz yaşında olmama rağmen tüm bunların nasıl işlediğini bilmemem garip miydi, yoksa kimse mi bilmiyordu? Martin Biersch'i, eski kocamı, üniversiteden önceki iki erkeği ve internetteki seri ilişki çeşitlerini sayarsak toplam dokuz erkekle seks yapmıştım. Lisedeyken biri bana bu rakamdan bahsetseydi utanç verici bir zenginlik olduğunu düşünürdüm ama kesinlikle Noah'nın rakamıyla kıyaslanamazdı. *Hovarda* tabirini kullanmaktan kaçınan bir pop yıldızı bile normal standartlara göre hovarda olmalıydı.

Mutfakta, ahşap kaplı adanın üzerinde parlak siyah bir dosya dikkatimi çekti. İçinden okuyamadığım yazıların olduğu tek bir kâğıt çıkarıp, “Sürpriz olsun diye yaptığım bir şey. Şarkı değil. Daha ziyade bir etkinlik,” dedi.

“Çok ilgi çekici.”

“Ne olduğunu hemen anlayacaksın. Peki.” Boğazını temizledi. “Bana bir isim vermeni istiyorum.”

Doğru duyduğumdan emin değildim. “İsim mi? Kişi, yer ya da şey gibi mi?”

“Evet.”

“Belirli bir isim türü mü?”

Başını iki yana salladı.

“Bir düşüneyim,” dedim. “*Kapı* olur mu?”

Yazmak için tükenmez kalem kullandı. “Şimdi de bir fiil?” dedi.

“Mad Libs’e benziyor. *Yerinde duramamak*.”

Mahcup görünüyordu. “Mad Libs *zaten*. Ama senin için kişiselleştirilmiş.” Okumaya başladı. “Az önce Kansas City, Missouri’dan çıkıp Los Angeles, Kaliforniya’nın kapısını çaldım. Sürerken yerimde duramıyordum...” Sayfadan başını kaldırdı. “İnanılmaz klişe, ha?”

“Yani, daha yeni başladık. Can alıcı noktasını ele verme.”

“Bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Yapmaktan mutluluk duyuyorum. Sıfat lazım mı?”

Kaşları çatıldı. “Sen buraya gelmeden zekice olduğunu düşünmüştüm ama şimdi çok yapmacık görünüyor.”

“Eğlenceli,” diye ısrar ettim.

“Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeni istiyorum,” dedi. Göğsümde bir sıkışma oldu; sevinçten ziyade ürkmekten. “*GK*’de çalışsam da sıkıcı olmadığımı düşünmeni istiyorum.”

Alaycı ya da flörtöz olmadığını anlayabiliyordum. Tamamen savunmasız ve içtendi. Ben de aynı derecede içten olmaya çalışarak “Seni telaşlandırmak istemem ama daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmadı. Sanki önceden düşünülmüş gibi tatlı. Ben de *senin* ziyaretimin iyi bir fikir olduğunu düşünmeni istiyorum. Az önce odandayken...” Sözlerimi yarıda kesip te-reddütle ona baktım.

“Hayır, muhteşemdi,” dedi. “Harikaydı. Dürüst olmak gerekirse çok hızlı gitmekten korktum. Sadece... buraya yerleşip kendini rahat hissetmeni istiyorum. Baskı altında hissetmeni istemiyorum.”

“Aslında oldukça rahatım.”

“Beni yanlış anlama, istediğim kesinlikle bu. Ama geçmişte seni ürküttüğüm için endişeleniyorum.”

Alnımın kırıştığını hissedebiliyordum. “Ne zaman?”

“Parti sonrası kutlamadan sonra barda.”

“Ah... O gece gerçekten kafam karışmıştı. Neredeyse şeyi düşündüm, beni öpmek üzere olup olmadığını merak ettim ama bunu isteyeceğine inanamadım.”

“Seni dışarı davet etmeyi planlıyordum. Tabii ki seni öpmek *istedim* ama orada yapamazdım.”

Bu sefer cesaretimi toplamak biraz daha kolay oldu. “Beni şimdi öpmek ister misin?” dedim.

Adanın bir köşesi aramızda kalacak şekilde duruyorduk, etrafından dolaşarak yüzünü benimkine yaklaştırıp dudaklarımı öptü. “Soruna cevap oldu mu?”

Gülümserken, “Şu anda çok rahat olduğumu söylemiş miydim? Ve hiç ürkmediğimi?” dedim.

Ondan sonra mutfakta öpüşmeye başladık, bu sefer ağzının, teninin tadı ve vücudunun hissi biraz daha tanıdıktı. Ben de biraz daha rahatlamıştım. Yine çok yoğun ve heyecan vericiydi. Bir iki dakika sonra yine geri çekildi, bu sefer elleriyle üst kol-larımı tutuyordu. Çenesini bir kez aşağı indirip “Gördün mü? Sadece... hemen atılmak ya da seni korkutmak istemiyorum,” dedi.

Daha önce anlamadığım şekilde, ereksiyonu kastettiğini anladım. O daha söylemeden bile hissedebiliyordum. Ve çok se-

vinmiştim. Ona bakarken hem çok yakışıklı hem çok sevimli olduğunu düşündüm. “Biliyor musun? dedim. “Hadi odana dönüp hemen atılalım.”

Nihayetinde somonu yiyemedik. Gece yarısından sonra o üzzeri çıplak, bense sadece siyah tişörtümle mutfığa gidip bir avuç kaju yiyip bir muzı bölüşene, yatak odasına götürdüğü aynı büyük bardaktan su içene dek hiçbir şey yiyip içmedik. Önce hızlı, doyumsuz, birbirimizin-kıyafetlerini-çıkarmalı, birbirimizle-ilk-sefer seksi, aynı zamanda bir-salgın-var-ve-insanlığın-alacakaranlığında-olabiliriz seksi yaptık. Doruğa ulaşmayı beklemiyordum, hele misyoner pozisyonunda hiç beklemiyordum. Tanrı aşkına, o sırada hava hâlâ aydınlıktı ve ayıktım. Belki de bu yüzden ulaştım. Aslında ondan önce ulaştım, ben inerken sağ omzu ağzımın yanında, ağzı sol kulağımın yanındayken alçak ve kısık sesle, “Ah, Sally,” diyerek çekilip karnıma boşaldı. Annemin yakın arkadaşının büyük kızı Jessa’nın on üç yaşındayken bana bir erkekten hoşlanmadığında seksle ilgili iğrenç şeylerin iğrenç, hoşlandığında ise seksle ilgili iğrenç şeylerin seksi geldiğini söylediğini hatırladım. Noah’yı kendime çektim, “Çok ağır mıyım?” dedi. Ben de, “Mükemmelsin,” dedim. İkimiz de uzun süre hareketsiz yattık, kollarım ona dolanmıştı. Tüm ağırlığı üstümdeydi. Yüzü boynuma yaslanmıştı, sol eliyle saçlarımla oynuyordu. Düşüncelerim yarış halinde değildi, gergin değildim, bundan başka istediğim bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra (sekiz? yoksa yirmi beş mi?) üzerimden yuvarlandı, yan döndü, beni çekti. Böylece ben de yan yattım. Birbirimize bakıyorduk. Bana yaklaşık yedi santim öteden öyle yoğun ve şefkatli baktı ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım; elimde değildi. Ama sonra tekrar ona bakıp “Kesinlikle yirmi

altı saat araba sürmeye değersin. Ve *GK*'de çalışmasan da kesinlikle sıkıcı değilsin,” dedim.

Güldü. “Daha tavada somonumun tadına bile bakmadın.”

“Bu arada bende spiral var. Bir dahaki sefere istersen diye...” Duraksayıp kaşlarımı kaldırdım, bir şeyi söylemenin en kesin ve özlü yolunun nasıl fevkalade müstehcen hissettirebildiğinin tekrar farkına vardım. “Bir dahaki sefere içime boşalmak istersen diye,” diye devam ettim.

“Bir dahaki sefere içine boşalmayı çok isterim.” Sırıttı. “Umarım demin çok saçılmamışımıdır.”

“İyi bir saçılmaydı,” dedim. “Ayrıca, ııı, temiz bir sağlık raporum var. Cinsel açıdan.”

“Bilmek güzel, benim de öyle.”

Eğilip ağzımı öptü, bu seferki seksimiz daha yavaş ve sakindi, sonra tekrar birbirimizi pençeleyip yalayıp yutmaya dönüştü.

İkinci seferden sonra, üçüncü seferden önce, üçüncü seferin olacağı anlaşıldığında, sırtüstü yatıyordu. Bense üzerine oturmuştum, göbeğimin şişliğini umursamıyordum çünkü olduğum gibi güzel olduğuma karar vermiştim. Şaka yapıyorum! Çünkü hava kararıyordu ve muhtemelen seks hormonları içimde dolaşıyordu. Ereksiyonunu hissetmeme rağmen henüz içime girmemişti, “Viagra mı aldın?” diye sordum.

“Vay canına,” dedi. “Çok teşekkürler.”

“Hakaret değildi. İltifattı.”

“Hangimize?” Cevap beklemeden, “Beni gerçekten tahrik ettiğin için özür dilerim. Hayır, Viagra almadım,” dedi.

İçtenlikle, “Kabalık ettiysem özür dilerim,” dedim.

İfadesini okumak zordu; beni neredeyse uzaktan analiz ediyor ya da değerlendiriyor gibi görünüyordu fakat aramızda şüphesiz birlikte çıplak olmaktan, tenimizin diğerinin teni gibi

kokmasından, vücut sıvılarımızın çarşafına karışmasından kaynaklı yeni bir yakınlık vardı. Bilgi kapsamlı olmasa da birbirimizi birkaç saat öncesine göre çok daha iyi, çok daha derinlemesine tanımaya başlamıştık.

“Sanırım seni affedebilirim,” dedi, “bu şartlar altında.” İçime girecekken durdu, “Bu iyi mi? Bir şeye ihtiyacın var mı?” dedi.

“Ne gibi? Aşı mı? Bir stüdyoyla kapsamlı anlaşma mı?”

“Kayganlaştırıcı falan.”

Tıpkı şefkatle bakılması gibi, tıpkı kişiselleştirilmiş Mad Libs verilmesi gibi, daha önce hiç kayganlaştırıcıya ihtiyacım olup olmadığı da sorulmamıştı. Geldiğimde tuvalete ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda olduğu gibi hem düşünceli oluşu hem de insan vücudunun biyolojisi konusundaki korkusuzluğu beni çok etkiledi.

“Şu an yok,” dedim. “Ama teşekkür ederim.”

Bu kez içimdeyken bana baktı, ben de üç saniye kadar ona bakabildim ki bu da bir şeydi. Sonra öne, ona eğildim, böylece gövdelerimiz birbirine yapıştı.

Hayat romantik komedi olsaydı, ertesi sabah derin, onarıcı ve zarafetle konumlanmış bir uykudan, pencerelerden içeri süzülen gün ışığı ve yatağın yanında durup bana bir fincan kahve uzatan Noah ile uyanırdım. Onun yerine saat 04.13'te karanlıkta uyandım. Kalbim küt küt atıyordu. Çenem kendi salyalarımından bir havuzun içinde, yan yatmıştım. Noah arkamdan bana sarılmıştı. Bu görünüşte tatlı düzen bile en iyi senaryoda osurmam gerektiği gerçeğiyle gölgelenirdi ama kaka yapmam gerektiğinden oldukça emindim. O hâlâ çıplaktı, benim üzerimde de tişörtümden başka bir şey yoktu. Geçmişteki benzer durumların aksine akşamdan kalma olmadığım için minnettar-

lık duydum. Aynı zamanda önceki gece kendiliğinden görünen her şey -evine varınca duş almamam, uyumadan dişlerimi fırçalamamam, karnıma boşalması- beni ele geçirmişti. Muhtemelen hâlâ Albuquerque Hampton Oteli'nin kalıntılarıyla kaplıydım! Kendimi tam olarak Noah yüzünden iğrenç hissetmesem de kesinlikle onun yanında iğrenç hissediyordum. Onu arkamda duran, âşık olabileceğim bir insan olarak değil, *aslında* pek de iyi tanımadığım bir insanın içinde yaşadığı, ritmik nefes alan bir kütle olarak görüyordum.

Noah'nın ondan daha yakın olduğum komodininin üzerinde, silindirik gümüş saatten zamanı görebiliyordum. Kendimi kurtaracak bir strateji belirlemeye çalışırken ne çirkin nesne diye düşündüm. Ebeveyn banyosu yaklaşık altı metre ötedeydi ve kapısı açıktı. Oraya girebilir, tuvalette kaderimle yüzleşmenin gü-rültüsünü bastırmak için duşu açabilir, tuvalette kaderimle yüz-leştiğim gerçeğini gizlemek için gerçekten duş alabilir, oradan temiz çıkabilirdim. Ama kıyafetlerim, diş fırçam ve saç fırçam neredeydi? Hâlâ arabamda mı? Öyle olmalıydı. Ve evin güvenlik alarminin ya Noah bir gece önce kurduğu ya da otomatik kurulu olduğu için devrede olması çok muhtemeldi. Sonra misafir odalarından birini düşündüm. Misafir odalarından herhangi biri. Noah'nın yatak odasının hemen dışındaki herhangi bir banyo.

Tüm bu süre boyunca Noah'nın sol kolu soluma sarkmıştı. Onu mümkün olduğunca hafif ittim. Sonra öne, yatağın kenarına geçtim, bacaklarımı aşağı sallandırıp hızla ayağa kalktım. Yeni özgürlüğüm anında adrenalin dalgası saldı. Halının üstüne saçılmış giysiler karanlık odada ayırt edilemiyordu. Elime aldığım ilk şeyin boxer'ı olduğundan emindim. İkincisi ise onun tişörtü gibi görünüyordu. Yatağın içinde kıpırdandı. *Siktir*, diye düşündüm, aceleyle odadan çıktım.

Kısa bir koridoru takip ederek girişe ulaştım. Onu geçip misafir kanadına girdim. Üç yatak odasından en uzaktakine yürüdüm. Banyosuna girdim, tuvalete oturdum, çok uzun süre işedim, kaka yaptım. Kendimi hemen yüzde altmış daha iyi hissettim. Üzerimde pantolon bir yana, yukarı çekecek iç çamaşırlarımın bile olmadığını hatırladım. Ellerimi yıkayıp kuruladım. Sonra ne yapacağımı bilemez halde öylece durdum. Aklıma geçmişte ziyaret ettiğim zengin insanların evlerinde olduğu gibi aynanın arkasındaki dolapta veya lavabonun altında yedek tuvalet malzemesi olabileceği geldi. Ama ayna sadece aynaydı, dolap falan yoktu. Lavabonun altında bulduklarım ise tuvalet fırçası, pompa ve açılmamış altılı rulo tuvalet kâğıdı pake-tiydi. Dış fırçası yerine işaretparmağımla suyu kullandım. Bunu yaparken üçlü orgazmdan sonra saçlarımın arkasında oluşan ka-barık yumağı fark ettim. Ellerimi ikinci kez yıkayıp kuruladım. Parmaklarımı düğümlerin arasında gezdirmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Bunu yaparken durumun saçmalığını tasta-mam idrak ettim. Telefonum Noah'nın odasında, fırlatılmış kot pantolonumun cebindeydi. Dizüstü bilgisayarım arabadaydı. Belden aşağım çıplaktı. Farklı bir insan olsaydım muhtemelen o an Noah'nın odasına döner, yatağına tırmanır, ona sarılır, uyuma-ya devam ederdim. Bunun yerine pantolonsuz mutfığa gir-dim, tişörtümü alt bölgelerimin üzerine çekerek gerçekten kapa-lı devre kamera sistemi olmamasını umdum. Adadaki narenciye kâsesinden bir mandalina aldım. Sonra -mümkün olduğunca sessizce- kompost ve çöp kutularının yan yana olduğu dolabı bulana kadar yedi dolap açtım. Mikrodalga fırında saatin 04.31 olduğunu gördüm. Kirlettiğim banyonun bitişiğindeki misafir odasına döndüm. Yorganın altına girip Noah'ya misafirperver-liğini gerçekten takdir ettiğimi ama nihayetinde otelde kalma-

nın daha mantıklı göründüğünü ifade etmek için kullanacağım cümleleri hazırlamaya başladım. Bunaldığımı söyleyecek miydim, yoksa belli miydi? Amorf ve açık ilişki bağlamında amorf ve açık bir yolculuğu kaldırabilecek insanlar olduğunu bilsem de onlardan biri olmadığımı belirtecek miydim? *İlişki*, elbette yanlış kelimeydi. *Buluşma*? *Kaçamak*? *Randevu*? Olanaksızlıkla uykuya dalmadan en az bir saat boyunca çılgınca varsayımsal senaryomu gözden geçirdim.

Uyandığımda gün ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Noah yatağın yanında durmuş, benim için bir fincan kahve tutuyordu. Ama o olduğunu anlayana kadar tek bildiğim yabancı bir adamla yabancı bir odada olduğumdu; çılgılık attım.

“Sally, benim,” dedi. “Özür dilerim. Korkutmak istememiştim.”

“Saat kaç?”

“Dokuz kırk beş.” Bardağı bana uzatıp yatağın kenarına oturdu. Üzerinde gri bir tişört, mavi bir şort, bilekte biten çorap ve spor ayakkabı vardı. Mükemmel kol ve bacaklarında mükemmel altın sarısı tüyleri görünüyordu. Yüzü nazik ve yakışıklıydı. “Ne kadar yulaf sütü koyduğunu tahmin ettim, yanlışsa baştan başlayabiliriz.”

“Umarım buraya gelmemde sakınca yoktur. Sadece, düşündüm ki...” Birkaç saat önce gerekli görünen kelimeler (*amorf*, *açık ilişki*, *buluşma*) benden kaçıyordu. Onların yerine Noah’yı gördüğüm için kendimi çok mutlu hissediyordum. Aynı zamanda gözlerimin gözle görülür bir şekilde çapak bağlayıp bağlamadığını ve dudaklarımın gözle görülür bir şekilde iğrenç olup olmadığını merak ediyordum.

“Evet, tabii ki.” Sesi dostça ve hiç etkilenmemiş gibiydi. “Yeni bir yerde ilk kez uyumak daima gariptir. Dün gece seni daha iyi yerleştiremediğimiz için özür dilerim ama sanırım dik-

katimiz dağılmıştı.” Nazikçe gülümsedi. “Çantaların koridorda. Arabadan getirdim. Kıyafetlerin de orada.” Başını sola doğru salladı, beyaz berjerin üzerinde, düzenli bir yığın halinde, katlanmış kotumla katlanmış sutyenimi gördüm. “Sanırım telefonun cebinde,” dedi.

Acaba iç çamaşırım neredeydi?

Noah, örtünün altından baldırımı sıvazladı. “Antrenörüm gelmek üzere. Bobby’yi hatırlıyor musun, hani üç saatlik egzersiz *yapmadığım*? Ondan sonra duş alacağım. Sonra yürüyüşe çıkabiliriz ya da sana eğlenceli gelirse sahilde piknik yapabiliriz diye düşündüm. Ya da takılıp yüzebiliriz.” Gülümsedi, ben de gelgitin geri dönmek için kendini toplaması misali köpüren bir tür çırpınma hissettim: Ondan ne kadar etkilendiğimi, ne kadar hoşlandığımı ve kendimi onun evinde bulmamın ne kadar kafamı karıştırdığını hissettiriyordu. “Bugünlük duruma göre hareket edebiliriz ama burada olduğun için gerçekten mutluyum.”

Kaygılı ve huzursuz olmayan biri oturup onu öper miydi? Ama benzin istasyonunun tuvaletinden beri dişlerimi fırçalamamıştım! Onun yerine, “Ben de,” dedim.

Noah’nın eli baldırında kaldı, sıkı. “Önümüzdeki bir saat içinde bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Stüdyonun yanındaki bahçede olacağım.” Sonra eğilip dudaklarımdan öptü. Öpücük o kadar hızlıydı ki muhtemelen dudaklarımdan iğrenç olup olmamasının önemi yoktu.

İyi haber, kakamı başarıyla yaptım, diye mesaj attım Viv’e. Ayrıca dün gece 3 kere seks yaptık ve harikaydı

Kötü haber, burada ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok

Yatma vaktine 13 saat falan var

Cidden başka biriyle gün nasıl geçer

Sandalyenin üzerindeki katlanmış kotun ön ceplerinden birinde telefonumu, diğerinde iç çamaşırlarımı bulmuştum. Biraz utanç vericiydi ama iç çamaşırlarının hâlâ ortalıkta olması kadar kötü değildi. Viv hemen cevap vermedi. Ben de Noah'nın giderken kapattığı kapıyı açıp dışarı baktım. Kimseyi görmedim. Bavulumu, sırt çantamı, çantamı ve içinde iki protein bar kalan karton kutuyu içeri çektim, ikisini de yedim. Diş fırçamı bulup kullandıktan sonra duş aldım.

Banyodan çıktıktan sonra Viv'in mesajı beni bekliyordu: *Gündüz seksi*

Sonra: *Tmm bir saniyeliğine geri çekilip NOAH BREWSTER'LA ÜÇ KERE SEKSİN tadını çıkarabilir miyiz*

VE HARİKA OLMASININ

2020'DE GERÇEKLEŞEN TEK İYİ ŞEY BU

Şimdi konuşamazsın değil mi?

Onu hemen aradım. "Antrenörüyle dışarıda."

Viv şarkı söyler gibi, "Sally Milz dün gece biriyle yattı, la-la la-la la-la," dedi.

"Biraz korkuyorum," dedim.

"Niye?"

Cevap hem o kadar kapsamlı hem de o kadar aşikârdı ki ifade etmesi garip bir şekilde zordu. Birkaç saniye sonra, "Ya söyleyecek bir şeyimiz kalmazsa? Ya önünde osurursam?" dedim.

"Eğer gerçek bir ilişkiyse bunlar kesinlikle olacak. Sonra hamile kalınca önünde o kadar osuracaksın ki ikiniz de sadece önünde *osurmadığın* nadir anları fark edeceksiniz."

"Bugün kaç kahvaltı ve öğle yemeği yedin?"

"Öğle yemeğinde kung pao karidesi sipariş ettim. Sonra midemde korkunç bir yanma oldu. Şimdi zencefil çayı içiyorum, mide yanmam orta düzeyde. Ne kadar kalacağına karar verme-

din, değil mi? Orada kendini kaybetmeden ne kadar kalacağını söyleyebilirsin?”

“Benim bakış açımdan mı, yoksa onun mu?”

“Zihin okuyucu olmadığına göre sadece senin.”

“Bilmiyorum... perşembeye kadar?” Şu an pazartesiydi, yani perşembeye kadar kalmak “üç kuralı”na uymaktı.

“Harika,” dedi Viv. “Perşembe öğlen ayrılacağını kendine söyle ama ona söyleme. Sonrasında onu bir daha görmeyeceğini de. O zamana kadar da acayip keyfine bak. Her şeyi sahada bırak. Böyle mi deniyordu? Spor metaforlarından nefret ederim. Ama bir kez olsun gelecek için endişelenme. Ve kesinlikle domalırken kış deliğinin nasıl görüldüğü konusunda endişelenme.”

“Bahse girerim göt deliğim seninki kadar sevimli değildir. Ayrıca ikimiz de içmiyoruz. Ben dayanışma için kaçınıyorum.”

“Vay, ne güzel. Sakındıklarını alkolün sisi içinde öylece kaybetmemiş olursun.”

“Perşembeden sonra onu bir daha *görmeyecek* miyim?”

Viv güldü. “Bebeğim sağlıklı doğup zarar görmekten daima korunacak mı?”

“Gayet makul. Mide yanman için de üzgünüm.”

“Bianca kovulmamış. Pandemi yüzünden kimseyi kovmuyorlar. Ama şu doğaçlama ekibindeki gelmiş geçmiş en sinir bozucu isme sahip kızın adı neydi?”

“Daha çok ayrıntı vermelisin.”

“Şu an hatırlayamıyorum ama o işe alınmış. Hani gündüz seksi demiştim ya? Şaka yapmıyordum. Bir bakıma tanıyıp bir bakıma tanımadığın bir insanla saatlerini nasıl geçireceğinin cevabı gerçekten bu.”

“Dünyaya bir insan getirmek üzere olduğun için heyecanlıyım,” dedim. “Theo’yla çok iyi anne ve baba olacaksınız.”

“Oğlumuz liseden mezun olunca Theo’nun, babamın üç yıl sonraki yaşında olacağını fark ettik dün gece.”

“Theo’nun kalbi genç.”

“Hımm, kalp yanması genç, böyle bir şey var mı?”

“Osuruğu genç?” diye karşılık verdim.

“Beni haberdar et.”

“Teşekkür ederim Vivvy,” dedim. “Sen de beni.”

Banyodayken dışarıdan sesler duydum. Kuzeye bakan pencerenin perdesini kaldırıncı Noah ile antrenörünü görebildiğimi fark ettim. Antrenörün arkası görünüyordu, Noah ise önden görünüyordu. Sol omzunun yanında gümüş bir ağırlık tutuyor, iki eliyle düz bir şekilde yukarı itiyordu. Beni göremediğinden oldukça emindim -banyoda hiç ışık yoktu- birkaç dakika boyunca izledim. Ter, gri tişörtünün önünde dağınık bir sütun oluşturmuştu, kollarını kaldırdığında da büyük parçalar halinde ortaya çıkıyordu. Yine bir çekim dalgası hissettim. Birkaç mekik çekti, vücudunun benimki gibi seksten dolayı iyi anlamda ağrıyıp ağrımadığını merak ettim. Ağırlık kaldırmaya dönünce ilgimi kaybettiğimden değil, ürkütücü olmak istemediğimden perdeyi kapattım. Sonra *The New Yorker*’ın son sayısı ile yatağa uzanıp telefonum ötene dek karikatür yazılarını okudum.

Hey, yeni bitti, yazmıştı.

Seni pencereden gördüm, diye cevap verdim. *Tatlı görünüyordun.*

Terli de, diye cevap verdi.

Tatlı bir şekilde terli, diye cevap verdim. *Gelip kendi misafir odanı ziyaret etmek ister misin?*

Çok isterim! diye cevap verdi.

Yaklaşık bir dakika içinde, bu kez elinde iki su bardağıyla çıkageldi. İkisini de alıp berjerin yanındaki masaya koydum,

arıp öptüm. O da beni öpüp “Terli olmamın umurunda olmadığına emin misin?” dedi.

“Çok eminim,” dedim.

Sonrasında üzerime çökünce parmak uçlarımı sırtında gezdirirken, “Peki, pandemi sırasında, ııı, çok kişiyle çıktın mı?” diye sordum.

“Şey,” dedi, “seks yaptığım son kişi sensin. Ondan önceki de sendin, ondan önceki *de* sendin.”

“Ondan önceki kimdi?”

Başını kaldırdı. “Biraz karmaşık bir cevap olacak. Son ciddi ilişkimi Louisiana adındaki bir kadınla yaşadım. Neredeyse dört yıl önce ayrıldık.”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim. “Onunla çıktığını da biliyorum.” Mücevher tasarımcısı / haşere ilaçlama şirketi vârisiydi bu.

“Bir daha resmen bir araya gelmedik ama... daha iyi ifade etmenin bir yolu olmadığı için söylemeliyim, yıllar içinde birkaç kez takıldık. Geçtiğimiz nisan dahil. Ona saygısızlık olsun istemem ama neden ayrıldığımızı çok çabuk hatırladım. Onunla hep böyle olmuştur.”

“Çekici olmayan nitelikleri konusunda daha açık ve ayrıntılı konuşabilir misin?”

Güldü. “Onu *Yalnızca İyi Hisler* tişörtü giyerken düşünebiliyorum,” dedi. “Şuna ne dersin? Bu belki çok daha ciddi ama yemekle, kilosuyla ve kalori saymakla fazla meşgul. Aşırı zayıf. Onun için endişeleniyorum da ama benim de bu konuda yeterince sorunum olduğundan etrafında olmak zor geliyor.”

“Burada mı kalıyordu?”

“Bazen. Malibu’da yaşıyor.”

Malibu’daki evinin hamamböcekleri ya da kolyeler aracılığıyla finanse edilip edilmediğini merak ettim ama sormadım.

Noah, “Sana e-posta göndermeye karar vermemi sağlayan, onunla bir şeyleri tekrar bitirmek oldu,” dedi. “Yine de cesareti-mi toplamam biraz zaman aldı. Ama hastalandıktan sonra her şey kapanınca kendimi yalnız hissettim. Hem sonra Louisiana’nın çevresinde olmak da eşit derecede yalnız hissettirdi. Onun hatası değildi ama bir şeyler eksikti işte.”

Başparmağım ve işaretparmağımla hafifçe sol pazısına vur-dum. “Mükemmel şeyler söylemekte bu kadar iyi olmana nere-deyse içerliyorum.”

“Gerçekten mi, mükemmel mi? Vay be.” Eğilip alnımdan öptü. “Senin birlikte olduğun son kişi kimdi?”

“Covid’den önce tam olarak çıkmadığım ama bilirsin işte, bulduğum bir adam vardı. Arkadaş olmamamız dışında men-faatleri olan arkadaşlar gibi.”

“Eminim sana vurulmuştur.”

“Katiyen öyle olmadı. Ben de katiyen ona vurulmadım. İkimiz için de bir bekleyiş dönemi-ydi. Onu en son 2019’un Eylül ya da Ekim’inde gördüm. Ondan sonra birkaç ay haberleş-medik, ben mesaj atınca da kız arkadaşı olduğunu ama iyi şans-lar dilediğini yazdı.” Noah’nın başı hâlâ kalkıktı, gözlerimi de-virdim. “İşte vasat seks arkadaşımın beni terk edişinin hikâyesi.”

“Tüylerimi diken diken etti.”

“Hangi kısmı?”

“Vasat seks arkadaşı olarak anılmak mesela. Zavallı adam.”

“Sen vasat seks arkadaşı değilsin. Olağanüstü bir seks arka-daşısın.”

Noah’nın gülmemesine ve memnun görünmemesine biraz şaşırdım.

“Her neyse,” dedim, “Gene ile aramızdaki dinamik bizim-kindenden tamamen farklıydı. Onunla gerçekten hiçbir şey hakkın-

da konuşmazdık. Birlikteyken birbirimizin kıyafetlerini yırtacak kadar hayvani bir çekimimiz olduğu için de değil. Sohbetlerimiz anlamsız ve ilgisizdi sadece. Noel'in gelmiş olmasının ne kadar çığınca olduğundan bahsediyorduk ya da geçen günkü fırtınaya inanabiliyor musun gibi şeyler. Ayrıca..." deyip durdum. "Ona isim hakkında yalan söyledim. Bunu daha önce de yapmıştım, başka adamlara da yalan söylemiştim. Hâlâ tıbbi bülten yazarı olduğumu söyledim çünkü onlarla GK hakkında konuşmayı ya da benden bilet istemelerini istemiyordum. Gene, kız arkadaşı olduğunu söylediği mesajdan sonra, *Bu arada GK'de yazar olman çok iyi*, diye bir mesaj daha atmıştı bana. Nereden bildiğini sorunca evimde GK logolu bir polar ceket gördüğünü, 66 Binası'ndaki hediyelik eşya dükkânından aldığını sandığını ancak daha sonra Henrietta'nın bir yıl doğum günüm için yaptığı, üzerinde benim, onun ve Viv'in resmimizin olduğu kupayı da gördüğünü söyledi. Sonra beni Google'da aratmış." Sustum, Noah bana baktı.

"Bu konuda kendini nasıl hissettin?"

"Pişman. Daha iyisini hak ettiği için değil, tabii ki ediyordun ama gerçekten kime oyun oynamıştım? Hayatımla ilgili en temel bilgileri vermek istemediğim biriyle yatarak ne elde ediyordum?"

"Louisiana'yı görmeden önce," dedi Noah, "neredeyse bir yıldır seks yapmamıştım. 2019'da bir sürü ilk buluşmaya, birkaç kere de ikinci buluşmaya gittim ama nasıl sonuçlanacağını önceden bildiğimden enerji harcamaya değmeyeceğini hissettim. Bizim yaşımızda bekârsan flört pervasız bir iyimserlik eylemi olmalı, değil mi? Umudun deneyime karşı zaferi?"

"Gerçekten neredeyse bir yıl seks yapmadın mı?"

"Evet."

“Seni yargılamıyorum, sadece şaşırdım.”

“Erkek olduğum için mi?”

“Kısmen.”

“Tüm erkeklerin sürekli azgın olduğu fikrini yuttun mu? Genç GK çalışanlarının sana toplumsal cinsiyet kalıplarının saçma olduğunu öğrettiğini sanıyordum.”

“Biliyor musun bilmiyorum ama sen de ünlüsün. Yakışıklı bir ünlü. Kadınlar sahnede sana sutyenlerini fırlatmıyor mu?”

“Gerçek hayatta bunun olduğunu sanmıyorum.”

“Hiç mi? Bir iki kez bile mi?”

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Belki bir iki kez.” Sonra içime girdi. “Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, sana karşı sürekli *azgınım*.”

Margit ve Glenn öğleden sonra geri geldiler. Noah’nın anne ve babası olmadıklarını bilsem de öylelermiş gibi hissettim, onaylarını almak istedim. Altmışlı yaşlarında görünüyorlardı. Margit minyon ve siyah saçlı, Glenn ise uzun boyluydu. İngiliz dönem dizilerindeki hizmetçiler gibi üniforma giymelerini beklediğimi fark ettim. Onun yerine şort ve tişört giyiyorlardı. Noah beni mutfakta onlarla tanıştırdığında dostça ama kısaca selamladılar. Ardından Noah, Margit’e dün gece somon yemediğimizi, dolayısıyla akşam yemeğinde yememizin iyi olacağını söyledi. Noah aynı rahatlıkla, “Glenn’in arabayı süpürmesini ister misin?” dedi bana.

“Ah,” dedim. “Hayır, gerek yok.”

“Fikrini değiştirirsen anahtarları ona ver, yeter.”

Sonra havuza gidip bir süre suda oyalandık. Sığ kısmında durup birbirimize yaslanarak öpüştük. Hâlâ mutfakta olduğuna dair belli belirsiz bir izlenim edindiğim Margit’in umurun-

da mıydı? Bunun benzerini defalarca görmüş müydü? Noah, “Bence havuzda bol bol öpülmen çok önemli çünkü Martin Biersch’in bu konuda ihmalkâr davrandığını duydum,” dedi.

“Müteşekkirim,” dedim.

Sonra şişme botların üzerine uzandık, üzerimizde güneşli, mavi Topanga göğü, etrafımızda yeşil tepeler, havada bir tür doğal ortam uğultusuyla az daha uykuya dalıyordum. Elbette mayoyla nasıl göründüğüm konusunda hiç çekinmiyor değildim ama tahminimin sadece yüzde on yedisi kadar çekiniyordum. Birincisi yaptığımız onca seks nedeniyle, ikincisi ise Viv’in moral konuşmasına göre perşembe öğleye kadar sadece üç gün daha kalacaktım; yani basenlerim ya da göbeğim için endişelenmek gerçekten de zaman kaybı olmaz mıydı?

Daha sonra bana stüdyosunu gösterdi: Stantların üzerinde çeşitli şekil ve boyutlardaki bir düzine gitara ek, başka bir kuyruklu piyano ve davul setinin bulunduğu canlı odası; *GK*’deki kontrol odasındakine benzer geniş bir miks konsolunun bulunduğu kontrol odası; köpük kaplı duvarları ve ayaklı mikrofonuyla izolasyon kabini. Canlı odasına döndüğümüzde bir akustik gitar alıp akort etti, sonra bana bakarak Beatles’in “Revolution”ı olduğunu hemen anladığım parçayı çalmaya başladı. Başka bir şey üzerine sohbet ederken çalmaya devam etti, midemde gelgit dalgası hissettim, olağanüstü iyi ve kolay yapabildiği şeyi ve bunu benden başka kimse yokken yapmasının tuhaf kıymetini hatırlatmıştı bu.

Çalmayı bırakıp “Bunu hiç konuşmamış olmamız garip ama enstrüman çalışıyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Keşke.”

Başka bir şarkı çalmaya başladı, “Bunu biliyor musun?” dedi.

Bir an düşündükten sonra, “‘Sultans of Swing’ mi?” dedim.

Başını salladı, gözlerini kapatıp şarkıyı söyledi. Onu *GK*'de şarkılarının provasını yaparken izlediğimde yaşadığım utancı düşündüm. Geri dönüp bakınca bunun bir tür önbilgi ama aynı zamanda bir tür yanlış anlama olduğunu gördüm. Stüdyosunda utanmadım, hayranlık hissettim. Daha önceki utancım şimdi korumacılık gibi görünüyordu.

“Sonuncusu,” dedi, “Ain’t No Sunshine”a başladı. Şarkının adı ilk dizede ortaya çıkmıştı. Gözleri yine kapalıydı ve hiç utanmadan söylüyordu. İşte o zaman çok yetenekli bir insanı sevmek daimi yalnızlık mı diye düşündüm çünkü yetenekleri sadece kendilerindeydi; ikinizde değil. O zaman da, *Tanrım, Noah’yı seviyor muyum? Buraya daha dün geldim!* diye düşündüm. Sonra yeteneğim yüzünden kendini yalnız hissedecek biri var mı diye düşündüm. Noah kadar yetenekli miydim ki? Yeteneğim vardı ama kimse durup beni izlemek istemezdi. Yazarsanız beynisel bakımdan etkileyici, müzisyenseniz içgüdüsel olarak büyülüydünüz.

Gitarı aldığı kadar rahatça yerine koyup elimi tuttu.

Ana eve döndük, Margit’in hazırladığı akşam yemeğini yedik ancak yemeğin yarısında, bir ihtiyacımız olup olmadığını kontrol etmeye gelene kadar Margit’i görmedik. Sonra tabakları temizlemek için geri döndü. (Altmışlı yaşlarında bir çiftin Noah için böyle çalışması kınanacak bir şey miydi? Yoksa normal miydi? Karar vermek benim sorumluluğum muydu?)

Noah’nın yatak odasında astronotlarla ilgili fütüristik bir film izledik ama yarısında oynaşmaya başladık. O, kot pantolonumla iç çamaşırımı çıkarıp kalçalarımın iç kısmını öperken film duvara monte ekranda oynamaya devam ediyordu. Bu yüzden bilincim gözlerim kapalıyken ağzının üzerimde olmasının gerçeküstü esrikliğiyle karakterlerin, “Ama komutanın firuna-

dan kaynaklı elektromanyetik akımların uyduya zarar verdiğinden haberi yok!” gibi sözleri arasında bölünmüştü.

Ertesi sabah uyandım. Noah’nın yatağından misafir odasındaki yatağa (arada uzunca ve umarım gizlice banyoya uğrayarak) 04.15’te değil, 05.27’de geçtim; yani ilerleme var gibiydi. Ertesi sabah 05.55’te uyanıp geçtim. Dördüncü sabah 06.10’da uyanıp misafir banyosuna gittim. Ondan sonra onun yatağına döndüm, dönünce uykulu halde bana yanaşarak kollarıyla beni sardı.

Yola çıkmayı planladığım gündü. Noah’ya hiç bahsetmediğim bir plan; yatağıyla kollarının bulunduğu noktadan bakınca saçma görünen bir plandı.

Bir ritim gösterdi kendini: Margit’in hazırladığı ve dışarıda yenen müthiş lezzetli ve sağlıklı yemekler. Noah’nın güneşli antrenmanı, ki o esnada ben de Sisifosvari bir göreve, tabii kaya yerine jilet ve cımbızla, vücut tüylerimi alma işine girişirdim. Öğle yemeğinden sonra e-postalara ve Noah’nın durumunda aramalara cevap vermek. Akşamüstü geç saatlerde yürüyüş için çeşitli parkurlara gitmek. Bazen dönüşte yüzmek. Yatmadan film izlemek. Rastgele ama düzenli aralıklarla bazen eğlenceli ve şen, adeta şakaya varan, bazense tutkulu ve ciddi, adeta görevimizden başarıyla dönmüş, nihayet uzay giysilerimizi çıkarıp dünyevi bedenimizle sevişebilecek fütüristik astronotlarmışız gibi seks yapmak...

Tam bu süreçte Mad Libs’i hatırladım, onu bitirmeye ikna ettim. İşbirliğimizin en sevdiğim cümlesi “*Filhakika!*” diyorum, “*Kaliforniya gerçekten de bugüne kadar meydan dansı yaptığım en aksiyomatik ve mayhoş göbek deliği!*” oldu.

Yine bu süreçte bir öğleden sonra havuz kenarında kitap okuyordum. Noah ise içeride telefonda menajeriyle eylülde

seyircisiz konser salonunda çekilecek canlı yayın şovunu konuşuyordu. Sohbet uzun sürünce bir noktada içimdeki hafif ama kalıcı özleyişin farkına vardım. Sonra *onu özlediğimi* düşündüm.

Ziyaretimin dokuzuncu gününde, saat 11.40'ta yatağında çıplak yatarken sağ pazımdaki hamster'ı okşayıp "Hâlâ gelmiş geçmiş en iyi dövme bu," dedi. Ben sırtüstü yatıyordum, o da yan yatmış bana bakıyordu.

"Belalı yaşam tarzımı gerçekten özetliyor, değil mi?" Sol kolunun iç kısmına dokundum; portedeki müzik notalarına. *GK*'de tenine bakışlarım ve yakınlığım bana eziyet ederken bilmesem de "Karakuş"un notalarını ilk albümü çıktıktan sonra, kargayı grup arkadaşı Christopher öldükten sonra, Kelt düğümünü ise ayıklığının ilk yılından sonra yaptırdığını artık biliyordum. "Vücut sanatıyla işin bitti mi, bitmedi mi sence?" dedim.

"Muhtemelen bitti. Peki senin?"

"Benim de muhtemelen bitti, tabii bir gine domuzu ya da rakunla beklenmedik bir bağ kurmazsam."

Güldü. Ben de, "Sana bir sorum var. E-posta üzerinden *GK*'deki şarkı provan esnasında beni baştan çıkarmaya çalışıp çalışmadığını sormuştum ya? Sen hayır deyince, hayır, benimle ilgilenmiyorsun şeklinde yorumladım," dedim.

Başını hızla iki yana salladı. "Bu konuda bıçak sırtında yürüdüğümü biliyordum. E-postalarda yani. Batırdım, değil mi? *Baştan çıkarma* kelimesi kafamı karıştırdı... On dokuzuncu yüzyıl romanlarındaki bir alçağın masum bir genç kıza yaptığı gibi adi bir şey gibi düşündüm. Ne sorduğunu anlamadım. Sadece *benden hoşlanıyor musun, deseydin tabii ki*, diyebilirdim."

Güldüm. "Ya *benden haysiyetli, alçakça olmayan bir şekilde hoşlanıyor musun, deseydim?*"

“Hayır.” Yine başını salladı. “Hiçbir zaman hayşiyetli değildi. Ama o zamanlar bunu aktarmanın güvenli olup olmadığını bilmiyordum.”

“O e-posta krizini geçirirken sorduğum şeyin *benden hoşlanıyor musun*, olduğunu anlayamadın mı? Üstelik *ne yaptığımızı bilmiyorum ama eğlenceli, ha*, der gibiydin.” Parmağımı göğsüne dayadım. “Daha fazla onaya ihtiyacım vardı.”

“Sen toksik bir narsist olmadığımı ama azıcık olduğumu söyleyip bana fırça çektikten sonra çuvalladığımı anladım ama ne yaptığımdan emin olamadım.”

“Ama sonra özür diledim.”

“Diledin mi?” Noah şüpheyle bana bakıyordu.

“Pişmanlığımı dile getirdim!” O sırada bile e-postalarımızı neredeyse ezberlediğimi ağzımdan kaçırmaktan çekiniyor olabildim ancak onun hatırladıkları da benzer ölçüde ayrıntılı görünüyordu. *Özür dilerim* sözünü yazmadığım konusunda da haklıydı.

“Seni onaylamaktan mutluluk duyuyorum,” dedi. “Sana onay vermek istiyorum. Ama yeterince vermediğimde istemelisin.”

“Onay istemek, ne bileyim, muhtaçlık değil mi?”

Şaşırmış görünüyordu. “Böyle bir şeyin amacı diğer kişinin ihtiyaçlarını karşılaması, senin de onunkileri karşılamaya çalışman değil mi?”

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Terapide bunu mu öğretiyorlar? Çünkü aklımı başımdan alıyor,” dedim.

Güldü. “Bir fikrim var. Eylülde New York’a dönmek yerine GK’den ayrılıp burada kalsan nasıl olur? Senaryo yazarlığına geçmek istiyorsan Los Angeles daha iyi değil mi?”

Bir kolumu kaldırarak odanın içini gösterdim. “Bu çok eğlenceli. Ama gerçek değil.”

“Hangi açıdan gerçek değil?”

“Diğer insanlarla neredeyse hiç etkileşime girmeden sürekli seks yapmak.”

“Gerçek *olmalı*.” Başını kaldırıp sol elinin üzerine koydu, dirseği yastığın hemen altındaydı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

Tavandaki ahşap kirişe baktım. “Sana bir şey söylemem gerek. Seninle kalmak beni o kadar altüst etti ki buraya gelince kendime sadece üç gün kalacağımı söyledim. Tüm bu durumdan gözüm korkmamış gibi çok kaygısız davranıyorum ama gerçekte acayip kaygılı bir insanım. Bu yüzden gerçek değil.”

Nazikçe, “Kaygılı olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?” dedi.

“Ne, gerçekten mi?”

“Görünüşe göre bunu yönetmenin sana uyan yollarını bulmuşsun. Yani, iyileşme sürecindeki biri için üç gün çok etkileyici. Çoğumuz günübirlik yaşıyoruz.” Bir şey söylemedim, o da “Amaç şeytanlarımızla yaşamak, onların yok olmasını beklemek, değil mi?” diye ekledi.

“Ayrıca,” deyip durdum.

“Ayrıca,” diye tekrarladı.

“Bazen konuşurken kendi karakterim için diyalog yazıyormuş gibi hissediyorum. Esasen kafası karışık bir ucubeyken normal insan taklidi yapıyorum.”

Güldü. “Hepimiz kafası karışık ucubeleriz. Çoğumuz profesyonel yazar değiliz sadece.” Göz göze gelince, “Görünüşe göre herkesin her türlü durumda yaptığı şeyi tarif ediyorsun. Başarıncaya kadar numara yap. İlk kez büyük bir ödül töreninde sahne aldığımda ne hissettiğimi sanıyorsun? Bakirken; hatırlatırım,” dedi. Öne eğilip dudaklarımdan öptü. “Aslında eşitiz

      benden çok daha zeki birinin yanında olmaktan gözüm korkmuyormu  gibi davranıyorum.”

“ ok centilmensin,” dedim. “Ama yapma.”

“Acayip, müthiş kavrayı lısın. Kendi karakterin için diyalog yazma meselesi çok zekice. Keşke bunu yıllar önce d   nseydim, röportajlarda albüm tanıtımı yapan bir müzisyen rolünü oynuyormu  gibi yapabilirdim.”

Nazik, d    nceli, ateşli bir adamın benim dehşet, müthiş kavrayı lı olduğumu düşünmesi hayal edebilece imden çok daha fazlası değil miydi? Ne kadar nevrotik olduğumu anlayıp buna aldırı  etmiyor görünmesi? Muhta lı ımı can sıkıcı değil, normal görmesi? Noah gibi birini yazd  ım senaryonun sayfaları dışında asla bulamayaca ımı gerçekten kabullenecek kadar ihtimal dışı görünmüyor muydu her şey?

Uzanıp saçlarımı d zelitti, çok sık yapt  ı bir şeydi bu. “Bunların hiçbiri aramızda geçenlerin gerçek olmad  ı anlamına gelmiyor,” dedi.

Temescal Kanyonu’nda y r y  e  ıkmı tık, altı kilometrenin biraz altında bir tur atmı tık, patika başına d nd   m zde ak am st y d . İkimiz de beyzbol  apkası takmı tık, Noah’nın sırt çantasında su  i elerimiz ve bana Kansas City’deyken g nderdi ı marka protein bar ambalajları vardı. Barları, Santa Monica Körfezi’ni görebildiğimiz, Skull Rock diye bilinen bir kayanın üzerine oturup yemi tik. Manzarayı işaret ederek “Kaliforniya’da yaşayan insanların kendini be enmi li inin haklılığını hatırlamak çok acı verici,” demiştim.

Patika başına yaklaşırken Noah’nın köpek alma isteğini tartı ıyorduk, “Sence golden retriever, Beyaz Anglo-Sakson Protestan ailemin beynimi yıkamayı ba ard  ı anlamına mı gelir?” dedi.

“Beagle’a ne dersin?” dedim. “Beyaz Anglo-Sakson Protestanlığından kurtulman için, hem objektif bakımdan da en iyi köpekler.”

Elimi tuttu. “Beagle’lar en iyi küçük köpekler. Kabul ediyorum.”

“Ama küçük köpek değiller. Yani eminim hiçbir beagle böyle düşünmüyordur. Pomeranian ve Chihuahua’lar küçük köpek.”

“Beagle’a göre değişmez mi?” Otoparka varmıştık, Noah’nın gümüş rengi Lexus hybrid spor arazi arabasına doğru yürüyorduk.

“Sugar on bir kilo,” dedim. “On bir kiloluk güzel, parlak, heybetli bir köpek, kimsenin çantasına sığmaz.”

Noah, “Sugar’ın...” diye söze başladı ama bir erkek sesinin aceleyle, “Hey, Noah!” demesiyle sözü kesildi. Noah hemen elimi bırakıp sessizce, “Yürümeye devam et,” dedi.

Otoparkın yarısı doluydu, yaklaşık on kişi ikişerli ve üçerli gruplar halinde etrafta dolaşıyordu. Kimin konuştuğunu anlamak için arabaların sırasını taradıktan sonra Volvo sedanın yanında diz çökmüş bir adam gördüm. “Noah, arkadaşın kim?” dedi adam. “Arkadaşının adı ne?” Adam yirmilerinde görünüyordu, objektifi uzatılmış büyük siyah bir kamera tutuyordu, ardından gelen sessizlikte deklanşörün sesini tekrar tekrar duyabiliyordum.

“Hadi ama dostum,” dedi Noah. “Şimdi olmaz.”

“Saçını kestirdin, değil mi?” dedi adam. “Kafanı mı kazıttın? Ne zaman yaptın?”

Noah o kadar hızlı yürüyordu ki bir iki adım gerisine düşmüştüm. Şortunun cebinden anahtarları çıkarmıştı, Lexus’un sürücü kapısına tırmanıp motoru çalıştırmadan hemen önce bip sesi duyuldu. Yolcu tarafına geçtiğimde paparazzi, “Hey, adın

ne? Noah'yla çıkıyor musunuz? Noah'yı ne zamandır tanıyor-sun?" dedi.

Noah park yerinden çıkıp çıkışa doğru geri geri giderken çene-sini sıkımişti. Paparazziye bir bakış attım, Noah kısık sesle, "Bakma ona," dedi. Yine kısık sesle, "Her şey olup biterken bu adamların rahat bırakacaklarını zannedersin," derken yola dönmüştü.

Bir şey söylemedim, başını bana çevirdiğinde birkaç dakika sonra ilk kez göz göze gelmiştik.

"İyi misin?" diye sordu.

Filmlerdeki liseler gibi alçak, palmiye ağaçlarıyla çevri-li bir lisenin önünden geçerken ikimiz de sessizdik. Sonunda, "Elimi tutarken çekilmiş bir fotoğrafını satmasından mı korku-yorsun?" dedim. Sesimin tuhaf olduğunu da duyabiliyordum ama Noah'nınki gibi değildi; keskin ve mesafeliydi benimki. Birbirimizle konuşurken alışkanlık haline getirdiğimiz sıcak ve alaycı bir üslup vardı; bu ise tam tersiydi.

"İyiliğin için öyle yapmamasını umuyorum," dedi Noah.

"Ah, gerçekten mi? Benim iyiliğim için mi?"

Noah tekrar dönüp "Beni bir şeyle mi suçluyorsun? Çünkü kulağa öyle geliyor," dedi.

"Yirmi beş yaşında seksi bir aktris olsaydım elimi böyle bıra-kır mıydın?"

Gözlerini kıstı. "Ciddi misin? Adamın fotoğrafımızı çekme-sini mi *istiyordun*?"

"Çok..." deyip durakladım, "içgüdüsel bir şeydi. Benden uzaklaşman."

"Bundan nefret edeceğini düşünmüştüm. Evet, senin. Benim değil. Çünkü kendi halinde bir insansın, birkaç kez kırmızı ha-lıda yürüdüğünü biliyorum ama normal hayatta benim gibi pu-suya düşürülmeye alışık olduğunu sanmıyorum."

Okyanus önümüzde, peygamberçiçeği gökyüzünün altında turkuaz rengiyle yeniden belirdi. Manzaranın güzelliği arabanın içindeki nahoş enerjiyle tatsız bir tezat oluşturunuyordu. Aradan en az altmış saniye geçmişti ki ses tonumu küskünlükten ziyade gerçekçi tutmaya özen göstererek “Bana söz verdiğin bir şey yok. Yaptığımız her neyse tanımsız olmasında benim de suçum var. Kabul ediyorum. Ve benden sahiden hoşlandığına inanıyorum. Hiç değilse gizli pandemi kaçamağın olacak kadar hoşlandığına. Ama kendi hakkımda gizli pandemi kaçamağın olacak kadar düşük bir görüşüm olduğunu sanmıyorum.”

“Vay,” dedi. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum bile. Bunları düşünebiliyor olman o kadar yanlış ki burada bulunduğun süre boyunca tamamen farklı deneyimler yaşayıp yaşamadığımızı merak ediyorum. Harika vakit geçirdiğimizi sanıyordum.”

“Gizli pandemi kaçamağıyla harika vakit geçirmek birbirine zıt şeyler değil.”

Dümdüz önüne bakarken arabayı adaçayı çalılıklarıyla be-zeli, dik ve tozlu bir yamacın bitişiğindeki park şeridine çekti. Şaşkın ve hoşnutsuz yüz ifadesiyle bana dönmeden önce vitesi boşa aldı. “Nigel’in ofisindeki sunum toplantısında konuşmaya başladığın andan itibaren senden etkilendiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Bir nedeni de kendinden çok emin görünmendi. Şimdiye kadar tanıştığım en kendinden emin kadınlardan biri gibiydin. Kendine en güvenen *insan*lardan biri. Skeçlerin için çok net fikirlerin vardı. Onları hayata geçirebileceğini bildiğin çok açıktı. Benimle kibar ve profesyonel olmayı planlıyor gibi konuşuyordun ama pek zeki olmadığımı varsayıyordun. Zekâ eksikliğimin

üstesinden gelmeye hazırdın. Tonlarca yaratıcı insanla, tonlarca yetenekli insanla çalıştım ama sende çok tazeleyici bir şey vardı, çok havalı bir şey. Kim olduğunu ve işleri nasıl halledeceğini gerçekten bilen biriydin. *Onu tanımak istiyorum. Onun etrafında olmak istiyorum*, hissine kapıldım. Sonra ofisinde inanılmaz nazik ve destekleyiciydin. O geceden başlayarak muhtemelen yedi kez ne kadar pislik olduğunu söyledin ama aslında hiç değilsin. Ya da öyle olduğunda da bir tür palavra gibi görünüyor. Gerçekte olduğun kişi gibi görünmüyorsun.”

Büyülenmiş, sessizleşmiş ve bu işin nereye varacağından bihaberdim. Ön camın diğer tarafında tanımlayamadığım büyük beyaz bir kuş aşağı doğru süzülüp tekrar yukarı çıktı.

Noah derinden bir nefes verdi. “Seninle o hafta *GK*’de bire bir takıldık, eğlenceli ve harikaydı. Barda işler rayından çıktıktan sonra bile bitirmediğimiz bir konuşma varmış gibi hissettim. Sonraki iki yıl boyunca gerisinin nasıl gideceğini merak ettim. İlk e-postama yanıt verdiğin andan itibaren adeta kaldığı yerden devam etti o konuşma. Seninle e-postalaşmak eğlenceli ve harikaydı. Sonra telefonda konuşmak da eğlenceli ve harika oldu. Ve buraya geldin. Evet, zahmetsiz olmuyor, birbirimizin yanında nasıl davranacağımızı öğrenmemizi gerektiren küçük tümsekler var. Ama hayat böyle, burada olman eğlenceli ve harikanın da ötesinde. Havuz kenarında takılırken, film izlerken, hepsinden önemlisi sevişirken, *sevişmek* dediğim için benimle alay edeceğini zaten biliyorum ama olan bu; bunların hepsi muhteşem. Hayatım boyu birine sana bağlandığım gibi bağlanmayı bekledim. Anladın mı bilmiyorum ama e-postalaşırken bana boşanma ile ilgili bir pdf göndermeni söyleyerek seni gücendirdiğimden endişelendikten sonra bana e-posta göndermeyi bırakmanı istemediğimi söylemiştim. Ama ondan önce göndermeye çok

korktuğum başka bir cümle yazmıştım. O da sonsuza dek hayatımın bir parçası olmanı istediğimdi. Kız kardeşimle tanışmanı, seni birlikte çalıştığım en sevdiğim insanlarla tanıştırmayı istiyorum. Seninle dünya bir pandemi yüzünden kapalı değilken paylaşmak istediğim o kadar çok deneyim var ki. Mesela seni Tokyo'daki harika restorana ya da Sydney'deki en sevdiğim parka götürmek. *Seninle evlenmeyi* düşünüyorum. Ve böyle hissedip üstüne sikik paparazzilerin önünde elini tutmaya utandığım gibi saçmalıklar söylediğini duymak... Danny Horst Kuralı sadece komik bir skeç fikri değilmiş gibi. Hayat felsefenmiş. Nigel'in ofisinde âşık olduğum halin, sen o kişisin, sende o özgüven var. Ama aynı zamanda tanıdığım en güvensiz yetişkin olabilirsin."

Gerçekten, tamamen sessizleşmiştim. Daha önce hiç böyle bir şeyin muhatabı olmamıştım; hatta bunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Serzeniş mi? Açıklama mı? Methiye mi? Hiçbiri de yanlış değildi. Çoğu kalp durduracak kadar gurur vericiydi; küçük ama kayda değer bir kısmı ise aşağılayıcıydı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim.

"Seni seviyorum, Sally," dedi. "Senden utandığımı iddia ederek sadece kendine hakaret etmiyorsun. Bana da hakaret ediyorsun."

Beni seviyor muydu? Beni seviyordu! Yoksa beş dakika önce seviyordu da otoparktan ayrıldığımızdan beri söylediklerim yüzünden fikrini mi değiştirmişti? "Ne olursa olsun," dedim, "bence istediğin kişiyle çıkabildiğinde yerleşik flört kalıplarını reddetmek daha kolay."

Bir şey söylemedi.

"Danny Horst Kuralı'nı genelleme olarak bir kenara bırakırsak," diye devam ettim, "sanırım anlamadığım şey benden daha iyisini bulabileceğin. Daha güzelini bulabilirsin."

Bana pek de sıcak olmayan bir ifadeyle bakıyordu.
“Cevaplamam gereken bir soru mu bu?”

“Lütfen.”

“Önce beni, çıkılacak kadar çekici olmadığını düşünmekle suçluyorsun. Sana bunun doğru olmadığını söyleyince de neden daha güzel biriyle çıkmadığımı soruyorsun. Hiç değilse bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu kabul edecek misin?”

“Az önce benden ilk başta zeki olduğunu düşünmediğimi anladığın için hoşlandığını itiraf ettin. Groucho Marx’ın seni üye olarak kabul eden hiçbir kulübe üye olmak istememekle ilgili sözü neydi?”

Başını çevirdi, tekrar ön camdan dışarı bakmaya başladı.
“GK oyuncularıyla ekibin her yıl ana sahnede çekilen bir fotoğrafı var, değil mi? İnternette ya da bir dergide görmüşümdür eminim. Ona bakıp seni diğerlerinin arasından seçip ‘Bu gördüğüm en göz alıcı kadın’ der miydim? Dürüst olmak gerekirse hayır. Fakat insanlar durağan görüntüler değil. Dinamik ve hareketliyiz. Daha önce de söylediğim gibi, seninle hemen konuşmak istedim. O zamandan beri de seninle ne zaman konuşsam hep konuşmaya devam etmek istedim.”

Gördüğü en göz alıcı kadın olmadığını itiraf ettiğinde kendini hakarete uğramış hissetmeyişi neyi gösteriyordu? Öyle olduğunu düşündüğüne dair özel bir umut beslediğini mi? Ya sıra dışı bir zevki olduğundan ya da birçok romantik komedi kadın kahramanı gibi sandığından çok daha güzel olduğuma inandığından mı? Daha gençken yaptığım gibi hakarete tutunma dürtüsü de hissetmemiştim; açıksözlülüğünü takdir ettim.
“*Sapyoseksüellik* ne demek biliyor musun?” dedim.

“Hayır.”

“Birinin beynine çekim duymak.”

“Beynine çekim duyuyorum,” dedi. “Ama aynı zamanda geri kalanına da çekiliyorum.” Birkaç saniye ikimiz de sessiz kaldık, sonra, “Elliot seni reddettiği için *GK*’de flörte tövbe ettiğini söylediğinde bir parçam bunun için *Tanrı’ya şükretti*. Kararın aşırıya kaçmış görünse de bunu yapmasaydın muhtemelen başka bir yazarla evlenirdin. Ama şimdi bunun, yalnızlığıyla kavrulmak istediğine dair ibretlik bir hikâye olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü yeni biriyle çıkarken medya dramasından kaçınmak için ketum davransam da gizli kaçamakları yaşam biçimi olarak benimseyen biri değilim.”

“Neden yalnızlığımla kavrulmak isteyeyim ki?”

“Korkuyorsun çünkü.”

“Neyden korkuyorum?”

“İncinmekten. Başka birini yakından tanımak, onun da seni yakından tanıması. Dalga geçemeyeceğin duygular. On dakika sonra çarpıcı bir espriyle bitmek yerine biraz tuhaf ya da sıkıcı olabilecek kadar uzun süren etkileşimler.”

“*GK* skeçlerini kastediyorsan onlar daha ziyade beş dakika kadar. On dakika televizyonda sonsuzluktur.”

Bana baktı, “Tamam, Sally,” deyip kontağı çevirdi.

“Ben de seni seviyorum,” deyiverdim.

“Seviyor musun?” Kaşları çatılmıştı.

“Gerçek şu ki, var olduğuna inanamıyorum. Senin niteliklerine sahip birini daha önce hiç tanımadım. Çok nazik, çok alçakgönüllü ve gösteriştten çok uzak bir şekilde anlayışlısın. Şöhretin aklımı karıştırırsa da yaratıcılığına, yeteneğine ve iş ahlakına gerçekten saygı duyuyorum. Bazen bunu sana ifade ettiğim için kendimi aptal hissediyorum çünkü bunu söyleyen elli-milyon-birinci kişiyim ama şarkılarının çok güzel olduğunu düşünüyorum. Seninle vakit geçirmek de *eğlenceli ve harika*.

söylediğin her şeyi ben de hissediyorum, *GK*'de seninle olmayı sevdim, seninle e-postalaşmayı sevdim, seninle telefonda konuşmayı sevdim ve seninle..." Duraksadım ama kendime zorla söylettim. "Seviştığımız zamanları seviyorum. Kesinlikle şimdiye kadar yaşadığım her şeyden farklı. Tanıştığımıza ve seninle yemek yiyen, seninle yürüyüş yapan, seninle çıplak olan kişi olduğuma inanamıyorum. Hatta kafamı kaldırdığımda benimle aynı odada olduğunu gören kişi olduğuma da ve evet, çok ateşlisin. Bu kadar eşsiz ve inanılmaz oluşun beni karmik ya da varoluşsal dehşete düşürüyor. Çünkü bırak beni, seni kim nasıl hak edebilir ki? Bununla birlikte gerçekten minnettarım çünkü daima kendi şansıma inanmadığımı hissetmek istemişimdir. Romantik şansıma; Nigel'in bana kariyer fırsatı vermesiyle ilişkili şansıma değil yani."

Noah artık gülümsüyor, bana o büyük şefkatle -sevgiyle- bakıyordu. Öne eğilip beni öperken bu kadar bağışlayıcı olmasından, beni süründürmemesinden çok etkilenmiştim. "Hadi eve gidelim," dedi. "Olur mu? Birlikte çıplak kalmakta ne kadar iyi olduğumuz konusunda hemfikir olduğumuza göre; hadi gidip yapalım bunu."

"Daha iyi biri olma isteği uyandırırıyorsun bende," dedim. "Bunu söylemeye çalışıyorum."

Evine döndüğümüzde yatağında birbirimizin gözlerine şimdiye kadar baktığımızdan da fazla baktık, birbirimize en nazik şekilde dokunduk, birkaç kez göz temasını sürdürebileceğimden emin olamadım ama sürdürdüm. Bir ara hâlâ içimdeyken hareket etmeyi bırakıp gülümsedi, yüzü yukarıda ve benimkine çok yakındı. Sessizce, "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedim.

Sonra birlikte hareket ederek uzun süre öpüştük.

Başımı göğsüne yasladığımda, “*GK* oyuncularıyla ekibinin resmini görseydim gibi bir şey demiştim ya? Yanlış ifade ettim gibime geliyor çünkü gerçekten çok güzelsin.” Belimi sıktı. “Her parçanı seviyorum.”

“Sunum toplantısında zeki olmadığını düşünmem sadece on dakika sürdü,” dedim. “Ta o zamandan beri zeki olduğunu düşünüyorum.”

Güldü. “Sana söylemek istediğim bir iltifat var ama kendimi benmerkezci göstermeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Herkes benmerkezcidir,” dedim. “Söyle hadi.”

“Telefonda konuşurken ailemin fotoğraflarını ortada, yiyeceklerimi buzdolabında bırakan bir Airbnb ev sahibi olup olmadığımı sormuştun. Ben de bana beş yıldız ver diye evimi çok temiz tutacağımı söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Yanıtımın *GK* kalitesinde olmadığını farkındayım. Ama kendimle gurur duydum çünkü açıkçası genelde bu kadar kıvrak zekâlı değilimdir. Sen benim bu yönümü ortaya çıkardın. Daima senden daha iyi insanlarla tenis oynaman gerektiği tavsiyesini bilir misin? Seninle konuşurken kendimin daha komik ve zeki bir hali oluyorum çünkü komik ve zekisin.”

“İroniktir,” dedim, “yaklaşık iki kez tenis oynadım ve teniste çok berbatım.”

Ama Noah’nın sesi ciddiydi: “Uzun zamandır hayatımın en iyi kısımlarının halka açık kısımlar olduğunu düşündüm. Şikâyet edemem çünkü o kısımları gerçekten harika geçti. Mesela başka bir ülkede turneye çıkmak ya da Beyaz Saray’daki törenin parçası olmak. Ama romantik ilişkilerimde, seyircilerden ve kameralardan uzakta... Çıktığım kadınları aşağılamak istemem çünkü çok sıradan konuşmalar yapmak için iki kişi

gerekir ama *sıradanlardı*. Gene denen adamla ilgili söylediklerin gibiydi. Ya tahmin edilebilir konulardan konuşuyorduk ya da ilginç olabilecek konular hakkında tahmin edilebilir tarzda konuşuyorduk. Bazen kendime şöyle derdim: Eh, Obama'larla takıldıktan sonra normal hayatla boy ölçüşmek zor tabii. Ama diğer zamanlarda perde arkasında bir boşluk varmış gibi hissedirdim. Geceleri yatağa girerken kimseyle çıkmıyor olsam da biriyle çıkıyor olsam ama o gece orada olmasalar da tek başıma daha rahattım. Gerçek bir partner bulmak istiyordum ama partnerimin kim olacağını hayal edemiyordum..." Durakladı. Kulağım kalbinin üzerindeydi, düzenli atışını duyabiliyordum. "Seninleyken," diye devam etti, "hayatımın en iyi, en ilginç kısmı perde arkası. Bunu sana e-posta gönderirken hissettim, hatta GK'deki ofisinde skecime yardım ederken bile hissettim. Sanki dünyada bizden başka kimse ne yaptığımızı bilmiyor gibi, müthiş bir şey. Sosyal medya için değil, albüm yapımıyla ilgili bir belgesel için değil, sohbet programında anlatılacak bir anekdot için değil. Sadece eğlenceli olduğunu düşündüğümüz, birbirimizi sevdiğimiz ve birlikte olmaktan hoşlandığımız için."

Onu dinlerken aklımdan, "Beni Obama'lardan ilginç bulmandan onur duydum," demek geçti ama onun yerine ağzımdan, "Hayatım boyunca bana söylenen en güzel şey bu," çıktı. Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Bunun benmerkezci olduğunu düşünmüyorum."

"Oh, iyi." Sırıttı.

"Bil diye söylüyorum," dedim, "kendi halinde biri olduğum ve fotoğrafımın çekilmesinden nefret ettiğim konusunda yanılmadın. Hele çalışanların arasından fırlayan rastgele bir adam tarafından."

“Biliyordum,” dedi. “Çünkü gelirken o alışveriş merkezinde paparazziler olabileceğinden bahsettiğimde otelde kalmakla tehdit etmiştin. Yanılmıyorsam bir keresinde bana *GK*’de hiç sahneye çıkmamış bir gulyabani olduğunu söylemiştin.”

“Ah, doğru.” Elimi utanç içinde yüzüme götürdüm. “Yani, gerçekten otelde kalmak istediğim bir saniye bile olmadı. Hep seninle kalmak istedim. Endişelendim sadece.”

“Kendi halinde olman hoşuma gidiyor. Dergilerde fotoğrafı çıksın diye benimle çıkan kadınlar olduğunun farkındasın, değil mi?”

Bu, durumun hiç düşünmediğim bir boyutuydu. “Bahse varım bu ana nedendense yan bir faydadır,” dedim. “Eminim çekici ve sevimli oluşundur ana neden.”

Kuru bir sesle, “Şaşırabilirsin,” dedi.

“Bir iki kusurum olabilir ama seni modellik kariyerimi ilerletmek için kullanmayacağıma yemin ederim. Kenevirle-karıştırılmış-reçel-ve-jöle işletmemi hayata geçirmek için de.”

Güldü. “Aklıma gelmişken, biz,” çıplak kalçamı okşadı, “böyleyken yapmayı düşündüğüm iki şaka var. Üstünde deneyeyim mi?”

“Kesinlikle denemen gerek.”

“İlki, şaka kısmı duygusu değil. Göndermesi.”

“Cesaretini kırmak istemem ama espriyi önden açıklamak gücünü azaltır,” derken gülümsüyordum.

“Tamam,” dedi. “Bebğim, ne kadar güzel olduğundan haberin yok. Çok mükemmelsin, bunu bulacağımı hiç düşünmemiştim, cennette miyim?” Ben gülünce, “Neye gönderme olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Evet.” Eğilip onu öptüm. “Ve çok komik bence.”

“Ama gerçekten böyle hissettiğimi de anlıyorsun, değil mi? İşte bu yüzden ne zaman yatakta olsak aklıma geliyor.”

“Hakkımdaki yanılısamalı cömert görüşün için teşekkür ederim. Diğer şaka neydi?”

“Bu biraz ayıp.”

“Daha da iyi.”

“O kadar mutluyum ki penisimdeki gülümsemeyi silemiyorum.”

Bu sefer gerçekten ama gerçekten çok güldüm. “Cidden, gülme sesin... onun gibisi yok,” dedi.

Benimle fotoğraflar hakkında iletişime geçen ilk kişi, şaşırtıcıdır ki Henrietta değil; Danny oldu. *Hey Fıkırdak*, diyordu o gece Pasifik saatiyle 22.00'den hemen sonra gelen mesajı. Bir internet gazetesinin “Noah Brewster, Gizemli Kadınla Yürüyüşte Görüntülendi” başlığını taşıyan bağlantısını eklemişti. Noah'yla mutfaktaki oturma alanında film izliyorduk ama o işemeye kalkarken filmi durdurmuştuk.

Danny'nin sonraki mesajı, *Kapalı kutu değil misin sen*, oldu.

Garip, ha? diye cevapladım. *Nasılsın?*

Danny: *Pandemiye ne kadar sevdiğimi saklamaya çalışıyorum.*

Bunu ön planda sakın, boş bir havuzun fotoğrafı, ardından bakımlı çitler, sonra da Nigel'in Hamptons'taki malikânesi olduğunu düşündüğüm beyaz tuğlalı evin bir kısmı izledi. Danny, *Nigel tatlı bir 27 derecede tutmayı seviyor*, diye ekleyince bu varsayım doğrulandı.

Havuzu mu? diye cevap verdim. *Yoksa Hamptons'ın tamamını mı?*

Danny: *NB'yle sen kelepçeli misiniz?*

Omuz silken kahverengi saçlı beyaz kadın emojiyle karşılık verip *Noah'nın kendisinininkini tatlı bir 24 dereceye yakın tuttuğundan epey eminim*, diye ekledim.

Danny: *Herkesin şeker babacığı kendine*

Bunu sevmedim ama yaptığı imanın haksız olduğuna da kanaat getirmedim.

Bu arada Annabel ile 2018'de hiç çıkmamışlar, yazdım.

Danny: *Eski haber Fıkırdak*

Danny: *Bir kez olsun keyif aldığını görmek güzel*

Bir sonraki mesaj sahiden Henrietta'dan, farklı bir çevrimiçi dedikodu sitesinden alınmış bir ekran görüntüsüyle geldi: *En sevdiğim hetero manşet!* Bu seferki "Noah Brewster'ın Yeni Bir Kız Arkadaşı mı Var?" idi.

İki makaleye de göz attım. Hepsi de aynı asgari bilgileri kusan daha pek çoğu olduğunu görebiliyordum: *Yeni tıraş olmuş görünümüyle Noah ile kimliği belirsiz kadın ünlülerin uğrak yeri Temescal Kanyon Parki'nde yürüyüşe çıktı... en son mücevher tasarımcısı Louisiana Williams ile birlikte olan Brewster... imzası niteliğindeki uzun saçları olmadan neredeyse tanınmaz haldeki Noah Brewster ve esmer sevgilisinin yüzleri öğleden sonraki gezintinin ardından gülüyordu.* Sadece üç tane olduğu anlaşılan fotoğraflarda paparazzinin orada olduğunu fark etmeden önce el ele tutuşuyor, ikimiz de önümüzde uzanan yola doğru hafif aşağı bakıyorduk ancak birinde Noah bana dönük, konuşuyordu. En şirin ve zarif bulduğum taytımı giymeme rağmen kalçalarım zihnimde canlandırırdığımdan daha tombul görünüyordu. Dedikodu sitesindeki bazı fotoğraflarda Noah'nın beyzbol şapkasının altında saçının olmadığını gösteren parlak yeşil oklar üst üste bindirilmişti.

Noah'nın döndüğünü duyabiliyordum, içimden telefonumu minderin arkasına fırlatmak geldi ama o görüne dek yapmamıştım. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tereddüt ettim, sonra, "Sanırım fotoğraflar internette. Kesin internette yani," dedim.

Hoşnutsuz görünüyordu. “Bir öneride bulunabilir miyim? Bunu tamamen görmezden gelelim, bırakalım halledilmesi gereken her şeyi yarın reklamcım halletsin.”

Tereddüt ettim. Onu üzmemek istemiyordum ama bilmemesi de garip geliyordu. Sonra, “Bunlar kafanı kazıttığından beri ilk fotoğraflar mı?” dedim.

Yüzünü buruşturdu. “Bunu mu yazmışlar?”

“Kısmen. Fotoğrafının çekilmesini istememenin bir nedeni de bu mu?” Asıl hatam, otoparktaki hoşnutsuzluğunun benimle ilgili olduğunu varsaymam mıydı?

Ama başını iki yana salladı. “Covid’e yakalandığımda ölecek miyim diye merak ettim. Ya da sana söylediğimi biliyorum ama sesimi hepten kaybedecek miyim diye. Bunlardan biriyle kıyaslandığında saç kesimim yüzünden benimle alay mı edeceklermiş,” omuz silkti, “etsinler.”

“Alay etmektense son dakika haberi gibi davranıyorlar. Ama evet.” Hâlâ ayaktaydı, kollarımı açtım. “Siktir et onları,” dedim. Oturup bana doğru eğildi, onu yandan sarmalamama izin verdi, ben de sıkıca ona sarıldım.

Ama olayları perspektif içinde tutma becerim kısa sürdü. Telefonumu kanepenin önündeki masaya koymuştum, film bitip bakınca irkildim. On iki yeni mesajım vardı, benim için çok fazlaydı, hele bu saatte. Noah dişlerini fırçalarken telefonumu yatak odasının dışındaki koridorda yere koyup kapıyı kapattım. O uykuya dalmadan önce seks yapmadan sarıldık. (*Sanırım tutku sonsuza dek gitti*, diye düşündüm.) Sonra tam iki saat uyanık kaldım, kısa süreliğine uyudum, uyandım, her makaleyi ve yorumu okumak için misafir odasına koştum. Yorumlar arasında *Noah Brewster asla böyle görünen bir kadınla çıkmaz, belli ki asistanı ve Müziği berbat, saçsız çok yaşlı görünüyor, seksi kız-*

ları tavlayamamasına şaşmamalı, gibi bariz hakaretler, Noah'ya yüzeysel çağımızda kız arkadaşının görünüşünü umursamadığı için daha da saygı duyuyorum! gibi tersten iltifatlarla harmanlanmıştı. Üniversiteden oda arkadaşım Denise, çocukluk bakıcım ve kredi kartı dergisinden bir iş arkadaşım olmak üzere yaklaşık elli kişiden bir gecede aldığım tüm mesaj ve e-postaları da okudum. Ayrıca menajerim, yöneticim ve *GK*'nin tanıtım yöneticisinden de. Görünüşe göre, bir noktada, ismim ve mesleğimle tanımlanmışım ve internetteki makaleler bu bilgileri yansıtacak şekilde güncellenmişti.

Fotoğraflarla ilgisi olmayan bir e-posta da vardı, Jerry'dendi; konusu *Kıssadan Hisse*'ydi.

Sevgili Sally, yazmıştı, "Köpkek" diye bir şey olduğunu biliyor muydun? Köpekler için kapkek! Malzemelerin çoğu insanlar için uygun ama "süsleme" için üstüne kemik koyuyorlar. Sugar'la ben seni özledik! Sevgiler, Jerry

Mesajlardan birine yanıt verecek olsaydım bunu seçerdim. Ama kendimle ilgili dedikodulara gömüldüğüm için çok tedirgin, bitkin ve hareketsizdim. Hiçbirine yanıt vermedim. Noah'ya dönerken telefonumu misafir odasında bıraktım.

İki gün geçti, ikimizin de kendi menajer ve yöneticilerimizle akıl almaz sayıda iletişim kurduğumuz, hepsinin birbiriyle konuştuğu günlerdi. Konuşmaların tonu, bir gözlemciyi büyük önem taşıyan bir konuyu -sözgelimi solunum yolu salgını ya da sistemik ırkçılık- tartıştığımız sonucuna götürebilirdi ama midem bile çalkalanırken umursamaz olmak zor geldi. Noah'nın reklamcısının şimdilik hiçbir şey söylemeyeceği, açıklama yapmak için tekrar fotoğrafımızın çekilmesini bekleyeceği konusunda mutabık kaldık ve söz konusu açıklama

ünlülere dalkavukça davranmasıyla bilinen haftalık bir dergide yayınlanacak, ikimizi de tanıyan bir kaynağa atfedilecekti: *Noah ile Sally, 2018'de Gece Kuşları'nı sunarken dostluk geliştirdiler. Şimdi birlikte vakit geçirip nereye varacağını görmekten keyif alıyorlar.*

Bizim için bu sade beyansızlığı çözüme bağlamak için yapılan konuşmalar çoğunlukla mutfağın dışındaki oturma alanında, bazen Noah'nın dizüstü bilgisayarındaki Zoom'da, bazen de Noah'nın sehpanın üzerindeki hoparlöre aldığı telefonunda gerçekleşti. Noah, nihai görüşme sona ermeden arayan yedi kişiye, "Sally'ye deliler gibi âşık olduğumu çatılardan haykırmama nedenimin paparazzilere yem atmamak olduğunu biliyorum. Ama Sally'ye deliler gibi âşığım açıkçası," dedi.

Menajerler ve yöneticiler tarafında alışılmadık bir sessizlik oldu. Sonra nihayet, Noah'nın menajerine ait olduğunu düşündüğüm bir kadın sesi hiç inanmayan bir ses tonuyla, "Harika haber, Noah," dedi.

Görüşme bitince, "Hiç değilse şimdi otoparkta elimi neden bıraktığını anlıyorum," dedim. Yorumu hayıflanarak yapmıştım ama kulağa acı geldiğini duyabiliyordum.

Ondan sonra elimi tuttu, ağzına götürüp arkasını öptü. "Bu kısım duruldu," dedi.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra -Margit ıspanaklı frittatayla taze orman meyveleri hazırlamıştı- Noah, "Sana göstermem gereken bir şey var," dedi. Beni çalışma odasına götürdü, kapıyı açtı, bana bakıp çocuksu bir gururla, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Geldiğim gün bana odayı gösterdiğinde olduğu gibi, uzun ve kabaca yontulmuş masa lacivert seramik bir lamba dışında boştu, oda dağınık değildi. Sonra masanın arkasındaki, daha

önce aşağı yukarı üçte biri dolu gömme rafların tamamen boş olduğunu fark ettim. Beni masaya yönlendirip tek geniş, sık çekmeceyi açtı. O da boştu.

“Burası senin,” dedi. “Bu oda senin ofisin, böylece sonsuza dek kalıp senaryolarını yazabilirsin.”

Evine vardığımdan beri dizüstü bilgisayarımı sırt çantamdan çıkarmamıştım.

Yavaşça, “Ama benim işim var,” dedim.

“Son iki yıldır bırakmak istediğini söylediğin iş.”

“Ama geri döneceğime dair sözleşme imzaladım.”

“Menajerler bunun için değil mi?”

“Ama kaypak biri değilim. Sorumluluk sahibiyim.”

Birbirimize baktık, “Seni üzmemek istememiştim. Hoş karşılandığını hissettirmek istemiştim,” dedi.

“Sonsuza kadar burada kalmam ne anlama geliyor ki? Sana kira ödeyecek miyim?”

“Tabii ki hayır.”

“Yani birdenbire bir adamın malikânesinde yaşayıp hiçbir geliri olmayan biri mi olacağım?”

“Stüdyolar yazdığın senaryoları satın almak için birbirleriyle kavga etmezlerse şaşırırım. Ve kendimi herhangi bir adam olarak görmüyorum ama sanırım sen öyle görüyorsun,” derken sesi daha soğuktu.

“*GK*’den ayrılıp burada kalmam sana hiçbir şeye mal olmaz. İki ay ya da sekiz ay sonra ayrılırsak hiç olmamış gibi devam edebilirsin. Ama ben işimden, dairemnden ve arkadaşlarımdan olduğu şehirdeki hayatımdan vazgeçmiş olurum.”

“O zaman dairenden vazgeçme.”

“*Kimliğimden* vazgeçmiş olurum. *GK* yazarı olmak yerine, nasıl desem, tamamen normallerle çıkan on dokuz ünlüyle ilgili

bir makalede Örnek Yedi olurum. O otopark resimleriyle ilgili, şimdiye kadar yazdığım tüm skeçlerden aldığımdan daha fazla kişiden haber aldım.”

“Yazacak yerin olmasının hoşuna gideceğini düşünmüştüm ama şimdi çok hızlı hareket ettiğimi, küstahça davrandığımı görüyorum. Sally, bunun senin bakış açısından nasıl görüneceğini düşünmediğim için özür dilerim.” Ama sesinde pişmanlığın yanı sıra sabırsızlık da vardı.

“Yanlış bir şey yaptığından değil,” dedim, “ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Neyi?”

“Nasıl ilişki yaşanır bilmiyorum. Sanırım gitmeliyim. Birkaç günlüğüne başka bir yerde kalmalı, bir bakış açısı edinmeye çalışmalıyım. Bana yaptığın oralın hissi yüzünden kariyerimden vazgeçmek istemiyorum.” Bu örneğin özgüllüğüyle ikimizin de dikkatini dağıttığımı, yaptığımız konuşmanın ve önerdiğim eylem tarzının bir çıkış yolu olduğunu hemen anladım. Belki aceleci davranıyordum ama samimiydim de. Noah yüzünden *GK*’den ayrılmak istemiyordum. *GK*’den ayrılmak istiyordum çünkü *GK*’den ayrılma zamanım gelmişti. Sanıki bu bir şeyi çözmüş gibi, “Bunu iyice düşünmem gerek,” diye ekledim.

Bir keresinde, yıllar önce, Emmy töreninden sonra birkaç gün daha kalmış, kanalın bizi yerleştirdiği şehir merkezindeki otelden Santa Monica’daki bir butik otelin okyanusa nazır odasına taşınmıştım. Böyle bir şeyi karşılayabileceğim zamanın başlarıydı. Okumuş, sahilde yürümüş, balkonda dışarıdan yemek yemiştım. Hemen hemen devamlı iyi talihime inanmadığımı deneyimlemiştim. Artık Missouri ya da Kuzey Karolina’da yaşamıyordum! Tıp bülteni için çalışmıyordum! Komik olmadığımı

düşünen bir adamla evli değildim! Emmy'ye aday gösterilmiş bir *GK* yazarıydım ve geceliği dört yüz dolarlık bir otelde kalabiliyordum!

Aynı butik otele döndüğümde kendime bu gerçeklerin hâlâ doğru olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Artık Emmy Ödülleri'ni kazanmıştım ve şimdi geceliği beş yüz otuz dolarlık bir otelde kalmayı karşılayabiliyordum. Ama kendimi eksik hissediyordum. Plaj açık olmasına rağmen balkonumdan görebildiğim iskele ürkütecek kadar boştu ve yakındaki sokaklar sessizdi. Kıyafetlerimi Noah'nın misafir odasında bavuluma yerleştirip Donna teyzemin Noah'nın arazisine çektiğimden beri kullanmadığım arabasına yüklerken güçlü bir endişe duygusu beni ele geçirmeye başlamıştı. Benimle araba yoluna kadar yürümüştü. Yanağımı alışılmadık bir resmiyetle öperken onu çoktan kaybedip kaybetmediğimi merak ettim. Topanga'nın yollarında güneye ilerlerken pişmanlığım tamamlanmış değildi. Ama oldukça güçlü olan pişmanlığım dakikalar, saatler geçtikçe daha da güçlendi. Neden ayrılmak istemiştım? Neyi, kime kanıtlıyordum? Noah ile birlikteliğimin pandemi ateşi rüyası olarak silineceği an bu muydu?

15.30'da otele giriş yaptım, sonra bir süre yatakta uzandım, kitap okumayı planlarken ağlayarak öğle uykusuna daldım. Uyandığımda önce saatin kaç olduğundan ya da nerede olduğumdan emin olamadım. Sonra fark ettim: 19.18, otel. Akşam yemeği sipariş etmeyi düşündüm ama onun yerine Viv ve Henrietta'ya mesaj attım: *NB ile kötü bir konuşma yaptık, şimdi oteldeyim, her şey bitmiş olabilir*

Viv: *Ah olamaz ne oldu*

Henrietta: *İyi misin*

Ben: *İşin garibi sanırım ciddi ilişki istiyor / burada kalmamı istiyor*

Viv: *İster tabii ideal eşsin sen*

Henrietta: *Kavga bununla mı ilgiliydi*

Ben: *Bir nevi*

Ben: *GK'ye dönmemem delilik mi olur*

Henrietta: *Peki 35 yaşında tampon kullanmayı öğrenememişlerle ilgili skeçlerimi kim yazacak?*

Henrietta: *Şaka şaka bu senin tek vahşi ve değerli hayatın*

Viv: *Orada kalmak İSTİYOR musun*

Ben: *Bilmiyorum*

Viv: *Diyelim bugün pazartesi, evinden çıkarak 66'ya gelip sunum toplantısı için Nigel'in ofisinde oturmak üzeresin*

Viv: *Döndüğün için heyecanlı mısın yoksa her şeyi bitirdin mi*

Henrietta: *Danny'nin geçirmelerinin aromasını solurken*

Henrietta: *Öyle olmayabilir de çünkü hepimiz maske takıyor olacağız?*

Hemen hemen bir dakika boyunca dudağımı ısırarak telefonu tuttum. Sonra şöyle yazdım: *Gecenin bir yarısı sizi göremeyeceğimi düşünmek beni üzüyor*

Henrietta: *Faydası olur mu bilmiyorum ama rüyalarına dadanmaya hazırım*

Sabah dışarı çıkıp kahve içtim, kafenin önünde ayakta yumurtalı sandviç yedim, sonra kalabalıklaşmadan sahilde yürüdüm. Yanımda kükreyen köpüklü dalgalar düşüncelerimi silip süpürmüyordu. Odaya döndüğümde Noah'ya mesaj atmayı düşündüm ama onun yerine adını Google'da arattım. Sözümona en çok çıkan haberler yürüyüşümüzle ilgiliydi. Yine fotoğraflara bakıp yine taytımın üzerime oturuşundan dehşete kapıldım ancak bu dehşet dört gün önce rahatça el ele tutuşup rahatça sohbet ettiğimiz bu ana duyduğum nostaljiyle hemen gölgelendi.

Dizüstü bilgisayarımı balkona çıkarıp oturdum, *Artılar/ Eksiler* adını verdiğim yeni bir belge oluşturdum. Sonra yanıp sönen imleci gözledim, *GK*'den ayrılıp Los Angeles'a taşınmanın ne artılarını ne eksilerini sıraladım. Yardım için biraz klasik müziğe ihtiyacım vardı. Kulaklıklarımı bulmaya odaya girdim, balkona döndüğümde telefonum gelen bir mesajla titriyordu ama Noah'dan değil, Viv'dendi. *Bugün nasıl hissediyorsun?*

İyi, diye cevap verdim. *Sorduğun için teşekkürler. Sen nasıl hissediyorsun?*

Aynanın önünde profilden bir fotoğrafla cevap verdi, göbeği gri askılının altında gerçekten kocamandı.

Muhteşem!!!! diye cevap verdim. *Harika görünüyorsun*

Telefonum tekrar titreşince Viv diye düşündüm ama bu sefer Noah'dandı mesaj: *Hey*

Kalbim sıkışmıştı.

Hey, diye cevap verdim. *Nasılın?*

Üç nokta, on beş dakika gibi gelen muhtemelen on saniye boyunca titreşti. Sonra nihayet: *Ev sensiz gerçekten çok sessiz*

Bu çok... hoş muydu? Olgun mu? Oyun oynamayan?

Yazmaya başladığımda ondan bir mesaj daha geldi: *İşine saygı duymuyormuşum gibi hissettirdiğim için özür dilerim*

O: *İşine saygı duyuyorum*

Ben: *Çalışma odanı boşaltmana ilişkin en ufak bir takdir ifade edemediğim için özür dilerim*

Ben: *Çok naziktin*

Ben: *Bunu tuhaf ve sembolik bir şeye dönüştürmüş olsam da Seni özledim, yazdım ama gönderemedim, Bobby ile antrenman yapmak üzereyim, yazdı.*

O: *İyi günler*

Birkaç saniye bekleyip *Seni özledim* mesajımı sildim.

*

Ancak öğleden sonra doğrudan Los Angeles'tan New York'a uçarsam Donna teyzemin arabasını Kansas City'ye geri taşımanın ne kadar mal olacağına bakıyordum. Genelde eylülün son haftasına kadar GK'ye dönmem gerekmesi de yeni Covid protokolleri için ek eğitim günlerimiz olacağına, bir odada aynı anda kaç kişinin bulunabileceğine dair sınırlamalar nedeniyle katılımın kademelendirilebileceğine dair söylentiler vardı. Ayrıca dört aydır uzaktaydım; belki pandemide şehrin iklimine yeniden alışmak için erken dönmek mantıklı olabilirdi. Ancak akşama doğru, on bir yıllık sunum toplantılarının (on bir yıllık salı geceleri, çarşamba okumaları, perşembe yeniden yazımları, cuma provaları ve evet, hatta cumartesi programları ile) yeterli olduğuna karar vermiştim. On ikinci yıla ihtiyacım yoktu. Ve on ikinci yılı istememem için istememden fazla neden vardı.

Belirlilik ve belirsizlik, sakinlik ve umutsuzluk arasında gidip gelmeye devam ettim. Güneş okyanusun üzerinde batarken içimi bir türlü geçmeyen bir yalnızlık doldurdu. Saat artık Los Angeles'ta dokuz, Doğu Yakası'nda ise gece yarısıydı. Viv'le Henrietta'yı gece yarısı aramakta tereddüt etmediğim zamanlar olsa da onların ya da eşlerinin aşırı derecede hamile olmalarından önceydi. *Arkadaş edinmenin hâlâ mümkün olduğu zamanlarda ikiden fazla arkadaş edinmeliydim*, diye düşündüm. Sonra aklıma Danny geldi.

Şu an konuşabilir misin? diye mesaj attım. Birkaç saniye sonra çiçekli kanepeye uzanmış, batık desenli tişörtüyle benimle görüntülü konuşuyordu. “Ne var ne yok, Fıkırdak?” dedi.

“Noah'nın erkek arkadaşım olduğunu düşünebiliyor musun? Sadece pandemi kaçamağı olarak değil, uzun vadeli gerçek bir şey olarak.”

“Hank ile Roy senin hep hadım olduğunu söylerdi, ben de ‘Yok dostum, onun atan bir kalbi var,’ derdim.”

“Teşekkürler?”

“Şu an mağarada mısın?”

“Otel odasımdayım, sadece banyonun ışığı yanıyor.”

“Kulağa hiç de depresif gelmiyor.” Tam ona ulaşmanın hata olduğuna karar vermiştim ki yüz ifadesi ciddileşti. “İyi misin, Fıkırdak?”

“Pek sayılmaz. Noah’nın ev sahipliğinden bir ay öncesine kadar onunla iletişimim yoktu. Sonra bana e-posta gönderdi, bu e-posta çılgınlığını yaşadık, buraya Los Angeles’a geldim, harika zaman geçirdik falan. Ve ben bunu mahvettim. Sanırım *GK*’den ayrılıp burada onunla kalmak istiyorum ama neden Noah’nın kız arkadaşı olayım ki? Bunu hak etmemi sağlayan ne? Hem zaten ünlü biriyle ilişkide olmak berbat bir şey değil mi?”

“Tamam, geri alalım. Netlik açısından, Noah ile sevişiyor muydunuz?”

“Evet.”

“Birbirinden ayrı sorular soruyorsun, o yüzden sırayla gidelim. Neden Noah’nın kız arkadaşı olasın ki? Kesişen sektörlerdesiniz, tanıştınız, iki yıl sonra hâlâ seni düşündüğüne göre belli ki anlaşılmışsınız. Sevişmeleriniz iyi miydi peki?”

“Evet.”

“Konuşması da kolay birisin, yani bu konuşma kısmını karşılıyor. Bundan daha karmaşık olması gerekmiyor. Sıradaki, bunu hak etmeni sağlayan ne? Komik, havalısın, sertmiş gibi davranıyorsun ama yumuşacıksın.”

“İltifat et diye yalvardığım için özür dilerim ama tanıdığın en az havalı insan ben değil miyim?”

“Hangi spor ayakkabıyı almam gerektiği konusunda senden tavsiye alacağımı kastetmiyorum. Her şeyini yoluna koymuş olmak gibi bir havayı kastediyorum. Ünlü-biriyle-ilişkide-olmak-berbat-bir-şey-değil-mi sorusuna gelince; evet, muhtemelen. Ya da bazı boktan yanları var ama tüm ilişkilerin boktan yanları var. İşte sana sorum: Ondan çok mu, az mı hoşlanıyorsun?”

“Bugüne kadar tanıdığım herkesten fazla.”

“O zaman sorun ne?”

“Bir sürü insan hayatta istediğini elde edemiyor. Ben neden edeyim ki?”

“Bunu zaten konuşmamış mıydık?”

“Sanırım yaratıcılığımı körüklemesi için öfke ve hayal kırıklığını kullanmakta daha iyiyim. Mutluluk beni huzursuz ediyor.”

O gülerken, “Keşke şaka yapıyor olsaydım,” dedim.

“Şaka yapmadığını biliyorum. İşte başka bir bakış açısı: Kırk falansın, değil mi?”

“Otuz sekiz.”

“Ama yolunda gitmeyen kaçamaklardan ve ilişkilerden sen de payına düşeni aldın. Elliot ya da başkaları?”

“Elliot’a karşı bir şeyler hissettiğimi sana kim söyledi? Elliot mı?”

“Kaynaklarımı katiyen ifşa etmem. Demek istediğim, Noah hayatının aşkı olsa bile vuruş ortalaman hâlâ oldukça kötü. Benimki de öyle, çoğu insanınki de. Var olmuş tüm çiftlerin çoğu şu an birlikte değil. Sen eski kocanla birlikte değilsin. Ben Annabel’le değilim. Birileriyle çıkma konusunda kötü olduğuna inanıyorum ama birileriyle çıkma konusunda kötü olup yine de hayatında bir kere âşık olabilirsin.”

“Bu mantık cazip olsa da çok ama çok zayıf.”

Sırıttı. “Âşık olma konusunda iyiyim, bu da benim vuruş ortalamamı seninkinden çok daha kötü yapıyor.”

“Lucy ile aranız nasıl?”

“Noah ve seninle işimiz bitti mi?”

“Onun benden çok daha çekici olduğu gerçeği; bunun gerçekten önemli olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Ah dostum, bunu sorduğun için gerçekten çok heyecanlıyım. Benim otoritesi olduğum üç konu var. Ne olduklarını biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Bethany Brick filmleri. Kırk Sekizinci Caddede’deki Big Wings’in menüsü. Ve duydun mu bilmiyorum ama Danny Horst Kuralı diye bir şey var. Şaşırtıcıdır ki Danny Horst *benim*.”

“Pes.”

“Fıkırdak, bunun önemli olup olmadığına Noah ile sen karar vereceksiniz. Onun için önemli değil gibi görünüyor, bu yüzden geriye sadece sen kalıyorsun.”

“Böyle söyleyince neredeyse kendi kendimi baltalayan bir göt gibi görünüyorum.”

“Kuralın var olmadığını söylemeyeceğim ama bu Noel Baba gibi bir şey. Sadece inanıyorsan gerçek.”

“Eh, sen Yahudi, ben agnostik olduğuma göre... Bunun için teşekkür ederim Danny.”

“Her zaman, Fıkırdak. Lucy ile aramız da iyi.”

“Nigel’a selamlarımı ilet.”

Ertesi sabah yedide telefonum çaldığında tabii ki yine, Noah’nın aradığını düşündüm. Ta ki ekranda Donna teyzemin aradığını görene dek. “Ah, Sally, Jerry’nin durumu iyi değil,” dedi telefonu açınca. “Bence şeye yakalandı.”

“Sence...” deyip duraksadım ama zaten biliyordum. “Covid’e mi yakalandı?”

“Pazar günü Barbara ile oraya gittik. Verandada otururken yağmur yağmaya başladı, biz de içeri girdik. Birbirimize iki metrelilik mesafede kalmaya çalıştık. Sonra Barbara’nın testi pozitif çıktı. Eminim torunları onunla kaldığı ve Nicholas, Starbucks’ta çalıştığı içindir.”

“Jerry’nin durumunun iyi olmadığını söylerken, şey mi demek istiyorsun, ne demek istiyorsun?”

“Az önce onunla telefonda konuştum, sesi zayıf ve biraz da, şey, kafası karışık geliyordu. Garaj yolundaki karı temizlemekle ilgili bir şeyler söyledi. Tatlım, yardım etmek istiyorum ama -benim diyabetim ve Richard’ın kardiyomiyopatisi yüzünden- hepimize geçmesinden korkuyorum. Bu sabah oraya gidip zili çaldım, pencereye gelmesini umdum. Böylece onu kendim görebilecektim ama gelmedi. Yandaki ailenin annesinin adı neydi?”

“Charlotte?”

“Beni Jerry’nin verandasında görünce dışarı çıktı, Sugar’ın sabahın beşinde bahçelerinde tasmaşız dolaştığını söyledi. Jerry’nin kapısını çaldıklarında onlar da cevap alamamış. Richard’ın arabasıyla geldiğimi gördüğünde ise polisi aramak üzere olduğunu söyledi.”

“Sugar şimdi nerede?”

“Kadına Jerry’nin iyi olmadığını söyledim, ona bakacaklarını söyledi.”

Jerry’nin Covid olması fikrinden daha endişe vericisi Jerry’nin Sugar’ın mahallede başıboş dolaşmasına izin vermesiydi. Bunu hiç yapmazdı.

“Tamam,” dedim. “Geri geleceğim. Şimdi arabaya binersen,” -tabii ki Donna’nın arabasını kastediyordum- “yarın sabah orada olabilirim ama uçuşlara da bakacağım.”

Beni caydırmaya çalışıp çalışmayacağını merak ettim. Onun yerine, “Sally, seni aramamamı söyledi ama bilmen gerektiğini düşündüm,” dedi.

“Hey,” dedi Noah telefonunu açınca, sesinde uykunun cızırtısı vardı.

“Sanırım Jerry, Covid kapmış,” dedim. “Az önce ona ulaşmaya çalıştım ama açmadı. Uyandırdığım için özür dilerim.”

“Yok, sorun değil. Oraya dönmeyi düşünüyor musun?” Herhangi bir rahatsızlığının olmayışı (sempatinin varlığı, aramızdaki çözülmemiş gerilimi askıya alma isteği) tahminde bulunabileceğim ama emin olamayacağım önemli bir veri noktası gibi hissettirdi.

“Kesinlikle döneceğim ama arabayla mı yoksa uçakla mı gitmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum.”

“Ne kadar hasta?”

“Bilmiyorum. Kız kardeşi Donna teyzem aradı, onun da kendi sağlık sorunları olduğundan onu görmemiş ama kafasının karışık olduğunu ve komşularının bu sabah Sugar’ı avlularında bulduklarını söyledi. Jerry seksen bir yaşındakilere göre hayli sağlıklı ama seksen bir yaşında sonuçta.”

“Uçman lazım. Müsaadenle birkaç arama yapayım.”

Ne demek istediğini anlamamış gibi davranabilir ya da bunun çok abartılı olduğunu söyleyerek itiraz edebilirdim çünkü parasını ödeyemeyeceğimi zaten biliyordum. Bunun yerine, “Teşekkür ederim, Noah,” dedim.

Uçak, kabinde sekiz beyaz deri koltuğu olan bir Gulfstream’di. İki pilota ek olarak iki de uçuş görevlisi vardı. Hepsi de lacivert ve altın rengi üniformalar giymişti, Noah ile benim gibi

maske takıyorlardı. Noah'nın uçaktaki varlığı sürpriz oldu. Ben onu aradıktan kırk dakika sonra geri aramış, şöyle demişti: "Pekâlâ, Leah ile sana geleceğiz. Bizi havaalanına götüreceksin, arabanın anahtarlarını ona vereceksin. O da günün ilerleyen saatlerinde otele gidecek, arabayı alıp evime getirecek. Uçuş Van Nuys'tan, Los Angeles Havaalanı'ndan değil." Daha önce tanışmadığım Leah, kişisel asistanıydı.

Birkaç kez özel uçakla uçmuştum. 2015 Emmy Ödülleri töreninin, gerçek Hillary Clinton'ın (sadece onu canlandıran oyuncu Lynette'in değil) *GK*'ye, benim yazdığım skeçle çıktığı haftaya denk gelmesi de dahildi buna. Masraflarını daima *GK*'nin karşıladığı özel uçaklarda, anneme göndermek üzere gizlice iç mekânın fotoğraflarını çeken bir taklitçi ile turist arasında bir şey gibi hissetmiştim. Bu sefer kesinlikle daha az şenlikliydi.

Noah, pistte arabadan inip biniş merdivenlerine yürüdüktan sonra kolunu uzatarak önden gitmemi işaret etti. Kabinin ön tarafında beyaz deri koltuklardan dördü karşılıklı dizilmişti. Aralarında su şişeleri ve bir tabak nane şekeri bulunan bir masa vardı. Nereye oturmam gerektiğinden emin olamayarak omzumun üzerinden baktım. Noah, "Neden oraya gitmiyorsun?" deyip öne bakan koltuklara doğru başıyla işaret etti. Ben oturunca yanıma geçti, sandalyelerimizin arasındaki beyaz deri kolçağı yukarı itip sağ kolunu bir söz söylemeksizin omzuma doladı. Yüzümü bir söz söylemeksizin göğsüne çevirip gözlerimi kapattım. Maskeme rağmen boynu uyandığında koktuğu gibi kokuyordu; ormanda dışarıda olmanın ve ekmeğin bir karışımı gibiydi. Onu düşünmenin son birkaç hafta içinde beni nasıl gerdiğini ama gerçekliğinin beni hep rahatlattığını düşündüm.

Uçuş görevlilerinden biri bize kahve ikram etti. İkimiz de kabul ettik. Yabankı keki reddetti, ben kabul ettim, ısı-

rık almak için maskemi indirdim. Pilot ses sistemi üzerinden sarsıntılı yükselişimiz için özür diledi, sonra uçuş düzeldi, uçuş görevlisi tekrar kupalarımızı doldurdu. Ben telefonumda, Noah iPad’inde gezinirken, “Film izlemek ister misin?” diye sordu. Benim seçmemi söyledi, ben de düşündüğüm kadar iyi yazılmamış olsa da hiç değilse biraz dikkat dağıtıcı bir tarihi drama seçtim. Jenerik dönmeye başladığında inişe yirmi dakika vardı.

“Gerçekten çok kötü durumda değilse hastaneye gitmemeli,” dedim. “Öyle değil mi? Çünkü aşırı kalabalık ve ventilatör eksikliği bakımından daha da kötü olmaz mı?”

“Leah saat üçte bizimle evde buluşacak bir doktor ayarladı. Sanırım onun değerlendirmesini duymak iyi olur.” Noah elimi sıktı. “Ve bizi havaalanından alması için bir araba çağırdı.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Özel doktor gibi mi?”

“Evet,” dedi. “Özel doktor gibi.”

Arabamın anahtarlarını Leah’ya vermeden önce ön kapıya giden yolda yürürken kot pantolonumun cebinden Jerry’nin evinin anahtarını çıkardım. 1983’te annemle taşındığımız ev, bordo panjurlu mütevazı bir müstakil evdi. Noah ile içeri girerken maskelerimizi takmıştık.

Uçak havalandığından beri birbirinden ayrı endişelere kapılmıştım. İlki, Jerry’yi sandalye yogası yaparken ya da Raisin Bran yerken bulmamız ve yaygaranın sebebini merak etmesi senaryo-suydu. Donna’nın çağrısını Noah’yı çağırmak ya da test etmek için bahane olarak kullandığım sonucuna varılacaktı. Diğer endişemse Jerry’yi ölü bulmamızdı.

Birkaç kez ona seslendim ama cevap gelmedi. Peşimde Noah, gençliğimden kalma bej halıyla kaplı merdivenleri hızla çıktım. Jerry’nin yatak odasının kapısı açıktı, çarşafın altındaki vücudu-

nun hafifçe yükselip alçaldığını doğrulayınca ben de nefes verdim. “Jerry, ben Sally,” dedim. “Los Angeles’tan döndüm.”

Yüzü kapıya dönük, yan yatıyordu. Uzun, ince yüzündeki gözleri kırpışarak açıldı. Kafası karışmış görünüyordu, yüz ifadesindeki bir şey garip ölçüde çocuksuydu. Burun deliklerinin birinden berrak mukus damlıyor olması bu izlenimi daha da kötüleştirmişti.

“Ben Sally,” dedim tekrar. “Covid yüzünden maske takıyorum.”

“Merhaba tatlım,” dedi kısık sesle.

Yatağın yanında diz çöktüm. “Nasıl hissediyorsun? Hastaneye gitmen gerektiğini düşünüyor musun?” Avcumu alnına dayadım, yanıyordu.

“Boğazım.” Boynuna dokundu, kısık sesiyle, “İyi değil,” dedi.

“Yakın zamanda bir şey yiyip içtin mi?”

Noah arkamdan, “Ona biraz su getireyim,” dedi.

Jerry gözlerini kapattı, köpkeklerle ilgili e-postasına yanıt vermediğimi hatırladım. O fenalaşırken yaptıklarımı düşünmemek zordu. Noah ile yürüyüş, Noah ile seks, Noah’ya boşalttığı ofisinin bağımsızlığıma hakaret olduğunu ilan etmek.

Noah biri buzlu, biri buzsuz iki bardak suyla döndü. İkisini de bana uzattı. Ben buzsuz olana uzanırken, “Pipet bulamadım ama gidip alabilirim,” dedi. Jerry yatağın kenarına çok yakın olduğundan (rahatsız edecek kadar yakın) şiltenin üzerinde yanma tüneyemedim. Onun yerine halının üzerinde diz çökmeye devam edip bardağı dudaklarına götürdüm. Çenesiyle boynundan aşağı biraz su damlasa da birkaç yudum içti.

“Biraz krakere ne dersin?” dedi Noah. “Ya da elma püresi?”

“Kraker olabilir,” dedim. “Evde elma püresi olduğunu sanmıyorum.”

Bu kez Noah odadan çıkınca, “Bu Los Angeles’ta ziyaret ettiğim arkadaşım. Benimle geldi...” deyip duraksadım. “Seni yoklamaya.”

“Evet,” dedi Jerry, gözleri tekrar kapandı.

Odaya girdiğimde ölüm kokusu alıp almadığımı merak etmiştim ama kısa sürede dışkı kokusu aldığımı ve banyodan gelmediğini fark ettim. Çarşafın üzerine ve yere mendiller saçılmıştı, kısa sürede içinde su kalmamış bir oda nemlendiricisinden geldiğini anladığım alçak bir hırıltı sesi vardı. Bardağı komodinin üzerine koyup prize doğru yürüdüm, fişi çektim.

Noah küçük plastik bir kaptan vanilyalı puding ve tabakta çay kaşığı ile birkaç Ritz krakeri getirdi. “Onu kaldırsam daha yüksekte durması için yastıklarını kabartır mısınız?” dedim.

İki kolumla Jerry’nin iki yanına uzanınca şaşırtıcı derecede zayıf olduğunu hissettim. “Birkaç lokma yemeye ne dersin?” dedim. “Biraz enerji almak için?”

Jerry cevap vermeyince, “Biraz pudinge ne dersin?” dedim.

“Puding,” diye tekrarladı.

Plastik bardağın kapağını açtım ama folyoyu sıyırmadan önce, “Ah, ellerimizi yıkamalıyız,” dedim.

“Ben mutfakta yıkadım.” Noah başıyla pudingi işaret etti. “Benim yapmamı ister misin?”

Ona uzatıp musluğu kullanmak üzere Jerry’nin banyosuna girdim. Döndüğümde Noah daha önce bulunduğum yere diz çökmüş, üzerinde kremsi topak olan çay kaşığını Jerry’nin dudaklarına tutuyordu. Ben izlerken Jerry dudaklarını hafifçe araladı, Noah kaşığı içeri kaydırıldı.

Jerry yutkunup “Bu kadar yeter,” dedi. Bir kez daha gözlerini kapattı.

“Ne kadar yedi?” diye sordum.

Noah hâlâ çoğunlukla dolu kabı havaya kaldırdı. “Üç ya da dört kaşık.” Ayağa kalkıp başparmağıyla kapıyı işaret etti. “Konuşmak ister misin?”

Koridoru geçerek onu odama götürdüm; beyaz hasır mobilyalara ikimiz de dikkat etmedik. Ben içgüdüsel olarak masamdaki sandalyeye yan oturdum, Noah ise yatağa oturup maskesini çenesine indirdi. “Margit’in ben hastayken aldığı nabız oksimetresini yanıma alacaktım ama unutmuşum. Dışarı çıkıp bulabilecek miyim bir bakayım.”

“Korkunç görünüyor, değil mi?”

“Pek iyi görünmüyor ama neyin yaşlılıktan, neyin birkaç gündür yatakta yatıp bir şey yiyip içmemesinden, neyin Covid olmasından kaynaklandığını ayırt etmek zor. Covid olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Normal şartlar altında böyle biri değil. Maraton koşan yaşlı insanlardan biri değil ama etrafta dolaşıp mantıklı davranıyor.”

“Nabız oksimetresiyle pipet almaya gidiyorum. Uber mi çağırayım yoksa onun arabasını mı alayım?”

“2002 model Buick kullanmak konusunda rahat mısın?”

Noah hafifçe gülümsedi, ben de, “Cidden sordum,” dedim.

“Anahtarlar nerede?”

“Ayrıca alınma ama Target’a falan gideceksen Target’ta *nasıl* alışveriş yapılacağını biliyor musun? Daha önce yaptın mı?”

“Evet,” dedi Noah. “Target’tan alışveriş yapmayı biliyorum.”

İkimiz de aşağı indik. Anahtarları Jerry’nin her zaman bıraktığı yerde, garaja açılan kapının hemen içindeki kancada buldum. Deri ve oval anahtarlığın üzerinde altın rengi metal bir ördek vardı. Hatırladığım kadarıyla Jerry’nin uzun süredir kullandığı bir şeydi.

Noah kollarını bana doladı. Ben de ona sarıldım, ikimiz de bir şey söylemedik.

Leah, Noah'ya mesaj atarak özel doktorun gecikeceğini söyledi. Dr. Fischer saat üçte değil, yedi civarında ve beklenmedik şekilde yalnız geldi. O kadar çok koruyucu giysi giymişti ki insan olduğu güçlükle anlaşıyordu. Jerry'nin kafasının daha da karıştığından şüpheleniyordum. Dr. Fischer'ı bundan ötürü katıyen suçlayamazdım ancak üstünde burnuyla ağızını kapatan beyaz maskenin yanı sıra önünde şeffaf siperlik bulunan bir başlık, vücudunda da soluk mavi plastik tulum vardı. Elleri lateks eldiven, ayakkabılarının üstüne beyaz galoş geçirmişti. Jerry'nin burun deliklerinden Covid testi uyguladı, gördüğüm ilk Covid testiydi ve ofisinin sonuçları ertesi gün bize bildireceğini ancak Jerry'de hastalık olduğı varsayımıyla hareket etmemiz gerektiğini söyledi. Jerry'nin cildinin ya da dudaklarının maviye dönmesi, nefes alamama ya da göğüs ağırsı şik yetleri olup olmadığını gözlemlemeli; bu belirtilerden biri ortaya çıkarsa hemen ambulans çağırmalı ya da onu hastaneye g t rmeliydik. Bu arada sıvı almasını teşvik etmeli ve günde iki kez nabız oksimetresi kullanmalıydık.

Evde bir doktorun varlığının güven verici olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Dr. Fischer, daha ben, "Ne kadar endişelenmeliyim?" diye sormadan biraz sabırsızca, belki de sadece yorgun olduğundan, "Seksenlerinde. Herhangi bir vaatte bulunmam son derece sorumsuzca olur," dedi.

Sonraki birkaç gün bulanık geçti. Noah'nın evine vardıkdan sonraki eğılenceli bulanıklığın bir nevi tersiydi. Nabız oksimetresinin çalışma şekli şöyleydi: Jerry'nin işaret parmağına takıp

kanındaki oksijen seviyesini gösteren sayının 90'ın üzerinde olduğunu teyit ediyordum; değilse hastaneye gitmesi gerekiyordu.

Noah, Target'tan oksimetre, büyük bir paket kâğıt mendil ve birkaç sürahi Gatorade'in yanı sıra yatak yanı tuvaleti (gri renkteydi ve kolçakları onu zalimce taht gibi gösteriyordu); yatak yanı pisuvarı (karanlıkta parlayan kapaklı, yana yatık plastik bir termos) ve tıbbi duş sandalyesi (daha geniş oturma yeri ve bacakların alt kısımlarında vantuz olması dışında normal bir plastik ve alüminyum sandalyeye benziyordu) almıştı. Kansas City'deki o bitmek bilmeyen uzunluktaki günün bir noktasında, Jerry yaptığım omletin dörtte birini yedikten sonra onu Noah ile duşa soktuk. Noah maske ve koşu şortundan başka bir şey giymiyordu, Jerry ise tamamen çıplaktı. Noah onu yıkadı, ben de yatak takımını değiştirdim. Değiştirirken telefonumdan kısık sesle Indigo Girls çalıyordum. Böylece hem dikkatimi dağıtabilir hem de duştaki Noah'yla Jerry'yi duyabilir, bana ihtiyaçları olursa yardım edebilirdim.

Jerry tekrar temiz çarşafı yerleştğinde dışarı çıktım, ön bahçeyi geçip Larsen ailesinin zilini çaldım. Kapı açıldığında fazla yakın durmamak için döndüm, üç basamak inerek yürüyüş yoluna döndüm. Charlotte ile kocası Keith dışarı çıktılar. Sugar'ın gün boyunca onlarla kalmasına izin verdikleri için onlara bol bol teşekkür ettim. Bunun kızları için pandeminin en önemli olayı olduğunu söylediler. Charlotte, Jerry'nin nasıl olduğunu sorarken Keith, Sugar'ı almaya gitti. Sugar bana doğru fırladığında kederli gözleriyle sallanan kuyruğunu görmek -üçte ikisi siyah, üçte biri, ucu, beyazdı- beni az daha ağlatacaktı. Onun yerine Sugar'ı kollarıma alıp onlara tekrar teşekkür ettim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," dedi Keith. Jerry'nin evine doğru döndüm ben de.

Charlotte'ın, "Sally, tuhaf bir soruysa kusura bakma," demesiyle duraksadım. Keith, "Şimdi olmaz, Char," dedi. "Ama Noah Brewster'la çıkıyor musunuz?" diye sordu Charlotte.

"Ah." Tereddüt ettim.

Charlotte otuzlarının ortasıdaydı, elektronik eşya şirketinde çalışıyordu. Larsen'larm on bir yaşındaki büyük kızı Stella ise annesine çok fazla seyahat ettiğini söyleyerek salgına neden olduğunu düşünüyordu. "Emin değilim," dedim.

"Sadece, o benim en *en sevdiğim* şarkıcı da. Gerçekten, ergenliğimden beri."

"Vay canına," dedim. Noah'nın Jerry'nin evinde, yaklaşık altı metre ötede olduğunu söylemenin işleri basitleştirmektense karmaşıktıracağını varsaymak güvenli görünüyordu.

"İşin gereği pek çok ünlüyle tanıştığını biliyorum ama o resimlerdeki; gerçekten sen miydin?"

"Charlotte, izin ver gitsin," dedi Keith.

"Noah'yı tanıyorum," dedim. "İyi geceler!"

Jerry'nin yatak odasına girdiğimizde Sugar yatağına atlayıp yüzünü yaladı. Tıbbi olarak tavsiye edilemeyebilir görünüyordu bu. Ama sonra zayıf sesiyle, "Aferin kızıma," dedi Jerry.

O gece Noah'ya Jerry'nin odasında yatacağımı söylediğimde, "Maske takarak mı? Berbat bir uyku olmaz mı?" dedi.

"Muhtemelen," deyip eski bir uyku tulumu bulmaya bodruma gittim. Noah hasır başlıklı yatağımda uyudu.

İkinci öğleden sonra Dr. Fischer'ın ofisinden biri arayıp Jerry'nin Covid testinin pozitif çıktığını söyledi. Dr. Fischer'ın hastalarla görüşmesi bittikten sonra onunla konuşma fırsatı sundu ama bunun yerine üniversitedeki oda arkadaşım, çocuk doktoru Denise'i aradım. Denise'in verdiği tavsiyeler Dr.

Fischer'inkileri yansıtısa da dersimi almıştım. Ne kadar endişelenmem gerektiğini sormak yerine, "İyileşmesi tamamen olası, değil mi?" dedim.

"Ah, tabii," dedi hemen.

İkinci gece yine Jerry'nin odasında yerde yattım. Üçüncü gece eski yatağında Noah ile uyudum. Kaliforniya'dakinin aksine, fiziksel temasımız asgari seviyede ve iffetliydi.

Tüm bu süre boyunca Jerry'nin ateşi çıkmaya, boğazı ağrı-maya, genelde uyumaya, uyandığında bitkin görünmeye devam etti ancak bizim teşvikimizle az miktarda muz, elma püresi, tavuk suyu ve tost yedi. Tat veya koku alma duyusunu kaybetmiş görünmüyor, kusmuyor, başucundaki pisuvar ve tuvaletin ritmini oturttukten sonra artık yatağın içine tuvaletini yapmı-yordu. Genellikle oturmasına yardım ettikten sonra tek başına kullandığı başucu pisuvarını boşaltıyordum. Noah ise tuvalete oturmasına yardım ediyordu.

Gün geçtikçe Noah ile sırayla Jerry'ye bakmak dışında şey-ler de yapmaya başladık. Ben ejderhalar ve vahşetle dolu bir fantezi dizisi izlerken Noah arka bahçede Bobby ile görüntülü egzersiz yapıyor, mahallede koşuya çıkıyordu. Target'a hemen hemen her günkü gezintilerinden birinde bir sarı bloknotla gitar aldı. Sugar ayaklarının dibinde güneşlenirken verandada gitar çalıp arada bir durup sayfalara not alırken buluyordum onu. "Kansas City yaratıcılık bakımından gerçekten ilham ve-rici, ha?" dedim Jerry'nin evindeki beşinci günümüzde bu se-naryoyla ilk karşılaşmamda. "1930'ların Paris'i gibi." Jerry'nin yatak odasından mutfak lavabosuna çorba kâsesini taşıyıp pen-cereden Noah'yı gördüm. Cam, paravan kapıları kaydırarak açtım.

Noah gülümsedi. "Kansas City seni üretmiş."

Verandaya çıktım, Sugar hemen göbek ovma pozisyonuna geçti. Noah gri dokumalı katlanır kamp sandalyesinde oturuyordu. Başında beyzbol şapkası ve çıkardığı güneş gözlükleri vardı. Saat sabahın on biriydi, hava 26 dereceydi. Orta Batı yaz standartlarına göre hiç de fena sayılmazdı.

“Annem mide kanserinden öldü, yani bilirsin, karman çormandı,” dedim Sugar’ı sevmeye çömelirken. “Bunun bir varyasyonunu yaşadım. Ama bazen halen hayatın böylesine itibarsız ve üzücü olmasına inanamıyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi, “ama eminim burada olman Jerry için büyük fark yaratıyordur.” İkimiz de sessizleştik, yakındaki fiskiyenin şıptırtısı ve tıkırtısı fark edilir oldu. “Keşke bunu senin için kolaylaştırabilsem,” diye ekledi Noah.

“Kolaylaştırdın,” dedim. “Milyonlarca şekilde. Daha önce hiç süper hasta bir insanın yanında bulundun mu?”

“Billy Rodriguez adında çok sevdiğim bir yapımcı vardı. 2010’da glioblastomadan öldü. Biri hariç tüm albümlerimde onunla çalışmıştım. Tabiri caizse doğrudan arkasını toplamıyordum ama onu birkaç kez hastanede, bir kez de bakımevinde gördüm ve evet, çok zor.”

“Los Angeles’a dönmek istiyorsan sorun olmadığını biliyorsundur umarım. Burada kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum.”

“Los Angeles’a dönmemi mi istiyorsun?”

“Hayır.”

Yine sessizleştik, Sugar kuyruğunu verandaya doğru sallıyor, fiskiye *tik, tik, tik* diye ses çıkarıyordu. Hayal mi görüyordum yoksa Larsen’ların ikinci kattaki banyo penceresinde bir baş, bir çift omuz; bizi izleyen bir figür mü vardı? Charlotte olması, kızlarından biri olması kadar muhtemeldi.

“Los Angeles’a dönmek istemiyorum,” dedi Noah.
“Nihayetinde isterim. Ama şimdi değil.”

O öğleden sonra, Viv ile Henrietta’dan hediye olarak New York’taki bir gurme marketten kocaman bir kutu geldi: Kuru meyve, kaliteli kahve, jel paketlerine sarılı peynirler, birçok çeşit kraker ve kurabiye. Çok etkilenmiştim, Noah’nın bunların hiçbirini yemeyeceğinden ise neredeyse emindim. O gece akşam yemeğinde bize tavada somon yaptı, mutfağı toparlarken, “Peki, bir sorum var,” dedim.

Noah kaşlarını kaldırdı.

“Üvey babama banyo yaptırdığına göre hâlâ erkek arkadaşım ya da her neyse, olmak istiyor musun?”

Güldü. “Erkek arkadaşın ya da her neyse olmak isterim. Yalnız bir şartım var.”

İçimi bir gerginlik kapladı.

“Bir şey seni rahatsız ettiğinde,” dedi, “konuşmaya ara vermen ya da diğer odaya gitmen gerekiyorsa sorun yok ama her şeyi havaya uçurmanı istemiyorum çünkü böyle yaşamak çok stresli.”

“Her şeyi havaya uçurmak derken?”

“Yani otele yerleşmek. Veya modellerle çıktığıma dair bomba atışınla iki yıl boyunca konuşmayışımız.”

Yutkundum. “Gayet makul,” dedim. “*Abajurlama** film terimini biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Bir filmin olay örgüsünde ya da mantığında bir şeyin tam olarak anlaşılmaması, senaryonun da karakterlerin bunu çözümlemekten kabul etmesini sağlaması. Seyirciye onları kandırmaya çalışmadığına dair güvence verme hilesi.”

* Lampshading –çn.

“Pekâlâ.” Afallamış görünüyordu.

“Birlikte kalalım istiyorum,” dedim. “Kız arkadaşın olmak istiyorum. Ve biliyorum, olursam profesyonel kimliğin profesyonel kimliğimi gölgede bırakacak, internet trolleri görünüşümü eleştirecek, benimle birlikte olduğuna inanamadıklarını söyleyecekler. Onları umursamamaya ya da dikkat etmemeye çalışabilirim ama var olmalarını engelleyemem.”

“Yardıma olacaksa, internet trolllerinin internet trolü olduğunu hatırlatabilirim.”

“Bunu abajurlayacağım çünkü nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Ama sen risk almaya değersin. Ben bile vazgeçmenin koca bir hata olacağını biliyorum.”

“Öyle mi?” Sırıttıyordu. “Sen bile mi?”

“Yanlış anlaşılabilir ama şu ana kadar normal biri olmayı bilip bilmediğinden emin değildim. Ünlü birine göre harikasin. Ama paket servis almayı, asistansız yaşamayı ya da duvardan duvara halılı küçük, berbat bir evde kalmayı bilip bilmediğini bilmiyordum. Kendini kanıtlamaya çalıştığını da sanmıyorum ama çalıştıysan normal biri olma konusunda benden çok daha iyi olduğun ortada.”

“Kendimi daima sana kanıtlamaya çalışıyorum.” Yüzünde buruk bir ifade vardı. “Ama belki de beni hafife aldığından şanslıyım, bu yüzden o kadar da zor değil.”

“Sormak istiyordum; Target’ta insanlar seni tanıyor mu?”

“Sanmıyorum. Beyzbol şapkalı, maskeli, orta yaşlı kel bir adamım.”

“Bence yan taraftaki annenin burada olduğunu fark etmesi an meselesi, tabii daha etmediyse. Anlaşılan süper hayranınmış.” Larsen’ların evinin yana bakan penceresini işaret ettim.

“Bir şey söyledi mi?” Noah telaşlanmışa benzemiyordu.

“Süper hayranın olduğunu.” Gözlerimi devirdim. “İyi bir insan. Medyaya haber vereceğini falan sanmıyorum ama senin için araya girme konusunda bazı beceriler geliştirmem gerekebilir.”

“İnsanlar senden benimle ilgili bir şey isterse onları daima görmezden gelebilir ya da Leah’ya yönlendirip onun halletmesini sağlayabilirsin.”

“Sekreterin olmaya can atmıyorum ama önemli bir şeyi görmezden geleceğimden endişe etmiyor musun?”

“İnsanlar önemli bir şey olduğunda ısrarcı olma eğiliminde. Zaten senin aracılığınla ulaşmamaları da gerekir. Komşuya gelince...”

“Charlotte.”

“Charlotte’a gelince, onunla tanışmaktan mutluluk duyuyorum. Herkes için her şey olamam ama Sugar’a bakan aile? Memnuniyetle.”

“Çok hoş, umarım pişman olmazsın.” Mutfak masasını siliyordum, bezi lavaboda sıktım. “Her neyse,” dedim, “gidip Jerry’ye başucu tuvaleti aldığını yaşadığım sürece hep hatırlayacağım.”

“Duş sandalyesini unutma.”

“Duş sandalyesi de. Karanlıkta parlayan kapaklı portatif pisuvar bir de.”

“İşin komiği,” dedi, “sen Santa Monica’daki o otelde kalırken ben de seni nasıl geri kazanabileceğime dair beyin fırtınası yapıyordum. Düşünüyordum da romantik komediler genelde kişilerden birinin diğerine kavuşmak için acele etmesi, aşkını herkesin önünde ilân etmesiyle bitmez miydi? Mesela partide ya da havaalanında? Target’tan pisuvar almam gerektiğini bilmiyordum.”

“Buna büyük jest derler.”

“Oteline gelip, eee, serenat yapsam hoşuna gider mi gitmez mi diye merak ediyordum. Diğer insanların önünde, yani kaldırımından falan.”

“Güzel soru. Galiba nefret etmeyi arzulayıp içten içe severdim.”

“Neden nefret etmek daha iyi olsun ki? Bayağı olduğundan mı?”

“Şey,” dedim, “bir keresinde zeki birinin bayağılık ile kabul edilebilir duygusal taşkınlık arasındaki çizginin nerede olduğunu kestirmenin zor olduğunu söylediğini duymuştum.”

Tekrar sırtıttı. “O zaman söylememiştim ama çizginin nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Başkalarının başından geçtiğinde bayağı oluyor. Senin başına geldiğinde ise harika.”

O gece ondan birkaç dakika sonra yatağa girdim. Üzerimde tişört ve iç çamaşırı vardı. Hemen, daha ben ışığı söndürmeden, beni kendine, sıcak, kaslı, ekmek-ve-orman-kokan göğsüne çekti. Üzerinde sadece boxer vardı. Tekrar ona yakın olmak, tenlerimizin birbirine değışı büyük mutluluktu. Üstüme çıkınca ellerimi başının iki yanına koydum, avuç içlerim kirli sakalına yaslanıyordu, “Evine ilk geldiğimden beri söylemek istiyordum, aslında kafan tıraşlıyken daha da iyi görünüyorsun,” dedim.

Biraz gülümsedi. “Aslında mı?” dedi. “Öyle mi?”

“Doğru ama. Saçın önceden... fena değildi ama gençlere özgü bir havası vardı. Şimdi yetişkin bir adam gibi görünüyorsun. Otuzlu yaşlarımızın sonunda tanışmamızın bizi birbirimiz için daha ilginç kıldığını düşündüğüm gibi, senin de yirmi yıl önce-sine göre daha çekici olduğunu düşünüyorum.”

Birkaç saniye gözlerini kaçırıp tekrar bana baktı. “Bir itirafım var,” dedi. “Önceden takma saç kullanıyordum bazen. *GK*'de sunuculuk yaptığım sırada saçlarımın hepsi gerçek değildi.”

“Eh, *GK* peruk takmanın dünya merkezidir, bu yüzden kulübe hoş geldin.” Onu utandırmak istemediğimin bilincindeydim ama şaşıрма numarası da yapmak istemiyordum. Küçük bir konuda bile olsa ona yalan söylemek istemiyordum.

“Tamamen peruk taktığımı söyleyemem. Sadece biraz yardım aldım.” Alışılmışın dışında mahcup görünüyordu. “Sence gülünç mü?”

Başımı iki yana salladım. “Göz önündeki insanların böyle şeyler yapmasına çok aşinayım. Sadece kamera önündekileri de kastetmiyorum. Ama tam da şimdi, şu anki halin... Daha iyi görünemezdin.” Durakladım. “Son yirmi yıldır ne kadar iyi göründüğün hakkında ne kadar fazla şeyin yazılıp söylendiği göz önüne alınırsa, sana böyle söylenmesi hoşuna gidiyor mu, yoksa sıkıcı mı geliyor?”

Yüzü benimkinden birkaç santim ötede, gülümsedi. “Sevdiğim kadının bana iyi göründüğümü söylemesi hoşuma gidiyor mu? Evet, Sally. Bana bunu söylemen hoşuma gidiyor.”

Jerry’nin gelişimi yatağından ne kadar uzaklaştığıyla ölçülebilirdi: Önce banyosundaki tuvaleti kullandı, iki gün sonra gofre bornozuyla mutfığa indi, ertesi gün verandaya çıktı. Bir gün öğle yemeğinde sosisli sandviç istediğini söyledi. İkimiz mutfakta sosislerin kaynamasını beklerken, “Umarım erkek hemşire çok pahalı değildir,” dedi.

Gözlerimi kıstım. “Noah’yı mı kastediyorsun?”

“Noah kim?” diye sordu Jerry.

“Arkadaşım. Eee, erkek arkadaşım? Evimizde kalan adam.”

Jerry sakın görünüyor, “Adının David olduğunu sanıyordum,” derken pek de ilgili görünmüyordu.

Viv'in hastaneden Henrietta'yla bana gönderdiği selfie'de üstünde mavi bir maskeyle yeşil hastane önlüğü vardı. Gözleri tamamen açıldı, barış işareti yapıyordu.

Kasılmalar 3 dakika arayla, serviks 5 cm'ye genişledi, yazdı.

Ardından: Doula Gloria yeni kankam

Ardından: Epidural cennet

AMAN TANRIM!! yazdım. Nasıl hissediyorsun?

Sonra Henrietta'nın cevabı geldi. Evde doğum yapmayı planlayan Lisa'nın, şişme havuzun iç duvarına çıplak göğsünü dayamış, zevkten dört köşe, kucığında gerçek bir bebek -küçücük, koca yanaklı, gözü kapalı, çıplak, küçük bir yaratık- tutarken çekilmiş fotoğrafıydı.

Henrietta: İnanılmaz ve... Olivia Rose ile tanışın

Viv: NE?!!!

Viv: Yani tebrikler sizi üstün başarılılar

Viv: Ama Lisa bunu ne zaman çıkardı?!?

Henrietta: 3 kg 650 gr, bu sabah 07.46'da doğdu

Henrietta: İki annesi ve Olivia, hepimiz bulutların üzerindeyiz

Henrietta: Harika olacak Viv

Ben: Ay Lisa'yla senin adına çok mutluyum!!

Ben: Vivvy umarım sana doğru gelen tüm sevgiyi hissedebilirsin

Ben: Theo'yla Gloria'nın sana çok iyi bakacağını biliyorum

Sonra Henrietta sadece bana mesaj attı: *Viv'e söylemek istemiyorum ama Lisa'nın doğumu o kadar karmaşıktı ki yemek savaşı gibiydi*

Sonra Viv sadece bana mesaj attı: *Bunu söylediğimi Henrietta'ya söyleme ama küvette doğum yapmaktan daha iğrenç BİR ŞEY var mı*

Viv'in ilk mesajı merkezi saatle 09.00'u biraz geçe gelmişti. Altı saat sonra Theo'dan iki mesaj geldi: İlki, büyük kahverengi

gözleriyle dışarı bakan, beyaz şapkalı, çizgili battaniyeye sarılmış bir bebeğin fotoğrafıydı. İkincisi ise mesajdı: *Caleb Elijah Elman, 3 kg 200 gr. Caleb & Viv ikisi de harika!*

Charlotte Larsen'ı Noah ile tanışması için verandamıza davet etmiştim. Akşam yemeğinden sonra kolsuz çiçekli bluzu, beyaz kot pantolonu ve platform terlikleriyle sevinç ve panik saçarak geldi. Bahçedeki merdivenlerden verandaya çıktığında, "Charlotte, bu Noah. Noah, bu da Charlotte," dedim. O da, "Aman Tanrım, seni çok seviyorum Noah," dedi. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Gözlerini silerken, "Çok özür dilerim ama 'Temmuzda Sevişmek' ve 'Arlington Şafağı' ve 'Ayık & Susuz'; özür dilerim, konuşamıyorum bile ama düğünümüzde ilk dansımız 'Temmuzda Sevişmek'leydi. Kız kardeşimle albümün sözlerinin tamamını biliyoruz."

Noah, ev sahipliği yaptığı hafta boyunca bile görmediğim, kontrollü, profesyonel bir samimiyetle, ihtiyatlı bir sıcaklıkla konuşuyordu. "Teşekkür ederim," dedi hafifçe. "Gerçekten müteşekkirim."

"Fakat saçına ne oldu?"

Hoş bir edayla, "Değişikliğin zamanı gelmişti," dedi.

"Fotoğraf çektirsek olur mu?" diye sordu Charlotte. "Sally bana hiçbir şey yayınlamamamı söyledi ama sadece kız kardeşime göstermek için. Kanıtım olmadıkça inanmayacaktır."

Charlotte telefonunu bana uzatıp Noah ile yan yana konumlanırken, Noah, "Pandemi olmasaydı kolumu sana dolardım," deyip aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi korudu. Aklıma bir kez daha başka bir *GK* yazarının yıllar önce bana ünlü olmayan insanların ünlü insanlarla etkileşimlerinin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istediklerini, böylece diğer ünlü olmayan arkadaşlarına

onlardan bahsedebileceklerini söylediği geldi. Nitekim Charlotte on dakika içinde kendi evine doğru yürümeye başlamıştı.

Noah'ya fısıldadım: "Elli dolarına bahse girerim ki o fotoğrafı bu gece Facebook'a koyar."

"Olacaksa olur," diye fısıldadı o da.

Charlotte gözden kayboldu. Ben de, "Cidden, bu konuda çok iyisin," dedim.

"Pratik yaptım," diye cevap verdi.

Nigel'a e-posta yazmaya hasır masama oturdum. İki gün önce menajerimle uzun uzun konuşmuştum, menajerim de konuşmamızın detaylarını *GK*'deki ilgili kişilere aktarmıştı. Yani Nigel'a ulaşmak benim açımdan bilgi ifşasındansa nezaket eylemiydi. Kendimi konuşarak ifade etme yeteneğime daha fazla güvenim olsaydı onu arardım ama tabii ki beni *GK*'ye iten şey en başta yazma yeteneğime inancımdı.

Sevgili Nigel, yazdım dizüstü bilgisayarımda.

Bana *GK*'de yazar olma fırsatı verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Hayatımın en iyi, en mutlu, en komik anlarını düşününce, çok büyük kısmı ya *GK* stüdyosunda ya da on yedinci katta gerçekleşmiş. Birçok kez *GK*'nin yalnız kurtlar ve mükemmeliyetçiler için olmadığını söylediğini duydum ancak benim için ideal bir yerdi çünkü çok daha az yalnız kurt ve çok daha az mükemmeliyetçi olmama yardımcı oldu. Benzersiz bir komedi topluluğu yaratmışsın, bir parçası olduğum için sonsuza dek hayret edeceğim.

En iyi dileklerimle,

Sally

Nigel'in cevabı on dakika sonra geldi:

Sally, belli ki "yalnız kurt" yanlış bir tabir. Kendi başına hareket eden kurt, yeni bir sürü bulmadan önce, bir sonraki aşamaya geçerken bunu yalnızca geçici olarak yapma eğilimindedir. Mükemmeliyetçiliğe gelince, GK stüdyosunda zaman geçirmiş bizler, bu kadar gelip geçici ve gülünç bir şeyin ancak olağanüstü sıkı bir çalışmayla ortaya çıktığını biliyoruz. Temas halinde olmaktan çekinme. N

Nihayetinde Kansas City'de on altı gün kaldık. Jerry'nin ateşi beşinci günden sonra düştü ve enerjisini ağır ağır geri kazanmaya devam etti. Ayrılmamızın uygun olduğuna karar verdiğimizde eskisi gibi değildi ama Noah ile buraya geldiğimizden çok daha iyiydi. Kız kardeşi Donna onu her gün kontrol edeceğine söz verdi.

Ayrılmadan önceki gece veda yemeği için verandada karides ızgarası yaptık. Larsen'lar da verandadaydı ve dokuz yaşındaki Chloe, "Sence Sugar köpek olduğunu biliyor mudur?" diye sordu. Ben daha cevap vermeden on bir yaşındaki Stella, Noah'nın yaptığı Yunan salatasına bakıp, "Salatalığı sevmiyorum çünkü salatalığın en iyi kısmının tadı karpuzun en kötü kısmına benziyor," dedi.

Noah ile birbirimize baktık, "Karşı çıkamam," dedim.

Tatlı olarak Jerry'yi şaşırtmak için köpkek yapmıştım. Hem insanlar hem köpekler için gerçekten yenebilir bir tarif bulmuştum; ana malzemeler un ve fıstık ezmesiydi. Ama yemeği bitirince Noah, "Siz bak-ne-anlatacağımıza başlamadan önce yapmak istediğim bir şey var. Hemen döneceğim," dedi.

Evden çıktığında elinde bir gitar vardı. Birkaç gün idare ettiği Target gitarı değil, bir süre kalacağımız belli olunca Leah'nın

birkaç kıyafetle birlikte Kaliforniya'dan gönderdiği daha şık modellerden biriydi. Charlotte Larsen'in nefesini tuttuğunu duydum. Noah boynuna ilk bakışta yoğun bir ortodonti aleti gibi görünen ama aslında bir tutucunun içinde mızıkça olan metal bir mekanizma takmıştı. Verandanın doğu tarafına yürüdü, parmaklıkları arkasına alarak durdu. Noah önce Jerry ve bana, sonra Larsen'lara, sonra tekrar bana bakıp "Sana bir şarkı ithaf etmek istiyorum, Sally," dedi.

Diğer beş kişi ve köpeğe hitaben şunları söyledi: "Sally ile birkaç yıl önce tanışmıştık ancak yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk. Kendimi çok minnettar hissediyorum. Duygularımı müzikle ifade ettiğim için bu gece küçük bir şarkı söylemek istiyorum. Beni kırmadığınız için hepinize teşekkür ederim." Bana bakarak "Peki, Sally Milz, bu sana gelsin," dedi.

Jerry'nin yanında, az önce yemek yediğimiz masada otururken içimde bir tür kıpırdanma oldu. Noah bana şarkı mı yazmıştı? Böyle bir şeyden hoşlanabileceğimi söyledikten sonra blöf mü yapıyordu? Jerry ve Larsen'ların önünde bununla başa çıkabilir miydim? Başka bir açıdan, Charlotte Larsen bununla başa çıkabilir miydi?

Sonra Noah yere bakıp tıngırdatmaya başladı. İlk birkaç akordan hemen anladım, daha o bana bakıp, "*I heard that you were drunk and mean / Down at the Dairy Queen...*" demeden.

Sahte bir gülümsemeye ihtiyacım yoktu; sevincimi ifade etmek ya da sıkıntımı gizlemek için çaba sarf etmem gerekmiyordu. Bana şarkı yazmasından daha iyiydi, gerçi yazmadığını anlayınca gelecekte yazmasını ummuş olabilir miydim? Ayrıca sonsuza dek mutluluk baladı söylemesinden de iyiydi. Noah Brewster'in Jerry'nin verandasında dikilip "Dairy Queen" şarkısını söylemesinde sevmediğim hiçbir şey yoktu.

"Ain't it funny how we lose one day / And a lifetime slips away," kısmını söyledi. Üçüncü kıtada, *"It was good for a time / I am told,"* dizelerinden sonra dudaklarını mızıkaya bastırdı. Enstrümanın muhteşem sesi havayı doldurup Charlotte Larsen alkış tutarken gözlerini kapattı.

İşin tuhafı, şarkıyı yüzlerce kez dinlemiş, Indigo Girls'ün bu şarkıyı seslendirişini görmüş olmama rağmen hep sürmeyen bir ilişkiye dair olağanüstü yıkıcı olduğunu düşündüğüm dizelere odaklanmıştım. Şarkının *"Hey, I love you more and more / Oh, I love you more and more"* dizeleriyle; şimdiki zamanda söylenen bu dizelerle bittiğini fark etmemiştim bile. Noah'nın bu dize-leri söylediğini izlerken, o da beni izlerken -yeniden gözlerini açmıştı- acaba şarkıyı mı, yoksa hayatı mı hep biraz yanlış anladım diye merak ettim. Kötü bir şey değildi bunu merak etmek; güzel, beklenmedik bir rahatlamaydı.

Gitarın tellerini hızla tıngırdatırken mızıkaya üflemek için bir kez daha başını eğdi. Sonra yavaşladı, son bir uzatmalı süslemeyle bitirdi. Başını kaldırarak "Sally, seni gitgide daha çok seviyorum. Ve bunu ben, Noah, söylüyor, Indigo Girls değil. Gerçi eminim Indigo Girls de tanısaydı severdi seni," dedi.

Sadece altı kişi olduğumuz için alkışların sağır edici olduğunu söyleyemem. Ama ayağa kalkıp Noah'ya yaklaşıp onu öptüğümde ortam kesinlikle coşkuluydu. Kulağına, "Bu mükemmel, muazzam bir jestti," diye fısıldadım.

Bir saat sonra, ertesi sabah yola çıkmadan Jerry için marketten birkaç şey almak üzere garaj yolundan çıkarken evin diğer tarafındaki komşu durmam için bana el salladı. Camı indirdiğimde, "Jerry gitar çalmayı mı öğreniyor? Çünkü sesi harika," dedi.

* "Seni gitgide daha çok seviyorum / Ah, seni gitgide daha çok seviyorum." -çn.

SONSÖZ

Nisan 2023

GK canlı yayınlandığından Batı Yakası'nda 20.30'da, Noah ile evde akşam yemeğini bitirdiğimiz saatlerde başlıyor. Programdan ayrıldıktan sonraki ilk izleyişimizde gergin ve savunmacı hissettim. Hangi skeçleri kimin yazdığını tahmin edebileceğimden hayli emindim ve nasıl geliştirilebilecekleri hakkında güçlü fikirlerim vardı. Viv, 2020 sezon prömiyerinde hâlâ doğum iznindeydi ama Henrietta dönmüştü. İyi geceler seremonisinin hemen ardından hem ikisine de mesaj atmak hem de onları rahat bırakmak istedim. Viv uyusun, emzirsin ya da her ne yapıyorsa yapsın, Henrietta da partiye gitsin, telefonunun titrediğini hissetmesin diye. Sanırım görmezden gelinmiş hissetmekten korumaya çalışıyordum kendimi. Jenerik akmaya devam ederken Henrietta'yla bana Viv'den mesaj gelince kalbim kabardı: *Sizi özledim kaltaklar*

Henrietta'yla aynı anda cevap verdik: *Aynen!*

Haftalar, aylar geçtikçe izlerken hissettiğim gerginlik, savunmacılık ve eve özlem duygularım dağıldı. Bugünlerde tarafsız olduğumu iddia edemem ama eleştiri dürtüsü yerini çoğunlukla daha rahat bir nostaljiye bıraktı. Artık Haber Masası'nın eşyazarı Roy ile aynı ofisi paylaşan Danny, bazen

bana mesaj atıp Sally Milz Kuralı diye bir skeç yazmakla tehdit ediyor beni.

Noah, 2021 yazında değişiklik yapılmış haliyle turnelere döndü. Kansas City'deki ve ailesiyle tanıştığım Washington'daki konserleri dahil bazı konserlerine beraber gittik. Ailesini isabetli tarif etmişti (oldukça varlıklı, pek de kibar olmayan), yine de iyi haber, kız kardeşini de isabetli bir biçimde tarif etmişti. Vicky ile yakınlaştık. Ama Noah seyahate çıktığında genelde Topanga'da kalıyorum.

Senaryosunu yazdığım ilk uzun metrajlı film şu an ön yapım aşamasında, yaz aylarında Los Angeles'ta çekilmesi planlanıyor. Tüm söylediklerime karşın romantik komedi değil. Onun yerine, Viv ile Henrietta'nın iki Silikon Vadisi milyarderinin eski eşlerini canlandırdıkları bir dostluk filmi. Karakterlerin ikisi de eski kocalarını zengin eden girişimin kuruluşunda ciddi ölçüde yer almalarına rağmen çok az para ya da pay almışlar. Kayıtları düzelterek adaleti sağlamak için bir araya geliyorlar. Çalışma başlığı *Teknik Kız*. Gerçi daha şimdiden stüdyo yöneticileriyle neden *Teknik Kardeşler* ya da daha da saçması *Teknik Bacım* olması gerektiğini düşündükleri ve neden hemfikir olmadığım konusunda birkaç saatlik tartışmalar yaptım. Yapımcılardan biri Nigel.

Noah ile 2020'de Kansas City'den ayrıldıktan iki hafta sonra (özel jetle değil, Delta Hava Yolları ile) Jerry'yi kontrol etmeye döndüm. O kasım tekrar Kansas City'ye uçtum (Delta Hava Yolları ile değil, özel jetle) ve Jerry ile Sugar planlandığı üzere Şükran Günü için benimle Los Angeles'a uçup havuz evinde kamp kurarak marta kadar kaldılar. Bu kalıbı 2021'de tekrarladık. 2022'de de gelip öyle kaldılar. Yani beagle cinsi köpekleri ister küçük, ister orta boy kabul edin, Noah'nın şu an birlikte

yaşadığı köpek cinsi bu. Bazen akşamüstü Jerry ile havuz kenarında sandalye yogası yapıyoruz, gerçi düzenli su aerobiği de yapıyoruz. Meğer Kaliforniya onunla hemfikirmiş.

Noah ile Temmuz 2021’de evlendik. Bir cuma sabahı birlikte seksen beş dolara mal olan izin kâğıdını almaya gittik, ben önceki evliliğimin fesih tarihini verdim.

Öğrendiğime göre, Los Angeles’taki çeşitli adliyelerde yüksek profilli kişileri yakalama umuduyla pusuda bekleyen paparazziler olsa da Kaliforniya’da gizli evlilik izni diye bir şey de var; ünlüleri ağırlamak için tasarlanmamış, daha ziyade 1800’lerden kalma bir yasanın elverişli bir sonucu olarak, halihazırda birlikte yaşayan çiftlerin toplum önünde utanç duymadan evlenebilmelerini amaçlıyor. Bu tür bir izni alır almaz Montecito’da sahile bakan özel bir villa kiraladığımız otele gittik. Otelin genel müdürü villanın bahçesinde, başka hiçbir tanığın olmadığı bir törenle nikâhı kıydı.

Covid olmasaydı Noah ile böyle bir düğün yapar mıydık bilmiyorum ama tabii Covid olmasaydı bir düğünümüz olur muydu, birbirimizi yeniden bulabilir miydik hiç bilmiyorum. Çoğu insanın isteyeceği bir düğün olmadığının farkındayım ama indirgenemezliğinde derin bir güzellik buldum. O hafta sonunu oda servisi sipariş ederek, yeni koşullarımıza hayret ederek ve temmuzda sevişerek geçirdik. O pazartesi Topanga’ya döndük, ailemizle arkadaşlarımızı arayarak durumu anlattık. Salı günü Noah’nın reklamcısı evliliğimizi duyuran bir açıklama yayınladı; kutlamamıza yardım etmek isteyenlerin Demokrat kadınların seçilmesi için çalışan bir sivil toplum kuruluşuna bağış yapabileceklerini söyledi. “Nihai heteropatriyarkal kuruma yeniden girişimi dengelememiz gerekiyor,” demiştim. O da gülerek, “Yeni evli kadınların kocalarına sık sık söylediği gibi,” diye cevap ver-

mişti. Pek çok eski meslektaşım arasında hem Autumn hem de Elliot'ın katkıda bulunuşu bana gereksiz yüce gönüllülük gibi geldi.

İnternette Noah'nın benimle evlenmesi hakkında fikirler vardı. Bazı insanlar bunu onun için bir trajedi olarak görürken diğerlerinin feminizm ve/veya her yerdeki ürkek görünümlü heteroseksüel kadınlar (aslında birbirinin yerine kullanılamayacak iki varlık) için bir zafer olarak gördüğü sonucuna varsam da yorumların büyük çoğunluğunu okumaktan kaçınmayı başardım.

Evlendikten sonra Noah da ben de çaba sarf ederek, telefonlarımızı geceleri mutfaktaki çekmecedeki bırakmayı alışkanlık haline getirmiştik. Sabah uyandığımda şimdi bile bazen uzakta-ki banyoya gidiyorum ama hep geri dönüyorum. Döndüğümde Noah genelde uyuyor oluyor. Korunmasız yüzü şaşılacak kadar yakışıklı. Doğrusu seksi, zeki ve nazik bir adamın beni sevdiğine hâlâ inanamıyorum. Çoğu zaman yatağa girdiğimde bana uzanıyor, uzanırken gözlerini açıp beni gördüğüne sevindiği için gülümsüyor. Muhtemelen kaçırdığım mesajlar, tweet'ler ve haber makaleleri var ama bu anlarda hiçbiri o kadar da acil görünmüyor.

